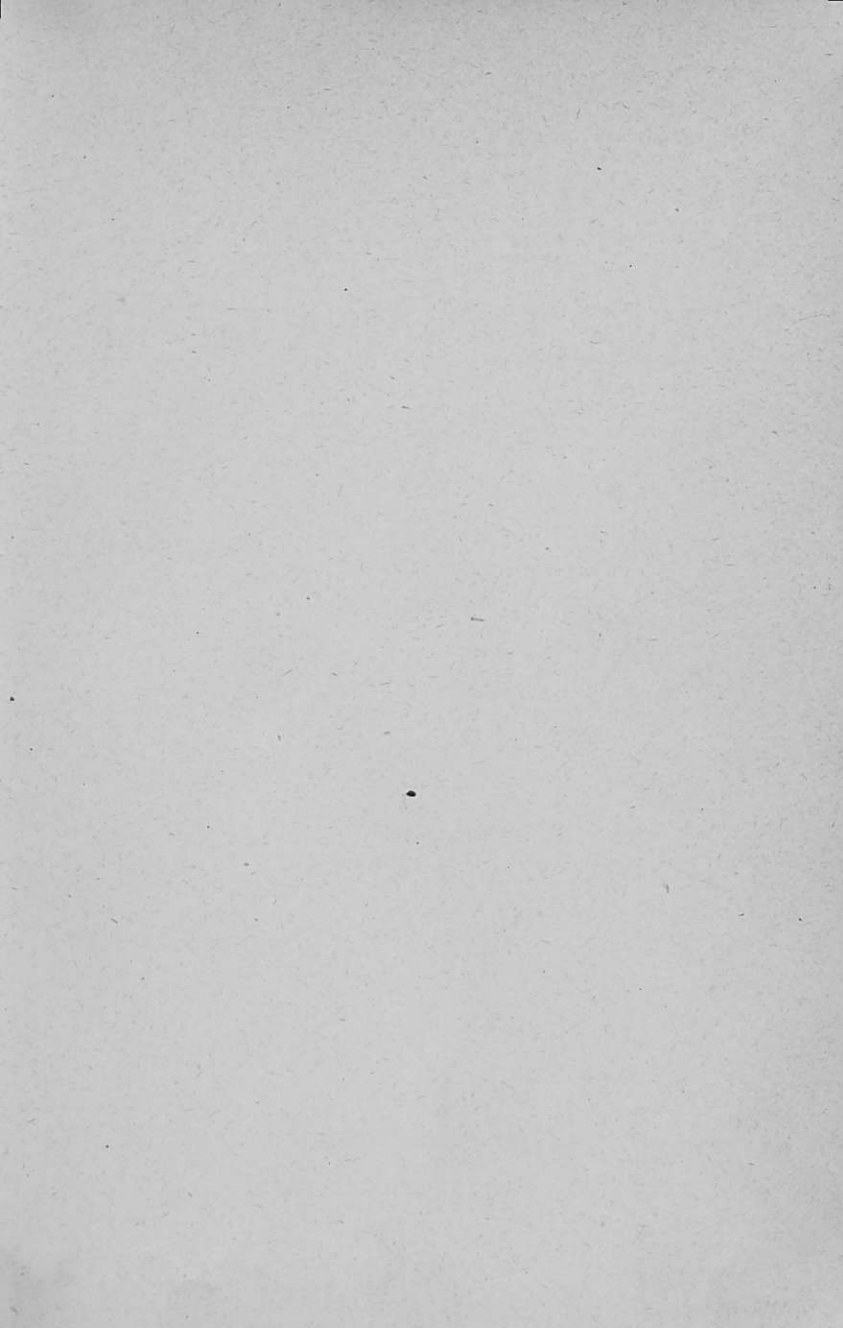
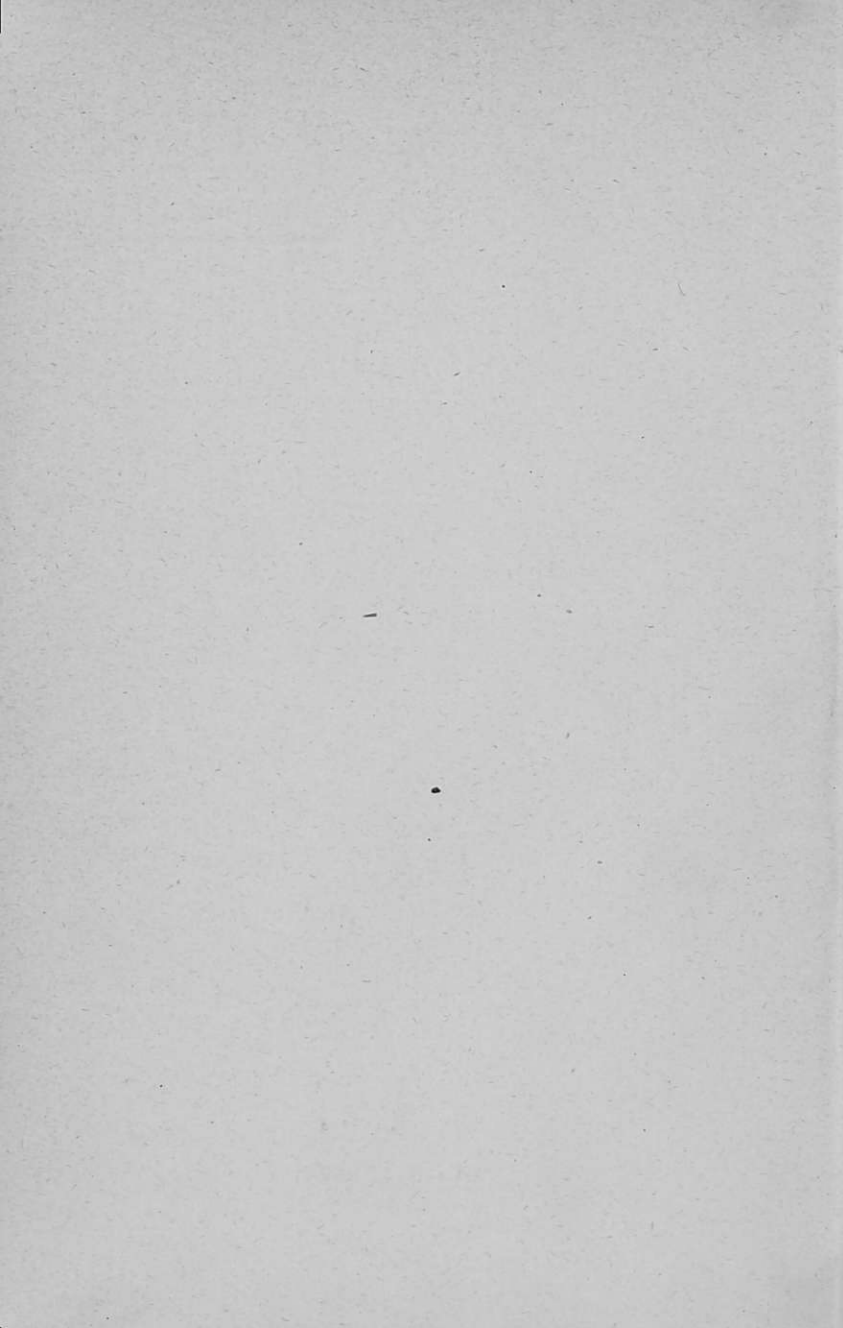

UNIV. BIBLIOTH.
* 1879
HELSINGFORS

BERÄTTELSE

AF

RINGA.

Alexandra Gripenberg

HELSINGFORS, 1877.

G. W. EDLUNDS FÖRLAG.

BERÄTTelser

NINGÅ

HELSINGFORS,
HUFVUDSTADSBLADETS TRYCKERI,
1877.

28

EN HÄGRING.

Det var ändå bra likt, det porträtt pappa låtit måla efter en gammal, urblekt miniatyrbild, som fanns i huset och som föreställde farmor, då hon var ung.

Den skicklige målaren, som var bekant med äldste bror, åtog sig gerna arbetet, och då det blef hemskickadt, församlades alla under jubel för att betrakta det. — Slutligen begaf sig hela den bullrande skaran upp till öfra våningen.

— Ack, farmor! — ropade Gertrud och drog stickstrumpan ur hennes hand — arbeta icke nu, utan se då porträttet. Icke sannt, den snälle herr Selner har gjort det väl?

— Och se, här i hörnet har han skrifvit farmors namn "Agnes Ferelli" — sade Rudolf.

— Och det liknar farmor ännu! — skrek Gustaf.

— Utom att håret är annorlunda — menade Thora.

— Och att kinderna icke mer äro röda — sade Herbert.

Farmor smålog. — Och mycket annat dertill — sade hon.

— Men farmor, var du verkligen så vacker? — frågade Thora.

— Huru skulle farmor vara så egenkär och veta det? — utbrast Herbert misslynt, och Gustaf menade, att Thora alltid var så dum.

Men farmor skrattade och sade: — se så, icke behöfva vi träta för det. Om Thora vill veta hur vacker jag var, så kan du se på syster Agnes. Så såg också jag ut, när jag var sexton år.

— Var du så vacker! — utbrast åter Gertrud beundrande.

Pappa stod nu i dörren och besvarade frågan med ett ljudligt ja.

— Till och med ännu litet vackrare än Agnes — bifogade han leende, böjande sig ned till farmor. — Men det kunna ni icke föreställa er, kära barn, och icke jag heller. Jag är glad att porträttet är så lyckadt. Hvad tycker farmor sjelf?

— Det är mycket bra, min gosse. — Farmor blickade vänligt på pappa och tryckte hans hand. — Det är blott underligt att åter se sig sjelf från forna dagar.

— Ja ja, det lärer så vara, — sade pappa och betraktade tankfullt porträttet. — Men kom, barn, mamma väntar redan dernere; vi skola gå till tant Lina. Lemna taflan åt farmor, och kom med mig.

— Adjö, farmor, adjö! — ropade barnen och rusade om hvarandra nedför trapporna.

Farmor satt qvar i sin gamla länstol, med blicken fästad på den glänsande bilden framför henne. Långe, långe satt hon så, medan den ena tanken efter den andra, det ena minnet efter det andra uppreste sitt hufvud och hviskade: här är jag, mins du mig? De vissnade läpparne darrade, de blida ögonen fuktades, och af tårarnas dimma tyckte hon att ett töcken bildade sig, ett töcken, som blef allt tätare.

Långt borta i bakgrunden såg hon sig för många år sedan . . . porträttet hade fått lif. Hon såg den döda bilden stiga ut ur ramen, den smärta gestalten stod

framför henne så ungdomligt mjuk och frisk, de mörka lockarna svallade omkring de fina kinderna, de ljufva ögonen blickade så blyga, och munnen log så varmt.

Hon tyckte, att allting framstod så klart och lefvande. Den hvita rosenknoppen i håret tycktes dofta mildt och tillika starkt; ja, till och med det lilla vissnade bladet, som sågs på väg att bortfalla, framstod tydligt för hennes blick. Musslinsklädningen fladdrade som blå skyar för vinden, och på handen glänste den lilla dyrbara ringen. Ja, hon såg sig sjelf som ung — hon såg sig sjelf från den tid porträttet var taget, från den tid hon var den unga och vackra Agnes Wallenberg.

Hon kom i håg den tid hon bodde med sina föräldrar på den gamla herrgården, med den skuggrika gammaldags trädgården, öfverflödande af tulpaner, rosor, kastanjeträd, och öfvervuxna gångar, der hon som barn lekt gömlek med trädgårdsmästarens gossar och der hon som ung sökt tysta platser, der hon ostörd fick tänka och läsa. — Hon kom i håg sitt lilla ensamma rum, midt emot den iåga hacktornshäcken vid trädgårdsmuren, der en näktergal stundom sjöng om sommarnätterna, blandande sina toner med ljudet af hafsvågorna, hvilka sakta sqvalpade strax nedanför. Hon kom ihåg hur ofta hon velat kasta sig ned i hvilostolen vid fönstret, betrakta de oroliga, aldrig lugnade vågorna, hvilka glittrade emot henne, lyssna till den vemodiga tjusande sången och hängifva sig åt drömmar, farliga för den barnsliga flickan, det unga barnet.

Ofta lyckades hon dock besegra sin längtan och fördjupade sig ståndaktigt i sitt arbete och i sina böcker, ihågkommande att lifvet ej ensamt bör njutas, utan äfven lefvas. Icke för att det låg någonting orätt

uti att beundra en sommaraftons skönhet. Men modren hade ömt varnat sin unga dotter, hvilken hade så mycket anlag för svärmeri, för att öfverlemna sig deråt och låta tankarna hafva fritt spelrum.

Denna förmaning var väl behöflig. Ja, den nu vissnade munnen måste med vemod le, vid tanken på alla den forna tidens dårskaper. Huru hade hon icke smyckat allt, sitt hem, naturen, ja, sin omgifning, med de skönaste blommor fantasin kunde alstra!

Den höga gamla byggnaden var en riddarborg från medeltiden, med skottgluggar och banor för tornéspel. Den branta klippan, hvarpå den stod, var S:t Gotthard med sina klyftor och sin eviga snö. Trädgården var än en myrtenlund, än en urskog, allt huru det föll sig, — och hafvet, det evigt oroliga hafvet, ja, det var dock alltid detsamma.

Och hon sjelf, hur hade hon icke tänkt sig sjelf som en hög, guldlockig nordisk mó, med harpa i händerna och snillrika ord på läpparna! Hon kom ännu tydligt ihåg hur hon fällt tårar af harm och bedröfvelse, när kusin Paul en gång skrattat ut henne för dessa drömmar och gäckande sagt, att hon var allting annat än en riddaremö. Ack, om hon vetat hur fin och älsklig hon var, med de blyga dufvo-ögonen och det hulda leendet, då hade hon hon visst försakat sin guldlockiga dröm.

Men nu var hon missnöjd med sig sjelf och afundade i tysthet Paul hans ljusa hår, som envist lockade sig vid tinningarna, hans skälmska blå ögon och käckas sjömansgestalt.

Det var en tid, då Paul hade varit hennes första och enda tanke, en annan, då han var hennes största sorg, och en tredje, då han var — ingendera.

En mängd underliga tankar kommo öfver henne, vid hågkomsten af alla dessa olika perioder. De rörde

sig omkring den leende bilden i den gyllene ramen, de ordnade sig, de tätnade, det blef som en öppen bok, der bladen vände sig af sig sjelfva.

Och hon läste.

Hon läste der huru hon gladt sig åt underrättelsen att Paul skulle tillbringa sommaren i sin farbrors familj, innan han om hösten skulle ut på sin första resa. Hon tyckte att hon då riktigt skulle få besked om allt, om hela världen och dess härlighet; Paul var ju sjöman, han hade läst och rest så mycket (hon kom icke ihåg, att han först nu skulle ut till sjös) — han måste ju för henne kunna måla allt i de präktigaste färger. Han måste naturligtvis ha reda på alla sjöröfvarhistorier och skeppsbrott, hafstroll och sjöjungfrur och sådant der, och ännu dertill alla obobodda öar, vildar och menniskoätare.

Men Paul var icke mycket hågad för detta. Han tyckte mera om att i sällskap med sin unga kusin ströfva omkring i skogarna och ro ut med henne, än i det klara augustimånkenet, än i vildaste sjögång — ty Agnes var aldrig rädd.

Kanske flög då genom den veke ynglingens själ en tanke på vågornas väna mö, eller skogens blida nymfer, vid anblicken af den unga flickan, som half-låg i aktern och blickade uppåt, med det drömmande uttrycket i sina ögon. Mycket säkert är åtminstone, att Paul, från att vara en munter, sjelfsvåldig yngling, småningom blef ombytlig; än öfverdådigt uppsluppen, än melankolisk och retlig, än drömmande bort tintal i sin lilla båt, än irrande ensam omkring i sin segelslup, midt under värsta storm.

Agnes å sin sida var lika stilla och tyst som förut, men idéalet, detta underbara «något» i en sextonårig hjerna, begynte allt mer och mer antaga samma

utseende. Det var alltid de oföränderliga blå sjömansögonen, som påminde om hafsvind och solbelysta vågor, den bruna hyn och det lockiga håret. Hon hängaf sig utan fruktan åt dessa drömmar. Hvad gjorde det? — Hennes barnsliga sinne förbisåg så lätt modrens varningar.

Huru klart framställde sig icke nu för henne den sista aftonen innan Pauls afresa!

Det var i September. Föräldrarna voro på besök i grannskapet och Agnes ensam med Paul. Han hade hela dagen rasilöst ströfvat omkring och varit mycket retlig och ombyttlig, så som en adertonårig gosse ibland kan vara det. Hon åter hade alls icke kunnat föreställa sig afskedets smärta och tanken att nu blifva ensam, utan Paul. Tanken att Paul skulle ut i vida världen och kämpa med lifvet, var, tyckte hon, så ny och ofattlig, att hon icke kunde sätta sig in i den.

Nu var det afton. De båda hade tillsammans rott ut för sista gången, och Paul lät, som vanligt, båten stanna, långt ut på den blanka, mörka vattenytan.

Det hade blåst rätt starkt på dagen, men nu hade det lugnat af. Likväl svallade vågorna ännu oroliga, liksom tvekande om de skulle fortfara att leka tag fast med hvarandra eller lägga sig till ro, och när solen bäddade åt sig bland de hvita molnkuddarna borta vid horisonten, der himmel och haf tycktes flyta tillsammans, såg det ut som om de hade sköljt öfver det glödande klotet, när det långsamt sjönk ned till dem.

Agnes låg som vanligt i aktern, djupt inne i sin tankegång, medan Paul släppte åran och sysselsatte sig med att beundra och njuta, än af solnedgången derborta, än af den vackra synen framför honom.

— Agnes — sade han slutligen.

Hon spratt till.

— Hvad tänkte du på?

— Jag vet icke rätt. Kanske på att du, när solen nästa gång går ned, är hvem vet hvar.

— Ja, det är sista gången för en lång tid vi två äro ute tillsammans.

Hon svarade icke, och samtalet afstannade å nyo. De tego så orörliga en stund. Paul tycktes vilja inpräglä i sitt minne denna afton, med de sakta sqvalpande böljorna, hvilka solstrålarna förgylde och hvilka liksom med guld omflöto hela den unga gestalten framför honom. Men solen sjönk, det blef skumt, och en kylig vindpust kom Agnes att lätt rysa i sin tunna drägt, hvarför Paul med en hastig rörelse vände båten och begynte ro hemåt. Intet ord vexlades heller nu mellan dem.

Slutligen sade dock Agnes: du har varit så osynlig i dag. Hvar har du varit?

— På ströftåg — ljudet korta svaret.

— Är det åter din svåra dag?

— Hur kan du göra en dylik fråga? — utbrast han otåligt. — Tycker du, att afsked äro så behagliga? Agnes smålog halft skälmskt, halft vemodigt.

— Åh, du får väl se någon spanjorska eller brasilianska snart, och då är Örnklippan, med dess haf och solnedgången, lätt glömd.

Paul teg ett ögonblick, men, plötsligt stannande båten, utbrast han passionerad: och jag skulle glömma dig, Agnes? Nej, aldrig! I storm, i lugn, i fröjd, i sorg, vakande eller sofvande, skall du vara mina tankars mål. Men du, Agnes, lofva mig också du, att icke glömma mig!

Båten stötte nu mot land; han sträckte bedjande ut sin hand emot henne och förnyade sin begäran.

Hon vände långsamt de stora tankfulla ögonen emot honom och betraktade honom noga, — huru väl hade hon honom icke framför sig ännu, der han satt, något framåtlutad, med de ifriga goss-ögonen fästade på henne och handen bedjande utsträckt.

Han upprepade sin bön. Hon reste sig, lade sin hand i hans och yttrade enkelt: jag skall icke glömma dig, Paul.

Med ett språng var han i land, hjälpte henne ur båten och gick tiggande bredvid henne hem. Vid dörren stannade han.

— Farväl, Agnes.

— Farväl, Paul.

— Kanske ser jag dig aldrig mera!

Det blef en kort paus.

Derefter sade hon sakta: farväl Paul, käre Paul. Gud välsigne dig.

Han tryckte häftigt hennes händer för ett ögonblick och var sedan borta.

Icke en enda gång under hela vintern behöfde Agnes eftertänka huru hennes idéal såg ut. Det var ju alltid och alltid detsamma. Kanske visste hon ej af, att det småningom och omärkligt förändrade sig: från att vara en glad sjömansgosse, barnslig och blåögd, blef det en man. Hon märkte det likväl icke. Paul måste det ju vara. — Det var alldeles som om man skulle hafva tagit ett ungt träd och så smyckat det med blommor och granlåter, att man lätt kunde taga det för någonting helt annat.

Agnes roade sig också att i tankarna smycka ett sådant stackars litet träd, så att hon sedan icke sjelf kände igen det. Men ännu älskade hon det, det var hennes första och sista och enda tanke. För dess skull studerade hon, ifrigare än förut, alla sjöfartsno-

tiser i tidningarna, alla resebeskrifningar och skildringar om skeppsbrott och dylikt. Hon var så djupt inne i sin tankegång, att hon icke hade tid att fästa sig vid eller bry sig om herr Ferelli, den unge allvarsamme juristen, hvilken esomoftast besökte hennes föräldrars hus. Hvad betydde väl han mot Paul, — Paul, som var smyckad med allt hvad inbillningen kan uttänka rikast och bäst!

Vintern gick, våren kom, och nu var Agnes sjutton år, likväl allt ännu samma barn, med svärmeri och tysta tankar förborgade inom det lilla hufvudet och sin trogna, ehuru stundom litet otrogna kamp deremot.

Man började vänta Paul hem, och ju längre det led, desto mer väntade och längtade Agnes. Och i Augusti kom han.

Det var en afton som då, för ett år sedan. Herr Ferelli var på besök, och man satt ute på verandan. Agnes stod i dörren, blickande ut åt hafvet.

Då syntes en båt långt borta, den kom närmare, ja, det var bestämdt Paul.

Agnes stod som förstummad, hon såg och såg blott. Hon såg hur han hviftade med mössan, hur han med några steg var uppe på klippan och rusade fram till henne. Under jubelrop tryckte han hennes händer, kysste hennes kinder och mun och var inom en sekund i sin onkels och tants armar.

Det var en vacker syn.

Men Agnes var såsom förstenad: — det var ju icke Paul! Det var ju blott en kär bror, en munter sjömansgosse. Hon hemtade sig blott småningom, lik en sömngångerska. Var det möjligt, att hon ändå slutligen misstagit sig?

De gingo att följa hem den unge gästen ett stycke

på vägen. Paul tycktes redan ha släppt ut för mycket af sin liflighet, ty han var ganska fåordig, och sedan de skilts från herr Ferelli, teg han alldeles. Hon försökte först att åter upptaga samtalet, men då hennes bemödanden icke rönste någon framgång, teg också hon. Då började han plötsligt:

— Agnes, mins du hvad du lofvade mig, innan jag reste?

Hon rodnade. Hon anade instinktmässigt, att de missförstått hvarandra och att en svår konflikt nu skulle uppstå.

— Har du glömt ditt löfte? — upprepade han hastigt.

— Nej, Paul, det har jag icke — sade hon, lugnt och klart blickande in i hans ögon. — Jag har lofvat att icke glömma dig. Det har jag heller icke gjort och hoppas att aldrig göra det.

Han uppgaf ett rop af glädje, och hela hans unga ansigte strålade i onämnbar förtjusning. Men då han slog sin arm omkring henne, för att draga henne till sig, drog hon sig hastigt undan.

— Du missförstår mig, Paul — sade hon sakta, men mycket bestämdt.

— Missförstår? — Han rynkade förvånad pannan, men skenet låg ännu kvar öfver hans ansigte. Man såg, att han icke förstod henne.

Hon lade sin hand på hans arm, hon rodnade icke, hon kände sig med ens till mods som en ung qvinna, hvilken icke kan besvara en mans kärlek.

— Paul — sade hon med sin låga, darrande stämma — jag skall aldrig glömma dig; näst mina föräldrar skall du vara i mina böner och mina tankar. Men jag skall minnas dig som en broder...

Hon hann ej längre. En hård, vredgad hand stötte bort hennes och en passionerad röst utbrast:

— Broder, broder! alltid samma fras. Agnes, du vet ej hvad du säger, du har bedragit mig. Du gifver mig vänskap, och jag — vet du hvad jag begär, Agnes? Jag begär kärlek, kärlek, med ingenting annat nöjer jag mig. Och du vill bjuda mig en systers vänskap!

Han skrattade. Men det låg en bitterhet, en förtviflan i detta skratt, som förskräckte henne. Den liflige, hurtige sjömansgossen var försvunnen. I hans ställe stod en högvext, väderbiten, passionerad yngling. Agnes märkte, att äfven blå ögon kunde blixtra af harm, sorg och vrede.

Omedvetet kände hon sig retad af hans förebråelser och började å nyo: jag har lofvat att icke glömma dig och tycker att det är nog.

— Nog! — Han stampade med foten. — Agnes, du är sjutton år och jag nitton. Vi veta bägge mycket väl, att det finns en känsla, en allt uppslukande, förtärande känsla, som icke låter sig nöja med vänskap. Och kan du icke gifva mig mer än det, Agnes? Kan du verkligen icke gifva mig litet kärlek?

Åter var han den barnslige ynglingen, som bemäktigade sig hennes båda händer och med de der sjömansögonen, som påminte om solbelysta vågor och friska briser, blickade djupt in i hennes.

Ett ögonblick lät hon sina händer ligga slutna i hans; — huru skönt var det icke att se detta strålande unga ansigte! — men derpå var hon fri. Det afgörande ordet utsades, det lilla nekande, tre bokstäfver innehållande ordet, hvilket redan i århundra-den beredt smärta åt många och troligen skall komma att göra det allt framgent.

Nu, många tiotal år derefter, smålog hon, vid minnet af hur blekt det unga, friska ansigtet hade va-

rit, hur hastigt han släppt hennes händer och huru tydlig kampen mellan sorg, harm och förtviflan, stod att läsa i hela hans väsende.

Men då gret hon. Det var slut med sjelfbeherrskningen, barnasinnnet tog ut sin rätt, och en god timma efter det Paul rusat bort, låg hon der kvar, snyftande bittra tårar af smärta och saknad — smärta öfver att ha bedragit sig sjelf och honom, saknad efter sin bästa vän.

Nu smålog hon åt allt detta. Ja, emedan hon nu visste hur snart den lilla sorgen gått öfver. Det behöfdes endast en tids resor derute på hafven och sedan — var allt förbi och öfverståndet.

Men under denna tid hade Paul varit hennes största sorg, ty hon visste ju icke då, stackars barn, att mellan ynglingapassion och mannakärlek är ett mycket stort svalg.

Nu visste hon det. Nu darrade läpparna och ögonen fylldes af tårar, vid tanken på huru vidt skild denna stormiga afton i skogen var från en annan afton, den herrligaste, ljufvaste, skönaste aftonen i hennes lif, då, år derefter, hon stod på Örnklippan ensam med någon, betraktande solnedgången.

Men denne någon var icke Paul.

Och då viste hon, att svärmeriet utsmyckar sitt idéal med de skönaste blommor, för att sedan bedragas och svikas, medan kärleken, den sköna, sanna kärleken, blott älskar och älskar och älskar och blir aldrig besviken. Hon visste det, hon kände det, medan hennes hand fast slöts i en annan hand, en stadig, trofast hand, en hand, tillhörig den man hon älskade . . . — Och solen sjönk långsamt ned i det lugna, djupa vattnet, långt borta vid horisonten, och skymningen bredde tyst ut sina mörka vingar öfver jorden.

Men — hvad är det? Den trofasta handen finnes icke mera. Ur den gyllne ramen stråla emot henne de ljufva, grå ögonen, lockarna glänsa, munnen ler och rosorna dofta; men allt är blott en hägring, en dröm från forna dar. Aftonsolen skiner in i farmors rum, balsaminen i fönstret breder förnöjd ut sina blad, och dernere under äppleträden leka barnen tag fast med hvarandra, under det pappa med långsamma steg går öfver gården och Agnes' glada röst i dörren förkunnar att aftonklockan ringt.

SKOGSVÄGEN.

Från mitt ungdomshem till herresätet Falkberg ledde en gammal, tyst, grön skogsväg. Den hade en underlig egenskap, denna väg, att stundom förefalla kort, alltför kort, och stundom lång, alldeles mycket lång. En sådan skön väg det var! Huru väl jag kände hvarje krökning, hvarje björk, hvarje gran; huru många gånger hade ej mitt hjerta klappat af fröjd, då jag ilat fram längs denna väg. Det ligger någonting mycket remodigt i gamla minnen (och jag räknar skogsvägen bland mina äldsta sådana), men jag älskar att minnas den och i tanken återkalla de många olika tillfällen, vid hvilka jag vandrat på den.

Jag var så ung, jag var så frisk, jag var så glad, — jag var sjutton år.

Jag hade från min spädaste barndom uppvuxit i det gamla grå huset der hemma, utan annat sällskap, än min far, mina bröder, mina dufvor och min hund. Min mor var död sedan många år, och en gammal tjenarinna var mitt enda qvinliga sällskap. Falkberg hade egts af min farfar, men vid hans giftermål hade det öfvergått till hans hustrus släktingar, hvarvid han endast förbehållit sig det lilla f. d. skogvaktarbostället med sin trädgård. Farmor hade bebott detta efter farfars död, och min far egde det nu.

Han var en allvarlig och lärd man, som icke mycket frågade efter yttre ting. Af mina bröder var

Eberhard sex år äldre och Leo ett år yngre än jag. Min omgifning var sålunda icke mycket passande för en orolig och liflig natur, lik min.

Vägen till Falkberg begynte strax bakom gårdsporten. När jag satt i mitt lilla rum der uppe, såg jag rakt in i skogen, långt framåt. Den gamla vägen låg der så tyst, så grön, så mörk framför mig; den var så smal. Stundom tycktes de höga granarna nästan tillspärra vägen med sina långa nedhängande grenar, och nyponbuskarne vid kanten nedfällde sina väluktande, ljusröda blomblad på det mjuka gräset, när man hastigt skyndade förbi dem framåt.

Jag älskade denna väg mycket, mycket; jag kunde med tillslutna ögon följa den, jag visste hvar den lilla sorlande bäcken flöt, hvar den lutande björken stod, som så ofta vållade mig förtret, när flätorna fastnade deruti eller hatten rycktes af. Jag brukade springa framåt genom skogen med hängande hår, obetäckt hufvud och händerna fulla af nyponknoppar, sjungande någon vild zigenarmelodi, som jag den tiden svärmade för. Då fingo rosentaggarne gerna qvarhålla mig, då fingo trädgrenarna gerna hänga öfver mig, jag flög endast vidare, jag njöt obeskrifligt af att sålunda pröfva mina krafter. Jag kastade mig stundom utmattad ned på vägen och låg der länge stirrande uppåt; smekte det gröna gräset och förkunnade för skogsvägen huru högt jag älskade den.

I synnerhet för dess oregelbundenhet var den mig så kär. Först gick den rakt framåt in i skogen, — det såg nästan ut som om det varit en påbörjad, nu förfallen väg, som slutade så plötsligt; — sedan vände den sig tvärt åt höger i en starkt sluttande backe. Der nere gick den först rak under de jättehöga barrträden, sedan uppåt, uppåt igen, och så åter

denna härliga, gröna, smala linie inåt skogen ett långt, långt stycke, hvarpå följde en bit zigzag väg, som slutade med en skarp krökning omkring den lutande björken. Ett ögonblick derefter låg Falkbergs höga, hvita stenhus framför vandraren, med sin uråldriga granpark, sin tysta djupa å och sin härliga tornutsigt.

Jag sade, att jag var mycket ensam hemma, och det var så. Ehuru jag med hela min naturs häftighet älskade min far, beundrade hans lärdom och på allt sätt såg upp till honom, längtade jag dock efter jemnårigt sällskap. Leo var en yster, sextonårig gosse, så barnslig, som om han varit tolf år, och ehuru vi i det hela kommo rätt väl öfverens, tröttnade jag dock stundom vid hans oupphörliga upptåg. Min äldste bror Eberhard var, så länge han ännu vistades i hemmet, min bästa vän och förtrogne, oaktadt de sex år, som skilde oss åt. Alltsedan jag lärde läsa, drog den gemensamma kärleken till böcker oss mer och mer till hvarandra. Detta var den första förningslänken; senare blef sympatin oss emellan större år för år.

Han förstod mig också alltid så väl. Jag kommer ännu ihåg en gång, då jag i ett utbrott af hänryckning sprang in till honom och började beskrifva höru skön solnedgången i skogen varit, hvilka sällsamma långa strålar solen kastat fram mellan träden och huru jag njutit af min vandring. Min far skulle vänligt ha bedt sin lilla flicka sansa sig. Leo skulle ha skrattat mig upp i ansigtet; men Eberhard lade stilla bort sin bok, kysste min fuktiga panna och sade ömt: ja, Ines, Gud har skapat jorden så skön!

Då kunde jag ej uppfatta hela värdet af dessa enkla ord från en yngling om aderton år, men jag glömde aldrig denna stund och tyckte att jag icke

skulle kunna älska någon på jorden så högt som min bror Eberhard. Tyvärr skulle jag icke länge få behålla honom hos mig; vid nitton års ålder lemnade han hemmet, för att i den långt aflägsna hufvudstaden fortsätta sina studier. — Många af mina tårar fingo falla, utan att jag fick höra hans deltagande trösteord, och många, många af mina löjen förklinga, utan att få framkalla ett leende på hans älskade ansigte.

Min enda vän, efter hans bortresa, var Selina Videman, syster till egaren af Falkberg. Visserligen var hon ett år äldre än jag och af fullkomligt motsatt karakter, men kanske drog mig just detta till henne; hon kunde så lifligt deltaga i mina sorger och fröjder, och jag sällskapade alltid hellre med henne, än med den lilla Anna, Leos jemnåriga och gunstling. Selina och jag älskade också bägge den gamla vägen så högt. Såväl sorg, som glädje, hade vi der erfarit under de höga furorna, sorgliga såväl som glada minnen, bittra såväl som ljufliga hågkomster hade vi derifrån medfört under årens lopp. Medan Anna och Leo spelade tripp-trapp-trull, bombarderade hvarandra med smörblommor och läste Andersens sagor, inrättade Selina och jag bekväma små sittplatser vid vägkanten, skuro in namn och tänkespråk i trädstammarna och skötte om nyponbuskarna. Vi fingo också derföre binamnet vägrensarne.

Ett lustigt äfventyr, riktigt i Leos smak, rinner mig i hågen.

Det var sommar. Selina var sedan flera veckor borta hos en gammal tant, och jag hade obeskrifligt ledsamt efter henne. Anna kallade mig den omaka handsken och gjorde narr af min täta brevexling med hennes syster.

En dag kom Leo från Falkberg; han svänge re-

dan på långt afstånd sin mössa, och jag kunde höra hans höga glädjerop. Nyfiken och otålig, skyndade jag emot honom till gårdsporten.

— Hvad är det, Leo?

— Ines, Ines . . . ack, du kan aldrig ana . . . —

— Men skynda då, hvad är det?

Jag hade velat ruska honom af idel otålighet, men vid den åldern är man ibland mycket mån om sin värdighet; så äfven jag.

Ändtligen, sedan Leo något pustat ut, förklarade han, att jag aldrig skulle få veta hemligheten med mindre än jag skulle tillåta honom, Leo, att binda för mina ögon och sålunda leda mig till Falkberg. Jag var harmsen, jag bad och hotade, men Leo, enligt pojkers sed, skrattade och retades, hotade med att aldrig låta mig veta något och bedyrade vid sitt framtida skägg, att jag aldrig skulle ångra mig, om jag inginge på hans förslag.

Min far, som satt och läste i sitt fönster, måste le åt oss och gick slutligen öfver på Leos sida, förklarande att det vore ett präktigt tålamsprof för mig, som aldrig var försedd med synnerligen mycket af denna dygd. Jag bekände mig ändtligen villig att försöka experimentet, och, under de strängaste hotelser till min ostyrige broder, vandrade vi af, jag med förbundna ögon, stadigt hållande min arm om Leo, som under tusende skälmska infall hoppade framåt lik en ung råbock.

Det var då en vandring!

Ibland skrattade jag högt, ibland stack jag hela handen in i Leos lockiga, tjocka hår och for fram rätt obarmhertigt med honom, då han ej ville gå fortare, ibland snafvade jag öfver en trädrot, ibland fasthöllo korborrar och rosentaggar min klädning, då Leo som

en stormvind rusade framåt. Det förekom mig som skulle vägen aldrig taga slut.

Leo, krabaten, narrade mig oupphörligt att vi voro än här, än der; han lät mig lyfta litet på duken, och se, då voro vi på långt när icke så långt komna ännu. Hade han icke varit så stark gosse, hade jag längesedan slitit mig lös och sprungit vidare, men jag kunde ju också icke veta, om ej en öfverraskning väntade mig någonstades inåt skogen, då Leo varit så angelägen om att genast från början förvandla mig till en blindbock. Utom detta, band mig ju också mitt löfte «på hedersord». Det återstod mig således intet annat än att foga mig i mitt öde, hvilket jag också, mycket förbittrad öfver detta för en sjuttonårig dam så opassande upptåg, måste göra.

Nu voro vi då framme. Jag hörde gårdshundens skall och Annas fnissande, — hon var således med i komplotten. Jag kände mig förd öfver en trappa, derpå snurrad omkring, tills jag blef yr i hufvudet, och sedan fördes jag hit och dit, till höger, till venster, uppåt och nedåt, intilldess att jag hastigt, innan jag visste ordet af, snafvade och föll öfver någonting mjukt. Under Leos ohejdade skratt ryckte jag bort duken. Rundt omkring mig endast ett ogenomträngligt mörker; hvar var jag?

— Leo, Leo, odrägliga spektakelmakare, hvart har du fört mig? — ropade jag förbittrad.

I detsamma lade sig tvenne armar om min hals, och Selinas glada röst hviskade:

— Ines, kära Ines, det är jag. Vill du icke taga emot mig?

Nu blef en verklig uppståndelse der nere i mörkret. Om icke Leo föraktligt anmärkt, att flickor då aldrig gjorde annat än smektes, hade jag väl ej så

hastigt hemtat mig, men nu sprungo vi skyndsamt uppför trappan, och väl utkommen i dagsljuset, fordrade jag en förklaring. Anna och Leo berättade, strålände af förnjöjelse, huru de länge utgrundat lämpligaste sättet att underrätta mig om Selinas hemkomst, och slutligen hade detta påhitt uppdykat i Annas lilla putslystna hufvud.

— Och du var blind hela vägen! — sade Selina leende. — Alltid skall vår väg vara med i upptågen.

— Ja, — sade jag; — och denna gång hade den hufvudrolen. Det var ju nästan som «vägen till Jerusalem» . . .

Du kära, gamla väg, du var icke alltid vittne till en så harmlös munterhet. — Glädjen är en ros, i flygten stulen, — heter det ganska förståndigt i en gammal förskrift.

Min far hade länge varit sjuk. En afton sent kallades jag in till honom, han hade återfått ett af sina krampanfall, och Leo stod i tyst förtviflan bredvid hans säng. Pappa framhvisade svagt sin önskan att få läkarehjelp från Falkberg, och vi rådplägade tyst.

Hvem skulle vi skicka? Gamla Lena var så rädd, att hon hellre gifvit sitt lif, än gått till Falkberg i denna mörka afton, och Leo hade knappt tillfrisknat från en svår halssjukdom.

— Jag skall gå, — sade jag slutligen.

— Du, Ines?

— Just jag. Är jag då någon hare, efter du ser så skräm ut?

Jag försökte att skämta, men Leo smålog ej ens; stackars gosse, han var olycklig och förstäm.

— Skogen är mycket mörk, Ines, och något kunde hända dig. Ack, att jag ej är frisk! — Han blinkade förgäfves mot de förargliga tårarna.

— Nej, nej, jag måste gå, — sade jag. — Gif mig din knif, och var icke orolig, jag är snart åter tillbaka.

Insvept i en tjock shavl, gled jag ur rummet och stod snart vid gårdsporten. Efter en ofrivillig blick af hemligt obehag inåt skogen, begaf jag mig å väg. Det var i slutet af Juli; natten var mycket mörk, regnet föll i strömmar, vägen var slipprig och våt. Jag snafvade, än öfver en trädrot, än öfver en sten, vinden tjöt genom de gamla furornas toppar, och en rysning genombäfvade mig, då jag, vikande af till höger, befann mig midt inne i djupa skogen.

Nattvinden fläktade kring mina af den plötsliga ångesten bleknade kinder, mitt hår låg oordnad och fuktigt öfver pannan, och mitt hjerta klappade häftigt, under det jag oupphörligt hastade framåt.

Hvad vägen var lång! — Jag ville ju fram, jag flög som om jag haft vingar, natten uppslukade mig, och jag kom icke fram. Bilden af min dödsbleke fader der hemma i det svagt upplysta rummet framställde sig åter och åter för mina blickar. — Var jag nu först vid Selinas berså? Skulle denna väg då aldrig taga ett slut? Ack, och så många gånger hade den förefallit mig kort som en hastig sekund med svalans vingar!

Under bitter gråt knäppte jag hop mina händer och ilade utför den svindlande backen. Men hör, hvad var! det? En röst? Var det icke en röst, som gnolade?

Jag stannade. Jag lyssnade. Nej, det var intet; rundt omkring mig endast mörker, regnet plaskade, träden böjde sig knotande, och nattvinden susade hemskt i topparna. Jag ilade vidare.

Hu . . . , ovilkorligt studsade jag. På några fam-

nars afstånd stod midt på vägen orörlig en hög gestalt. En onämbar ångest bemäktigade sig mig. Hvem var denne nattvandrare? Hvad ville han här? — Men endast ett ögonblick varade min fruktan. En enda tanke på min far der hemma, och jag fick åter mod, jag kände mig som en krigare på sin post.

— Så alldeles lätt ger jag mig icke, — tänkte jag, grep fast om min knif och ville, snabb som en hind, hasta förbi den mörka gestalten på vägen. Men i samma ögonblick grep han min hand och yttrade lugnt;

— Hvarthän, Ines, svärnerska?

Det var Henrik Videman, Selinas och Annas broder.

— Ack, Henrik, är det du? — ropade jag snyftande. — Jag är mycket olycklig; pappa är så sjuk, vi ha ingen der hemma, och jag söker doktorn.

Återstoden af en papyros blef genast bortkastad. Henrik tog min hand och sade med varmaste deltagande: stackars barn, är det nu åter så illa hos er? Kom, stöd dig på mig; hur kunde du våga dig ut vid denna tid?

— Jag var tvungen dertill, Leo var icke frisk, han fick icke gå.

Han såg vänligt på mig. — Du är en modig flicka, Ines. Och du gjorde rätt, Men sådana natt- och regnpromenader äro icke för unga flickor som du, ehuru de äro ett nöje för mig.

Aldrig hade vägen syns mig så lång, så ödslig och förfärande, som denna natt. Mina tårar föllo allt ymnigare, och min ledsagare hade all möda att lugna mig. Då vi äntligen hunnit fram, skyndade Henrik sjelf till stallet och spände för hästen; kort derpå voro vi på väg hem tillbaka med den godmodige, gamle doktorn.

En lång natt, full af oro och ångest, förestod oss. Jag hade af den mödosamma vandringen blifvit genomvåt och frusen, jag darrade af sinnesrörelse, och den gode Henrik, som stannade hos oss för att vaka, skickade mig genast till hvila.

Pappas sjukdom räckte länge, och han repade sig ganska långsamt. Under dessa sorgliga veckor voro våra grannar på Falkberg de mest deltagande vänner man kunde önska sig. Än kommo små vederqvickande gåfvor derifrån, än uppmuntrande helsingar och biljetter, än tittade den ena, än den andra in på en stund, för att se hur det stod till, eller vaka en natt, om så behöfdes. Det var en verklig välsignelse att hafva dem i vår närhet.

Då min far tillfrisknade, rådde läkaren honom att tillbringa resten af sommaren vid någon badort, och pappa beslöt sig att resa. Nu var han endast villrådlig om hvem af oss syskon han borde medtaga, ty en af oss behöfde han för sin vård.

— Du, Ines, är äldre och förståndigare, men Leo får så ledsamt här hemma, — sade pappa, hvars älskling den yngste sonen alltid varit.

Jag kände min brors högsta önskan att få se sig litet omkring i världen, jag visste också att han skulle blifva förtjust öfver utsigten att få resa. Och qväfvande en sjelfvisk tanke, sade jag:

— Ja, pappa lilla, du måste ju taga Leo med dig. Han skall snart lära sig vårda dig, och det skall glädja honom obeskrifligt.

Min far samtyckte, Leo var smickrad, förtjust och glad. Vid afskedet kysste han mig otaliga gånger och lofvade skriva ofta, — den snälle, varmhjertade gossen. Jag sökte slå bort alla sjelfviska tankar, — också jag hade varit så lycklig att resa! — men

hur det var, måste jag lemna gamla Lena och hennes syltkittel på en stund, för att utgjuta mitt öfverfulla hjerta i den mjuka mossans sköte, borta under furorna. Sedan, när jag vandrade hemåt längs den tysta, vackra vägen, kom jag i håg den förskräckliga natten och såg mig omkring.

Hur lugnt, soligt och fridfullt allt nu var!

Leos bref voro stora glädjeämnen, under den tid jag lemnades ensam hemma. De kommo nu och då, små muntra blad, fulla af sprittande lif, af ungdomsfröjd och lefnadslust. Huru tänkte jag icke nu med ånger på alla de gånger jag ovänligt och kallt tillbakavisat hans lekande skämt! Hemmet var så tyst, så ensligt, och när jag såg mig omkring, saknade jag hvarje minut den käre, ostyrige bullerbasen.

Falkberg var, som vanligt, min käraste tillflyktsort. Jag var ofta der och flickorna lika ofta hos mig. En treffigare liten syskonkrets kunde man heller icke se. Henrik var alltid så god, så förståndig, så hjälpsam, Selina en engel i mildhet och deltagande och Anna förgyllde det hela med en beständig glädtighet, så harmlös, så tilldragande, att redan hennes åsyn gjorde en glad. Gamla tant Emma och doktor Ahl utgjorde ramen kring denna treffiga tafla.

En dag hade jag åter varit hos dem och gick sakta hemåt, med tankarna långt aflägsna från den båtfärd ungdomen på Falkberg bragt på dagordningen, då jag plötsligt hörde snabba fotsteg, och innan jag hann se upp, låg Leo jublande och skrattande om min hals. — En sådan glädje den gamla skogen nu fick bevittna!

— Jag tycker att jag varit borta ett år, — ropade Leo, — och jag kan icke begripa hur Eberhard härdar ut att vara så länge skild från oss. Hvad jag

gladt mig åt att få återse dig, Ines, och Henrik — och Anna! Jag måste få se dem nu strax.

Vi sprungo skyndsamt tillbaka till Falkberg, der det lifliga uppträdet åter förnyades. Isynnerhet Anna strålade af fröjd, hennes själsfrände hade ju åter kommit. Snart begåfvo vi oss på hemvägen, jag längtade att se pappa och bedöma, om han verkligen såg så frisk ut, som Leo påstod.

Allt var som förvandladt, Leos skratt ljud så uppfriskande, vägen var så kort, så kort — jag kunde verkligen icke begripa huru jag skulle hinna höra allt det märkvärdiga, som händt sedan vi skildes. Vi gingo alls icke fort; jag måste ofta stanna och kyssa Leo, han var så glad, så frisk, så frimodig! Och oakadt allt detta, flögo träden rakt förbi oss. Det var som hade de vänligt skuffat oss fram med sina starka, åldriga armar, under det att de susade så ljust. Inga taggar hindrade oss nu, endast nyponen glänste så röda och saftiga mellan de gula löfven, hvilka vinden strödde vidt omkring. — Voro vi nu redan vid Eberhards mossbänk? Omöjligt, det var ju trolieri. Och backen, den annars så långa och tråkiga backen, den flögo vi nu uppför i en sekund.

Men så pratade vi för tio. Huru mycket hade jag icke att fråga om pappa och resan, om baden, om — ja, om allt hvad en syster frågar sin bror efter en månads skilsmessa. Och innan Leo svarat på allt, — man kan förstå att det tog sin tid. Nu voro vi hemma, och aldrig hade två verst gått fortare.

Hvad pappa såg frisk och stark ut, hur han tycktes hafva blifvit upplifvad af resan och sin glade gosses sällskap! Jag måste oupphörligt komplimentera Leo för hans ovanliga talent att vårda sjuka.

Vi två gingo ännu i den sköna, milda höstafto-

nen ut i skogen och språkade om tusen saker; jag fann, att min herr bror verkligen börjat närma sig förnuftets ålder. Huru förtjusande var det också icke, att följande dag få bjuda syskonen Videman på förmiddagskaffe, för att fira de hemkomna! Allt var då sol och glädje.

Några dagar derefter, då vi voro på Falkberg, beslöts att tillstålla ett båtparti, som Leo behagade uttrycka sig. All ungdom i trakten skulle bjudas, vi skulle fara i båtar längs ån till en några verst derifrån belägen udde bevuxen med hasselbuskar. Der skulle vi uppslå läger och leka zigenare, samla nötter, knäcka nötter, äta nötter och njuta af det härliga höstväder, som ej kunde uteblifva. Bud skickades till de i färden deltagande, man bestämde hvad hvar och en borde medtaga, och Leo bjöd redan Anna till sin dam, för att hon ej skulle engageras af någon annan.

Emellertid fanns någonting, som gjorde mig ledsen och motvillig för hela färden. Välvilliga menniskor hade trott sig upptäcka ett närmare förhållande mellan mig och en viss Henrik Videman. Vår beständiga sammanvaro och förtroliga bekantskap gafvo ryktet fart. Slutligen nådde det mina öron, och jag fattade eld. Henrik, den käre, gode Henrik, som alltid var sjelfva hjälpsamheten och deltagandet, honom skulle de så orättvist skymfa! Och jag sjelf! Den tiden var ordet förlofvad, för mig liktydigt med en skymflig kapitulation.

Harmsen och förtviflad, gaf jag bitande svar åt alla som vidrörde denna ömtåliga punkt, men kunde ej undgå att ofta nog höra uttryck och häntydingar, som bittert sårade mig.

Gerna hade jag velat säga allt detta åt Henrik och dugtigt bannas såväl på honom, som gaf anled-

ning dertill, som på allmänheten, hvilken utspriddes dylika falska rykten; men fruktan att hjelten i denna roman skulle skratta ut alltsamman hade hittills afhållit mig. Denna gång tänkte jag med fasa på en hel dags sammanvaro med honom i mina plågoandars närvaro och beslöt energiskt att låtsas hvarken om Henrik eller om mina belackare.

Följande dag samlades alla hos oss; vi skulle här emottaga gästerna och sedan tåga till Falkberg, så lydte öfverenskommelsen. Alla kommo, muntre och lifvade: tåget, med Anna och Leo i spetsen, begaf sig å väg. Jag hade, jemte Selina, fördröjt mig något, och Henrik väntade oss vid gårdsporten. Han tog min korg och sade leende:

— Nå, lilla Ines, jag hoppas få vara din «rid-dare», som Leo säger.

Äfven detta! Förr skulle jag varit glad och stolt deröfver; nu svarade jag blott ett tvärt nej.

— Nej, — upprepade han förvånad. — Är det ditt allvar?

— Ja visst, — svarade jag häftigt.

Han teg. Vi voro nu i krökningen, och Selina försvann, under förevändning att hålla öga på barnen, såsom hon titulerade Anna och Leo. Henrik gick en stund tigande bredvid mig. Derefter sade han vänligt:

— Jag vill icke vara ogrannlaga, men det ser ut som skulle du hafva något på hjertat. Du är ej vid lynne i dag. Får jag veta orsaken?

— Jag kan icke säga det.

— Kan ej? . . Han teg åter. Efter en paus började han:

— Hvad kan det vara? Det ser ut som hade du med ens fattat motvilja för mig. Har jag sårat dig mot min vilja eller gjort dig ondt?

— Nej, nej.

— Eller kanske svikit ditt förtroende?

— Ack nej, icke det! Du får icke tro något sådant, jag vill säga dig allt, — utbrast jag, och inom några minuter var den lilla historien berättad, ofta afbruten af tårar.

Han, sade ej ett ord, han lät mig tala till slut. Blott en gång såg jag honom omärkligt småle. Då jag slutat, tog han bägge mina händer och sade allvarsamt: detta var en verkligt ledsam historia, Ines. Det gör mig, ondt att jag varit den oskyldiga orsaken till att förbittra din sommar. Förlåt mig, om min förtrolighet gifvit anledning dertill. Du har ju alltid varit min lilla, kära syster, och jag kan icke vänja mig vid att du är stor. Gråt för all del icke så häftigt, det är ju ingenting farligt. Du behöfver ingalunda mot din vilja fara tillsammans med mig, och det dumma ryktet skall du alls icke bry dig om. — Så, torka bort tårarna nu, och var glad. Vi andra skola ha ledsamt, om ej vår lilla Ines är densamma som förr. Ett förbehåller jag mig dock, — tillade han småleende, — du måste lofva att hålla af mig lika mycket som förut, du får icke afsky mig för detta; lofvar du det?

— Ja, käre Henrik, ja. — Jag förmådde knappt tala och såg blott tacksamt på honom. Jag längtade efter ensamhet, allt detta plågade mig outsägligt, — och nu skulle jag nödgas deltaga i den muntra utfärden med de många främmande människorna. Jag satte mig ned på marken, lutade hufvudet emot den skrofliga, bruna trädstammen och brast i våldsam gråt, utan att ens göra försök att lugna mig.

— Ines, kära barn, kan du då alls icke beherska dig? — yttrade Henrik förebrående.

Han satte sig ned att lugna mig, och det var märkvärdigt hur tröstande den vänliga rösten föreföll mig. Han förstod så väl att behandla mig, vilda barn.

— Nu går jag förut och kvarlemnar korgen åt dig, så att du har något att skylla dröjsmålet på, — sade han slutligen. — Du måste verkligen vara en förständig flicka och följa efter. Vill du ej det?

— Ja, för din skull, Henrik, — svarade jag och räckte honom min hand. — Jag tror att jag håller af dig nästan lika mycket som . . . som af Eberhard.

Han smålog, tackade mig och gick hastigt förut. Jag tvättade mitt ansigte omsorgsfullt vid bäcken, fattade korgen och skyndade framåt. Men det sjöd och brusade inom mig, jag var långt ifrån lugn. Min kära, gamla väg såg nu redan höstlig ut; träden voro lika mörka och gröna som förr, men rosenbuskarna stodo nästan kala, och gräset var icke längre friskt och mjukt.

En bitter känsla af alltings förgänglighet, af jordelivets motgångar och svårigheter, insmög sig i min själ. Jag gick långsamt framåt, och vägen föreföll mig i dag ful och otreflig. Med tungt sinne kom jag fram till min bestämmelseort. Man ropade mig högljudt, Selina och doktorn väntade mig i en båt, Henrik satt med Anna och Leo i deras båt, alla otåliga att börja färden. Dagen var varm och klar. Anna och hennes riddare täflade i uppsluppenhet och glädtighet, ingen fick tid att ha tråkigt. Endast mina tankar voro långt ifrån nötkorgar och hasselbuskar, ty uppträdet vid skogsvägen stod friskt i mitt minne, och det plågade mig.

— — — — —
 Hösten var förbi, och vintern hade gjort sitt intåg med ett häftigt yrväder. Jag hade varit på Falk-

berg, och Henrik ville säga till om en häst, då Anna ropade att någon kommit från hemmet att hemta mig. Väl insvept i shavlar och kappor, trädde jag ut på trappan, medan Henrik lyste mig.

— Hvem är det? — frågade jag förvånad öfver den långe körsvennen. Jag igenkände icke vår lilla Matts. Karlen stod vänd ifrån mig, hans anletsdrag kunde ej urskiljas i mörkret. Nu vände han sig om, jag ryckte lampan ur Henriks hand och lyste honom i ansigtet, uppgaf ett rop af glädje och låg inom mindre än en sekund i Eberhards armar.

Det blef ett jubel midt i den kalla, isiga vinteraftonen!

Alla voro glädt öfverraskade, och det dröjde en stund, innan vi begåfvo oss å väg. Eberhard hade nyss hemkommit, och då han hörde att jag skulle efterskickas, ville han köra sjelf. Jag gret och jublade på en gång, jag kände mitt hjerta nästan sprängas af fröjd. Att icke ha sett honom på så länge, länge, och nu så plötsligt åter ega honom! Hur manlig, hur lång, hur vacker han var, — och nu docent! Så lärdt det lät!

Den kalla novembervinden fläktade genomträngande mot mitt upphettade ansigte, men jag kände ej storm, snö eller köld. Jag såg ju Eberhards trofasta ögon hvila på mig, fulla af broderlig kärlek, jag kände ju den varma tryckningen af hans hand. Värme och ljus — båda rädde nu i mitt af glädje uppfyllda hjerta.

Vägen gick fort, det var som om hästen haft vingar. Vi flögo fram genom drifvorna, och jag ropade till af förvåning, då vi stannade vid vår port.

Eberhard log och hjälpte mig ur släden. Det var länge sedan han gjort det sist.

Ny fröjd, nytt jubel derinne. Allt och alla hade förändrats så mycket. Pappa hade blifvit så gammal och grå, Ines så lång och smal, hennes flåtor så mörka och tjocka, — och Leo hade vuxit otroligt, sedan Eberhard for. Men Eberhard sjelf? Ack, vid hans ålder förändras mycket på fem år.

Min bror Eberhard stannade hemma öfver vintern, och jag behöfver väl ej säga, att det var en skön tid. Han var vårt factotum, han läste matematik med Leo och mig, lärde Selina och Anna engelska och utdelade bland oss, tanklösa ungdom, än på skämt, än på allvar, många råd och förmaningar.

I slutet af Mars måste han åter resa. Vi hade gått till Falkberg att säga farväl, — han och jag, — och då sista skymten af vännernas kära ansigten försvann, stannade vi båda, som genom en öfverenskomelse, och sågo oss tillbaka.

Då jag åter vände mig om, förvånades jag att se Eberhard så upprörd, som jag ännu aldrig sett honom. Hans hand darrade, då han räckte mig den, och hans läppar voro hårdt sammanpressade. Vi gingo ett stycke tigande. Då stannade han plötsligt och utbrast:

— Nej, Ines, jag vill ej längre dölja något för dig. Se upp, min älskling, och lyckönska mig... Jag är förlofvad.

Jag ryggade tillbaka, som stungen af en orm.

— Eberhard! — utropade jag.

Han log, tårar stodo i hans ögon, och han såg ut som om en inre, onämbar lycka utstrålat ur hvarje af hans drag.

— Och vet du väl med hvem?

Jag sköt honom ångestfull ifrån mig och nickade jakande. Pappas långa afskedssamtal, en hän-

tydning af Leo, Selinas lilla, bleka ansigte, allt stod nu i pinsamt klar dager framför mig. Jag utstötte ett svagt skri och nedföll på snön.

Han reste upp mig, han kysste mig under rörelse, han lade min arm i sin och förde mig hemåt.

Han frågade, om jag ej unnade honom lycka, om jag ej litade på att Selina skulle blifva en lika öm syster, som hon hittills varit det, då hon blott var min vän. Han sade hur lycklig hon var, hur lycklig han med Guds hjälp skulle blifva, och då jag alltjemt ingenting svarade, tillade han:

— Hvarför är du så upprörd? Hvarför säger du ingenting? Pappas samtycke har jag redan, Leo skall bli förtjust, det vet jag, och äfven Selinas anhöriga skola med glädje se vår förening. Är då du, Ines, den enda, som ej deltagar i min lycka? Och på dig hade jag så säkert räknat, du har ju alltid stått min Selina så nära.

Jag hade, under det han talade, känt en qväfvande känsla. När han slutat, tryckte jag hans hand och sade: du misstager dig, Eberhard. Hvem skulle ej älska henne? Förlåt min ovänlighet, det kom så plötsligt, så oväntadt.

Han tackade mig varmt. Medan vi sträfvade hemåt genom drifvorna, tycktes hans tankar vara långt borta. Det var en solig och klar Marsdag. Skogen i sin vinterskrud glänste så strålande och snöhvit, då ljuset bröt sig fram genom träden, allt var så skönt, klarheten var ett återsken af Guds majestät. Men mig föreföll allt tomt och kallt. Verlden hade med ens blifvit ödslig. Jag kände, att handen, i hvilken min hand hvilade, hellre skulle ha hållit en annan liten hand omsluten. Hela min kropp skälfde af en underbar, namnlös känsla. Eberhard vaknade ur sina dröm-

mar, frågade kärleksfullt om jag mädde illa och saktade sina steg.

Vi voro nu vid gårdsporten, och Leo väntade redan med hästen; han skulle följa med till närmaste gästgifveri. Ännu en kyss af Eberhard, och han var borta.

Men jag smög mig upp på mitt rum och gaf fritt lopp åt mina tårar. En brytning hade inträffat i mitt lif. Med afgudisk kärlek hade jag fasthängt vid en enda varelse och nu, då han icke längre skulle stå mig nära, var min sorg häftig och stormande. — Hur underligt är det icke att se tillbaka på denna tid, hur klart ser jag icke nu hvad jag då ej kunde se! Jag ser bilden af en god och ädel man, hvilken med tålmod tröstade den barnsliga, passionerade flickan och omsorgsfullt ledde hennes tankar bort från en oförnuftig sorg. Jag ser äfven att han lyckades, att han derjemte vann hennes kärlek och att den gamla skogsvägen ändå slutligen förde henne till Falkberg.

Men hvar var jag?

Då Leo återvände, uppsökte han mig, för att gifva mig en biljett från Eberhard. Det var endast några rader, vänliga, ömma, kärleksfulla och — jag visste ju det — deruti var inneslutet ett bref till *henne*.

Det är icke mycket att säga mera. Annas och Leos förtjusning, då de fingo del af den stora nyheten, var utan gränser, och Henrik förekom mig som strålade han från hufvud till fot. Han kunde endast trycka sin systers hand, ord hade han icke för att uttrycka sin glädje.

Och hon sjelf, min älskade, milda, goda Selina! Ack, jag hade trott, att det skulle fordras år för att de svartsjuka, bittra tankarna skulle utplånas, och lik-

väl voro de alla försvunna sedan den dagen, en skymning i biblioteket på Falkberg, då den lilla biljetten smögs i hennes hand och hon erfor att jag visste allt. Och sedan, en ljum majdag ett år sednare, såg den gamla skogsvägen en liten brölloppsskara tåga fram mellan de höga, allvarliga furorna och de med knoppar betäckta nyponbuskarna.

Jag mins allt som i en dröm.

Jag mins huru vi aftonen förut smyckade det lilla kapellet med långa, mjuka kransar af doftande konvaljer. Jag mins huru vi tre syskon morgonen derpå vandrade till Falkberg med pappa. Jag mins hur vi sedan gingo till kyrkan, huru Selina, blek och ljuf, stödde sig på Eberhards' arm, — huru Henrik och jag samt Anna och Leo som brudsvenner och brudtärnor följde dem hand i hand. Jag mins hur upprörd Selina var, huru lycklig Eberhard såg ut. Jag mins huru den gamle presten talade mildt och allvarligt, huru de två knäböjde vid altaret, hur klart och tydligt ja-ordet uttalades af dem bägge.

Jag mins som i en dröm kyssarna och lyckönskningarna efteråt och den lilla afskedsfrukosten hemma på Falkberg i den gamla salen. Sedan mins jag huru vi vandrade hemåt genom skogen under ett mildt majregn, huru hastigt vägen försvann bakom oss. Jag tyckte den varade en sekund, och vi voro framme.

På gården stod redan den lilla vagnen, som gamle Göran från Falkberg prydt med löf och hvita narcisser; hästarne stampade och frustade otåligt, det varade ännu några minuter, och sedan — voro de borta.

Jag mins ett litet blekt, tårdränkt ansigte och en liten hand, som hviftade med näsdukeu så länge vi endast kunde se den, — en hög gestalt, som stod upprätt, svingande sin hatt i luften och såg efter oss.

Och nu är det länge, länge sedan dess. Jag sitter vid ett fönster på Falkberg; framför mig ligger den gamla skogsvägen, jag kan se den lutande björken och nyponbuskarnas rödglänsande frukter.

Den gamla vägen är lika grön, lika tyst, lika sval som förut. — Men jag sjelf?

Jag ser på mitt fordom så glänsande mörka hår; det är silfverhvitt. Jag ser mina fina kinder; de äro skrynkliga. Jag ser, i spegeln midtemot, mina ögon; de hafva mistat sin glans.

Underligt har allt förgått, mycket underligt. Och underligt är det, att nu se den gamla vägen ifrån mitt fönster. Från mitt rum derhemma i det lilla grå huset såg den oafslutad, oregelbunden och mörk ut, träden stodo så ödsliga och dystra. Härifrån ser den inbjudande, ljus och doftande ut, solstrålarna tränga långt in mellan träden, förgylla trädstammarna och smeka det gröna gräset. Så långt man kan se, är allt ljus, grönska och svalka.

Så har det varit med mitt lif. Der hemma var det ett barns tankar, ett barns glädje, blandad med otillfredsställelse, tomhet och längtan. Här har det varit ljus, frid, fröjd . . .

ANNIE.

På andra sidan om huset, bortom den smala, leriga vägen och förbi de knöliga gamla alarna, flöt bäcken. Det var omöjligt att förstå hvarifrån den kom, lik ett klart, lekfullt silfverband, prydande upp hela den fula omgifningen. Det var omöjligt att förstå det. Ty strax bakom låg den smutsiga, otrefliga byn, — såsom den kallades, ehuru den endast bestod af några små stugor, liksom utkastade midt i den frodiga åkern. — och till höger lågo potatisfält och ängar, så torra, att de visst icke skulle kunnat undvara en droppe af det regnvatten de fingo, än mindre skänka bort så mycket som till en hel bäck.

Ett stycke åt sidan, litet närmare till bäcken och så långt från byn, att man räknade en half verst deremellan, låg pastorskan Alms lilla gård. Den var ganska täck, åtminstone jemförd med de andra, den hade sin välvärdade trädgård och sin ljusmålade byggnad, med det stora plommonträdet utanför barnkammarfönstret, derifrån Ludvig och Annie, pastorskans båda fosterbarn, bekvämt kunde plocka plommonen till sin aftonmåltid.

Men här fanns endast en sandig, torr gårdsplan och i allmänhet ingen öfverlopps fuktighet, här låg icke bäckens urkälla. Ludvig och Annie hade ofta följt dess stränder och visste att den utföll i en insjö

långt borta, men de hade icke rätt fått reda på hvarifrån den kom.

De voro beständigt der nere, man såg mycket ofta Ludvigs mörka och Annies ljusa lockhufvud titta fram mellan videbuskarna eller alarna, hvilka kantade stränderna och likt ett svalt, grönt pansar skyddade vattnet för den brännande hettan der utanför.

Den var så täck, den lilla bäcken. Uppe vid byn var den något grumlig och fnaskig, den lilla stackaren, och genom potatisåkern flöt den helt sakta och tråkigt, men då den kom närmare Almgården, blef den riktigt lifvad, den kände, att man der förstod den och höll den kär. Huru öfverdådigt uppsluppet den skuttade öfver de mossiga stenarna, hvilka klara vattenperlor den dervid stänkte omkring sig, och huru förnöjd kilade den icke i de otaligaste bugter omkring, undergräfvande de gamla, vänliga trädens rötter och sjelfsväldigt kastade upp en liten våg då och då på den låga, gröna stranden. Och på ett ställe bildade den ett litet ordentligt vattenfall, — det var bäckens stolthet. Om våren var den till och med så bullrande på detta ställe, att då Ludvig stod på ena sidan och Annie satt på den stora mossiga stenen midt emot, kunde de knappast höra hvarandra, fastän Ludvig utsträckte sin hals och gallskrek af alla krafter. Men härligheten räckte ej alltför länge. ty senare på sommaren sjönk vattnet och flöt endast en fot högt öfver den gula sandbotten.

Bredvid den egentliga bäcken flöt en annan liten bäck, ja, man kunde knappast kalla den så, det var kanske snarare en rännil.

Den var mycket smal; — medan den första var mera bullersam och gjorde otaliga krumbugter, så många, att Ludvig sade: om man rätade ut den, skulle

den blifva en half gång längre, — kom den andra i en stilla och blygsam halfcirkel ur skogsdungen och utföll sedan i den första bäcken helt obemärkt, så att de sammansmälte i ett helt.

— Detta är Susebäck, och detta är Brusebäck, alldeles som i sagan, — sade Ludvig. — Håll du Susebäck, jag tager Brusebäck, den passar bättre för mig, som är gosse.

Och Annie var nöjd dermed, ty hon trodde blindt på Ludvigs insigt i allting och fann dessutom vattnet i sin bäck alldeles lämpligt till dockbyket.

Men den anspråkslösa lilla bäcken skulle förvånat dem, om de vetat, att just han gaf näring åt sin större kamrat. Nu låtsade ingen om honom, men han var nöjd dermed; han kom från den tysta källan i skogen, hvarur han hemtade sin kraft, och tyckte att han utträttade tillräckligt i verlden, när han mildt och snällt flöt sin anvisade väg fram. Det var ju icke något stort värf, men det kunde uppfyllas troget, och den lilla bäcken var verkligen trogen.

Han och hans muntre kamrat voro Ludvigs och Annies käraste vänner; de kallade dem med ett gemensamt namn «kusin Bäck». Fru Alm hade ingenting emot deras lekplats, sedan hon en gång blifvit van vid att de hvardera ett halft dussin gånger om dagen plumsade uti och kommo upp till gården med mycket smutsiga små fötter och händer, hvilka buro märken af de mångfaldiga utflygterna efter kräftska, grodor och iglar. Ty Ludvig hade en passion för alla sådana djur, och han hade lärt Annie detsamma. Huru ifriga och tystlåtna kunde de icke gå och plaska omkring hela timmar, med uppkafade byxor och bara hufvuden, spanande efter några nya rariteter, och huru skreko de icke af fröjd, då en stackars kräfta

eller någonting annat kom nedflytande och blef deras rof. Ludvig hade till och med en gång hittat en underlig tingest, som sedan befanns vara ett nejonögon, och detta fynd utgjorde länge deras stolthet. En gammal söndrig skopa var deras förrådsammare. Den vändes upp och ned mellan tvenne stenar och derunder förvarades så många krälände varelser, som der fingo rum. När skopan blef öfverfull, utsläpptes allesamman, och en ny insamling började.

Ett annat nöje var dockbyket. Naturligt is tvätade icke Ludvig, — dertill hade han alltför utpräglade begrepp om den manliga värdigheten, — men han åsåg med lifligt intresse huru Annie konstfärdigt tvälade in de små kläderna och gnuggade dem, tills de måste hafva blifvit rena, och huru hon sedan, med vattnet ända upp öfver de runda knäna, stod och klapade med det lilla klappträdet, som han sjelf gjort.

Visserligen hade fru Alm önskat, att de äfven kunnat tvätta alla de små klädningar, koltar och förkläden, som under dessa lekar blefvo nedsmutsade, men hon var nöjd, när barnen hade roligt, och lät endast gamla Mari tvätta litet oftare.

Fru Alm var en godhertad, liten gumma, rund och frisk som ett vinteräple, glad och bestyrksam. Hon hade aldrig haft egna barn, och därför hade hela hennes lif varit en kedja af bekymmer öfver hennes många fosterbarn. En hade rymt ifrån henne, två hade dött som små, en bragte skam öfver henne genom en vanhederlig handling, och två lemnade henne, för att ingå mer eller mindre olyckliga äktenskap. Men vid dylika tillfällen suckade fru Alm endast litet och sade: stackars barn, mera ondt hafva de gjort sig sjelfva, än mig! Och så tog hon lilla Annie till sig, när dennas föräldrar, ett fattigt prestfolk, dogo och lemnade barnet ensamt i verlden.

Kort tid derpå, en stormig höstafton, kom en resande familj till gästgifvaregården i byn. Den unga, tarfligt klädda frun såg fin och älsklig ut, medan hennes man hade utseende af en äfventyrare och ett oroligt uttryck i sina mörka ögon. De förde med sig ett litet barn, en gosse, han var sin moders glädje, och hon vårdade honom ömt. Emellertid insjuknade hon häftigt under natten och andra morgonen kom ett bud till fru Alm, med begäran att hon skulle infinna sig hos den sjuka. Fru Alm kom genast. — Hon skulle icke ha kunnat neka, om det också varit tattare ni hade hos er, — sade gamla Mari förbittrad till budet. — Är lyckan god, så pracka de på henne gossen och resa sjelfva sin kos.

Hvad den döende hade sagt åt fru Alm, fick ingen veta, men samma afton hemtades gossen till Almgården och lades i den lilla hvita sängen, strax bredvid Annes, och Mari fick det nöjet att i all ödmjukhet lexa upp sin matmor för denna nya dårskap.

Tre dagar derefter, då den främmande frun blifvit begrafven, kom hennes man till fru Alm för att taga afsked af sitt barn; lille Ludvig hemtades in och fadren tryckte honom passionerad till sitt bröst.

— Gud skall löna er, fru Alm, — sade han med qväfd röst, — för det ni uppfyllt min hustrus sista bön. Jag lemna vårt barn i er vård. Jag är tacksam att veta honom vara här, ty jag har icke hört annat än godt om er. Jag vet. att han hos mig endast skulle lära sig ondt; — jag är en hemlös flykting, jag är tvungen att lemna mitt land och vet icke hvar jag skall hamna. Men kommer jag en gång så långt, att jag kan taga honom till mig. då skall jag underätta er derom. Till dess lef väl! Jag upprepar ännu en gång: Gud skall löna er.

Han nedsatte gossen på golvet och skyndade ut, lemnande fru Alm att utgjuta tårar af innersta hjerta öfver barnet och dess olyckliga föräldrar.

Emellertid gick det ena året efter det andra. Intet bref, intet lifstecken från fadren hördes af.

Fru Alm nära nog glömde, att Ludvig, hennes ögonsten, en gång kunde blifva henne fråntagen, och han sjelf tänkte ännu mindre derpå.

Visserligen omtalade han ibland med en viss stolthet för Annie, huru hans pappa en dag skulle blifva rik och förnäm och skicka ett skepp att hemföra honom. Då skulle de två bli herre och fru, Annie skulle få så många dockor hon ville och ett stort, vackert hus att bo uti. Men dessa framtidsplaner kommo sällan på tal. Det fanns många roligare lekar, och allt mer och mer förbleknade fadrens bild, medan det närvarande upptog Ludvigs tankar.

Hvilken lycklig barndom hade de icke! Huru många glada lekar, muntra skratt och små upptåg den lilla bäcken fick bevittna! De två barnen lefde så fria, så lyckliga och oskyldiga, som fågelungarne.

Allting var en källa till outtömligt nöje: den stora hasselbusken litet inåt skogen, under hvilken det var så roligt att sitta och lyssna till regndropparnes fall på de breda bladen; den hallonröda stenen, som färgade händerna gula, när man gned dem deremot; den trestammiga alen, der bofinken sjöng, och den lilla ladugården, som var uppbyggd af sten och innehöll en hel samling af tall- och grankottar.

En gång hade Ludvig hittat på att hopsamla ett stort antal torndyflar och begagna dem som kor. De voro så präktiga, så feta, och blott man band en tråd kring deras mage och knöt fast tråden, skulle de nog hållas. Men experimentet misslyckades totalt,

ty morgonen derpå voro trådarne afslitna och alla korna hade flagit sin kos.

Ären gingo. Barnen måste få lära något annat, än det de läste i abc-boken för fostermodren.

Fem verst derifrån bodde domarens, som hade en stor barnskara och en skicklig guvernant. Fru Alm talade vid den gamle, vänlige herrn, och resultatet blef, att Ludvig och Annie fingo deltaga i undervisningen. — Det blef som ett nytt lif för dem att komma bland alla de muntra barnen, de, som hitills endast lefvat för sig sjelfva. Det var ett aldrig förr känt nöje, att vår och höst tillsamman gå långs den tysta, soliga vägen och sedan vid ankomsten blifva helsad med skrik, rop och stoj af en hop glada kamrater. Och om vintrarne, huru roligt var det ej att åka i den lilla, låga släden och flyga fram genom drifvorna med vindens hastighet! — Allt föreföll dem i början så nytt. Täflan mellan kamraterne, de många olika läroämnena, de glada kvarterna, då lexorna gått väl, allt var så förunderligt. Men så småningom vande de sig dervid, och dessa skol-år blefvo, näst efter deras tidigaste barndom, den skönaste perioden af deras lif.

Ludvig läste i början ifrigt och kastade sig med begärelse öfver hvarje nytt ämne, men lusten svalnade snart, och hans lärarinna begynte klaga, att han ingalunda begagnade sin förmåga som han det borde. Annie deremot var alltid bland de främsta, hon hade ett klart, redigt begrepp om allting och behöll troget i minne det hon lärde. Bägge voro omtyckta af kamraterne, men Ludvig tog alltid försteget framför Annie, ty såväl gossar som flickor föredraga oftast liflighet och företagsamhet framför stillhet och lugn. De fingo hvardera vänner, men mest höllo de likväl

af hvarandra, såsom förut. Allt ännu var bäcken deras älsklingstillhåll. Der, på den mossiga stenen, lästes många lexor, skrefvos många verber och utgjötos många tårar öfver svåra öfversättningar. De forna lekarne lektes icke mera, kräftor och grodor fingo ostörda simma förbi; endast då modren ville hafva några af de förra till aftonvarden, kastades böckerna åt sidan, eld upptändes på stranden, och båda barnen kunde, nästan lika ifriga som fordom, med glänsande ögon sitta nedhukade, för att med håfven uppfånga de stackars dumma djuren.

Åter gingo åren. Ludvig var fjorton, Annie tolf år. Modren önskade gifva sin älskling en god uppfostran — dertill hade hon råd — och Ludvig sändes till gymnasium i staden, medan Annie ensam fortsatte läsningen hos domaren.

Ack, huru svår var ej skilsmessan! Annie tyckte sig ej kunna hitta på någonting utan Ludvig, lexorna gingo så trögt, och om hon än aldrig så ofta lekte vid bäcken, ville gråten dock ständigt återkomma vid tanken på det mörklockiga hufvudet med de skälmska ögonen, som nu var så långt borta.

Men denna tid hade också sina ljuspunkter. Hon fick tränga allt djupare in i kunskapernas värld, böckerna blefvo mer och mer hennes vänner, och de husliga göromålen derhemma voro så lätta, emedan hon visste, att hon hjälpte sin älskade fostermor. Brevet till Ludvig, ack, de afgingo oupphörligt från Almgården. Först såsom små lappar, skrifna med barnslig handstil, innehållande vidlyftiga beskrifningar om lexor och kamrater samt de märkvärdigaste händelserna bland gårdens kor, får och höns, — sedan, allt småningom och omärkligt, förändrande sig till långa, välskrifna bref i dagboksform, hvilka utgjorde skol-

gossens förnämsta tröst under den långa vistelsen borta från hemmet.

Så kommo ferierna. O, huru förtjusande de voro! Först att få städa i ordning Ludvigs rum, nedhemta alla hans böcker från vinden och se åt att han fick sin älsklingsrätt till aftonvarden; sedan att stå i förstugudörren och, med handen öfver ögonen, spana om han ej snart skulle komma. Och sedan när han kom och redan på långt afstand svingade sin mössa i luften, när han hoppade ned från kärnan och med ett språng var hos dem, kysste dem om och om och sade hur glad han var — o, det var härligt!

Annie fann allt åter som förr, då Ludvig var hemma. Huru upplifvande hans skolhistorier voro, hur smittande hans skratt, hur vackert hans solbrända, käcka ansigte, — och sedan att gå till bäcken och helsa på den käre vännen och skratta åt lekarne från fordom!

De läste nu inga lexor tillsamman, men Ludvig hade alltid en mängd böcker med sig, böcker om främmande länder och förskräckliga äfventyr bland vilda djur, böcker om allt möjligt nytt och underbart. De brukade sitta på den stora stenen, Ludvig lade sin arm kring Annie, och så sutto de båda ofta så fördjupade i sin läsning, att Mari måste kalla dem gång efter gång, innan de hörde henne.

Ofta hände att de ej rätt kommo öfverens, ty Ludvig var uppbrusande och häftig och tålde icke att Annie hade sin egen öfvertygelse om en bok, en person eller någonting. Förut, då Annie var en liten, rundögd, fromsint flicka och gick in på allting, voro de aldrig oense. Men nu, då äfven hon hade sina åsikter om saker och ting och lugnt förfäktade dem, hände stundom, att Ludvig i vredesmod lemnade henne.

Men han var aldrig länge ledsen på henne. Om några minuter strålade hans leende ögon åter emot henne genom videbuskens grenar, och hans armar slogos om hennes hals. — Du är väl icke ledsen, Susabäck, — sade han. Och Annie svarade alltid: nej, nej, Brusebäck, det är jag icke.

Det ena året kom, det andra gick. Annie var sjutton år; en mycket stillsam ung flicka, med djupa, ljusbruna ögon, en rikedom ljusst hår, som omgaf det tänkande ansigtet, och ett par små händer, villiga att hjälpa allestädes, der det blott behöfdes. Hon hade fått en grundlig och icke vanlig uppfostran. Hon kunde få språk, men deremot var hon inkommen i flera vetenskaper, hvilka unga flickor vanligtvis ej känna till. Icke heller var hon lik andra sina jemnåriga. Hon kände ju icke något af verlden, hennes lif hade förflutit inom hemmet; det enda hon visste om lifvet derute, var det hon kände genom sina böcker och genom Ludvig.

Ludvig hade icke på länge varit hemma. Han hade kondition i en förnäm familj i hufvudstaden, och endast genom brevexling underhöll han gemenskap med modren och Annie.

Nu skulle han tillbringa slutet af Augusti månad hos dem och sedan återvända, för att med all magt studera på graden, hvilket hitills just icke gått särdeles framåt.

Det var tidigt en morgon. Annie stod vid det låga fönstret, blickande utåt genom det gröna löfverket, der plommonen redan glänste så saftiga och mogna. Bäckens surlade muntert, liksom förkunnande glada nyheter, och Annie smålog vid tanken på den käre gästen, som snart skulle anlända. Då skymtade någon förbi, ett par starka armar slogos omkring henne, och

en älskad, frisk stämman ropade: — Annie, min älskade Annie. här har du mig!

Hon ömsom gret och log, tryckte sitt hufvud mot hans bröst och snyftade: — Ack, Ludvig, hvad jag är glad! Det är så länge, länge sedan jag sist såg dig.

O, huru förändrad han var, — så lång, så smärt, med högburet hufvud, glänsande ögon och blixtrande snille i hela sitt väsende. Modren strålade af fröjd öfver sin älskling och tyckte att intet var godt nog för honom.

Men det fanns något hos Ludvig, som Annie ej tyckte om, någonting öfvermodigt, någonting oroligt, som ibland skymtade fram.

— Hvad finner du för märkvärdigt hos mig, när du fixerar mig så? — frågade han.

Hon lade sin hand på hans axel, och hennes blick var lugn och forskande, då hon långsamt svarade:

— Icke något godt, fruktar jag. Dina ögon säga mig, att de redan sett mycket ondt, de kunna kanske icke mera tro på det goda.

— Lilla moralpredikant! Låt mig blott åter vara tillsamman med dig och dränka alla minnen från den yttre världen i vår gamle väns, bäckens böljor!

Han log åter, men leendet var tvunget, och Annie kände sig icke väl till mods. Likväl förgick hennes oro småningom. Han var ju sig lik, om han också icke behandlade henne lika förtroligt som förr.

Stunderna nere vid bäcken voro nu åter de skönaste. Då satt han och läste för henne ur böcker, der store män nedskrifvit sina tankar, och ofta då de utbytte åsigter deröfver med hvaraadra, satt han tyst, med ansigtet vändt ifrån henne, medan hon med sin mjuka, allvarliga stämman yttrade sin tanke om det lästa.

De få veckorna flögo förbi som en sekund, och dagen för hans afresa var inne.

Modren önskade, att en liten fest om aftonen skulle ega rum, all ungdom från domarens hade anländt, och stämningen var mycket lifvad. Annie och Ludvig hade iordningställt en mängd kulörta lyktor, och nu liknade den lilla bäcken verkligen en bild ur «Tusen och en natt», ty lyktorna kastade ett blekt, förtrollande skimmer öfver det klara vattnet, bäckens skummande perlor och de gröna kransarna, hvilka i festoner hängde mellan träden.

Ungdomen svärmade omkring, den glade Rolf, domarens äldste son, deklamerade hänryckt Stagnelii dikter, skämtsamma tal hade blifvit hållna och Ludvigs skål drucken med jubel. Annie kände som om världen skulle blifva öde för henne, då *han* skulle resa. Hon hade redan hunnit vexa fast vid den tanken att de icke mer skulle behöfva skiljas, och huru mycket hon än uppbjöd alla sina krafter för att arbeta deremot, vetande att hon hellre visste honom vara borta redligt arbetande, än sysslolös sittande i hemmet, kunde hon dock icke bannlysa de sorgliga tankar, som i afton ådrogo henne så oupphörliga anmärkningar om hennes blekhet och trötta utseende.

De öfrige hade redan småningom begynt lemna platsen, ty det var sent; blott Annie dröjde ännu kvar der hon gråtit så ofta förr öfver Ludvigs afresa.

Då hördes hastiga steg, och om ett ögonblick stod han framför henne.

Hon försökte småle och torkade hastigt bort sina tårar, men han tog bägge hennes händer och utbrast — Annie, du gråter för min skull, jag vet det, och: Gud välsigne dig därför. Jag är likväl icke nöjd ännu, på långt när icke nöjd, och jag vill nu, just nu, säga

dig hvad jag ännu begär af dig. Låt därför de andra gå, och hör mig ett ögonblick.

Han var upprörd och fortfor hastigt: — din bild har vuxit fast i mitt hjerta, allt sedan jag var gosse. Med tanken på dig förband jag allt skönt, godt och rent, som kunde finnas på jorden. Jag kom ut ur hemmets och skolans trånga krets, jag har fått kasta en blick, men blott en hastig blick, på världen, allt var så nytt, jag var svag, — ja, Annie, jag har icke lefvat som jag bordt, jag bekänner det nu för dig, jag har varit en lättsinnig dagdrifvare, som icke bragt heder öfver vår goda fostermor.

— O, Ludvig, — utbrast hon bedjande.

Men han fortsatte häftigt: — jag bär inom mig någonting, jag kan icke förklara hvad det är, en lust efter nytt, en brännande törst efter omvexling, en längtan efter att få brottas med passionerna, brottas med lifvet. Det är vagabond-blodet, som sjuder inom mig. Jag kan med möda bekämpa det. Jag är svag. Och därför måste du blifva den, som håller mig tillbaka, den, som skall afhålla mig från synden, min skyddsengel. Annie, gif mig rättighet att tänka på dig som min egen, min dyra, ljufva Annie, — jag är icke nöjd med denna systerliga hängifvenhet blott. — O, jag är trött, jag längtar efter en lugn hamn, efter något stadigt att hålla mig vid. Se, Annie, du mins huru vi som barn icke visste, att denna lilla, tysta rännil gaf näring åt vår muntre bäck. Så har det varit med dig. Du har hjälpt mig mer än vi båda anat det. Du skall göra det än mer framgent. Du skall blifva min Susebäck.

Der uppstod en paus.

Då sade hon med sväfvande röst: — Du talar om en lugn hamn, något att stödja dig vid. Ludvig,

har du då redan glömt din barndoms Gud, kan du icke mera stödja dig vid hans ord?

— Det skall du lära mig — utbrast han hänförd, — det skall du lära mig, Annie! Mins, att jag i morgon skall resa. gif mig det svar jag önskar, och låt mig få vara lycklig den korta tid jag har kvar.

Kunde hon annat? Kunde hon vara sjutton år, ett blygt, oerfaret barn, och icke glömma allt för dessa bedårande ögon, denna bedjande röst? Nej, hon kunde det icke. Hon gaf honom det svar han önskade. Hon sade: — ja, Ludvig, jag vill vara din Susebäck, alltid, alltid.

Denna afton var så underbar. Annie skilde sig tidigt från de öfriga, och kommen upp på sitt rum, nedskref hon följande ord i sin dagbok: Jag är så lycklig, att jag fruktar att allt åter skall blifva mig fråntaget. Men Herrens vilja är alltid den bästa.

Morgonen derpå hörde hon genom det öppna fönstret huru Ludvig under ett utrop mottog ett bref, som postbudet der ute lemnade honom. Då hon inträdde i förmaket, stod han midt i rummet med det hopkramade brefvet i handen, ögonen brunno, och hela gestalten andades segerjubel.

Men vid hennes inträde fördystrades plötsligt hans ansigte, och på hennes fråga hvad som händt, räckte han endast brefvet åt henne, utan att vända sig om. Mekaniskt gick hon till fönstret, slätande ut papperet, och började läsa.

Brefvet, dateradt New-York i Augusti, var från hans far, denne far, som på fjorton år icke låtit höra af sig, hvilken icke gjort någonting för sin son och nu så plötsligt åter gjorde sina rättigheter gällande. En sällsam ton genomgick den så plötsligt ankomna skrifvelsen. Den var ställd till fostermodren och in-

nehöll en kort redogörelse för motiverna till hans tystnad. Han hade, som han redan förut sagt, nödgats lemna sitt fädernesland för orsaker, hvilka han här icke ville och kunde nämna. Efter att hafva afrest härifrån, irrade han flera år omkring, än här, än der, utan att erhålla fast anställning någonstades, och slutligen reste han till Amerika. I början gick det dåligt, han hade mer än en gång varit utblottad på allt, nödgats förrätta de lägsta arbeten och lidit brist och nöd. Men småningom hade utsigterna ljusnat. Han kom på ett stort handelskontor, vann sina förmäns gunst, och nu hade han sjelf etablerat sig. Han visste att hans son borde vara fullvuxen, han önskade och fördrade därför, att denne son nu skulle återvända till sin far. Han behöfde hjälp vid sina vidsträckta affärer och sände här anvisning på en summa, stor nog att betäcka resans kostnader samt ersätta de utgifter fru Alm möjligen kunnat hafva för gossen. — Han förmodade, att hans son vore utan uppfostran, men dermed skulle han öfverse, blott han snart finge honom till sig.

Innan Annie ännu slutat, hade Ludvig närmat sig henne.

— Utan uppfostran! -- utropade han föraktligt, medan hans ansigte glödde af stolthet. — Hvad skall han säga, då han finner en bildad, sjelfständig ung man, i stället för den tölpige yngling han väntar sig? Afundas mig, Annie! Jag får lemna alla små kalkborgerliga förhållanden bakom mig och resa bort till ett nytt, lysande lif, det lif, hvilket väntar mig som en millionärs ende son. Och sedan kommer jag att afhemta dig, Annie... — o, huru lyckliga vi skola blifva! Du skall få alla dina önskingar uppfyllda, och mina drömmar om ära och glans skola gå i fullbordan.

Han slog sin arm omkring henne, men hon drog sig undan och sade undvikande: hvad sade mamma härom?

Ludvigs panna mörknade. — Åh, mamma tog det mycket illa, hon steg upp och gick in i sitt rum. Jag förmodar hon nu sitter och gråter. Du måste sedan trösta henne. Men du svarar mig icke, Annie? Visst blir skilsmessan litet svår i början, men det skall icke dröja länge, innan jag återvänder.

Annie hade redan under brefvets läsning känt en tryckande börda långsamt smyga sig öfver henne. Huru kallt, huru affärsmessigt skref han icke, denne man! Och Ludvig brann likväl af lust att resa till honom, blott för de utsigter, som der skulle öppna sig för honom. Han tänkte icke på modrens smärta och saknad, icke på någonting annat än sig sjelf.

Hon undvek att svara honom och gick till modren. Under de dagar, som återstodo innan Ludvigs afresa, var hon dennas tröst genom sitt deltagande och sin omsorgsfulla kärlek, då deremot Ludvig endast fantiserade om sin framtid och allt det nya och underbara han skulle få upplefva.

Afskedet var inne. Ludvig hade bönfallit om en sista liten stund nere vid bäcken, och Annie hade bifallit.

De hade suttit der redan länge, Ludvig hade med glödande ord skildrat sin smärta att nödgas lemna henne, och nu reste han sig för att gå. Men hon höll honom tillbaka. Hon var lugn och bestämd, men mycket blek.

— Ludvig, — sade hon, — du reser nu bort, du kommer in i en ny verld, allt det forna skall sedan icke mera kunna intressera dig. Så litet jag vet och så oerfaren jag än är, förstår jag likväl, att jag

sedan aldrig, aldrig mera skall passa för dig. Afbryt mig icke. Bevilja den första och sista bön jag någonsin ställt till dig, — gif mig fri! Glöm de ord du sade mig just på denna plats, mins att du är ung, full af längtan efter rikedom och glans, och återtag ditt löfte!

— Aldrig! — utbrast han vildt. — Hvad är detta, Annie? Du bedrager mig. Hvad skulle det blifva af mig utan dig, hvad vore denna bäck utan sin källa? Nej, Annie, afskedets smärta förvirrar ditt förstånd, jag vill icke lyssna till dig. Äfven jag säger till dig: glöm dessa ord, dem du nu sade till mig, — och sedan, och sedan, när jag återkommer och vi tillsammans skola resa bort till vår lycka, då skall jag föra dig hit och påminna dig derom. — Och nu farväl, jag måste bort. Farväl, Annie, jag vill ej mera lyssna till dig.

— Ludvig, utropade hon förtviflad, hör mig! — Du vill icke? Nåväl, då måste du höra mig.

Härvid grep hon ringen från sitt finger och höjde handen för att slunga den lilla, glänsande tingesten ned i det skummande vattnet.

Men Ludvig rusade fram och höll henne tillbaka.

— Hvad tänker du på, — sade han vredgadt, — hvarifrån komma med ens dessa vansinniga tankar? Har du icke gifvit mig din tro och sjelf tillåt mig att sätta denna ring på din hand? O, Annie, — fortfor han, medan rösten blef upprörd och darrande, — har du förlorat tron på mig, hvad skall jag då göra för att du skall återfå den? Är det nog att försäkra dig, att jag aldrig skall glömma dig, aldrig upphöra att tänka på dig, om jag ock skulle komma midt i verldslifvets brus? Är det nog, om jag bedyrar att trofast förblifva din i alla skiften och då tiden är inne, återvända, för att söka göra dig lycklig?

För andra gången gaf hon vika, — huru kunde hon motstå honom! Men hennes småleende var likväl mycket svagt, och vemod darrade deri. På djupet af hennes hjerta fanns en tung, bitter tanke, som oupphörligt hviskade: han kommer icke igen.

Men hon gaf likväl vika. Hon räckte honom sina händer, han betäckte hennes kinder och mun med kyssar och var inom några ögonblick borta, — borta, för att aldrig mer återvända.

Det var en underlig tid, som nu följde. Annie drömde om honom hvarje natt, hon tänkte på honom hvarje dag, beständigt och öfverallt. Hon begynte finna sin oro barnslig. Hade icke hundrade ynglingar gått ut i verlden och återkommit oförändrade, med samma varma hjerta, samma öppna sinne? Och Ludvig, som bands vid hemmet med sådana starka band!

Så kom första brefvet. Det var så ömt, så lifligt och gladt skrifvet, men det smärtade henne likväl. Förhållandena i hans fars hus beskrefvos så lätt och nonchalant. Hans far hade gift om sig, — det hade han icke skrifvit i sitt bref, — den unga stjuvmodren var en tjusande skönhet, och Ludvig kunde sjelf blifvit kär i henne, om ej . . .

Prakten i hemmet, rikedom, det omvexlande lifvet, allt skildrades så, som hade han nu först kommit i den sfer, der han kände sig passa bäst. Med förtjusning talade han om den stolthet, hvarmed hans far emottagit sin ende son, om den lysande framtid, som väntade honom, och på allt märkte kärlekens skarpa öga, att Ludvig med hela sin själ lefde sig in i detta nya lif, som nu mötte honom på andra sidan oceanen.

Annie vek ihop brefvet och lade det bland hans öfriga, men ett långt svar skref hon icke.

Så gingo åren, det ena efter det andra, förande med sig fortsättning på den så ofta förekommande historien om tvenne varelser, hvilka i ungdomlig obetänksamhet lofva att icke glömma hvarandra och likväl åtskiljas i livets strid.

Tiden kastade ymnig snö i fostermodrens hår och gjorde hennes gestalt mera lutande; oro öfver fostersonen gjorde äfven sitt till att öka årens börda. I början kommo brefven flera gånger om året, sedan blefvo de glesare. Han hade icke tid, skref han; — han var nu sin fars högra hand och blef sålunda allt mer och mer indragen i affärslivet. Att han derjemte förde ett annat lif, det läste Annie mellan raderna, ett lif, som förde hans tankar allt längre bort från det lugna barndomshemmet och från henne. Allt klarare blef det för henne, huru allt detta skulle slutas, en långsam frost begynte förstöra de skönaste blommorna i hennes lif, det gick nedåt och nedåt, men det var som skulle hon blott blifvit starkare år för år. Slutligen kom det sista afgörande laget.

Ludvig skref, att hans far önskade en förbindelse mellan honom och dottren till hans kompanjon. Han hade ingalunda glömt Annie, nej, långt derifrån, men han hade längesedan insett, att hon varit skarpsyn-tare än han, det hade endast varit en inbillning, en ungdomsdröm, hans kärlek till henne. Han ihåg-kom henne som den kära lilla systemen, men intet vidare, han bad om hennes välgångsönskan och hoppades att hon icke skulle lägga detta på sinnet.

Annie stängde sig in i sitt rum, och der utkämpades den sista, svåra striden med det blödande hjertat. Bäckan flöt muntert vidare, ehuru källan i skogen var förgäten, men *den* kunde icke finnas till utan sin friska, strålande älskling.

Så trodde hon. Men Gud är barmhertig, och tiden läker de djupaste sår.

Annie skref endast detta svar: — Du har ju alltid varit fri och är det äfven nu. Frukta icke för mig, min Gud skall icke öfvergifva mig. Han skänke dig den lycka du eftersträfvat.

Från denna stund var Annie en qvinna, en pröfvad, luttrad qvinna. Hon blef allt tystare och blekare under årens lopp, men det fanns i hennes väsende någonting mildt, någonting allvarligt, hvilket tjusade hvar och en, som såg henne. Det var sorgen, som sålunda gaf igen det han tog ifrån henne.

År gingo förbi, många, många år. Annie vårdade fostermodren och förde ett till ett yttre obemärkt lif, men, o, huru rikt på välsignelse var det ej! Den lilla bäcken kunde berätta om många tårar och mången kamp, men den kunde ock berätta om undergifvenhet, hopp och glad förtröstan. Många hjertan välsignade henne, många läppar hade kunnat förtälja om hennes sjelfuppoffring och ömma deltagande.

Från Amerika hördes endast då och då på omvägar, att den forne lekkamraten blifvit en rik man, en mycket omtalad och afundad man, men tillika berömd för vågade spekulationer och svindlerier. Sjelf skref han icke mera, icke på länge, länge. För hvarje gång fostermodren gret och sörjde öfver sin förlorade älskling, sade Annie blott: han kommer nog tillbaka till oss engång, mamma, jag är viss derpå.

Hon hade rätt: han återkom till dem, men icke så, som de hade väntat. Det kom ett bref från Amerika till Almgården, till Annie, ett bref, som innehöll slutet på ett äfventyrligt lufs historia. Såpnbland hade brustit, den glänsande stjernen försvunnit, och af allt återstod nu blott ett enda litet, svagt ting, ett litet

värnlöst barn. Allt hade gått öfverända, prakten, rikedom, allt förloradt, och den till kropp och själ brutne mannen skref på sin dödsbädd till sin ungdomsbrud en brinnande bön om förlåtelse, om medlidande och barmhertighet.

Hans hustru var död, han sjelf hade icke mera långt kvar, det enda han bad henne om, var att till sig emottaga hans enda barn, hans lilla Nina. Han bad henne glömma hela det förflutna, blott tänka på att han nu var en olycklig man, som icke hade något annat att hoppas på, än Guds barmhertighet. Han bad henne, vid minnet af deras barndom, taga hans lilla flicka till sig och uppfostra henne till samma ädla qvinna, hon sjelf var. Mycket hade han icke att lemna sitt barn, endast ruinerna af sin lysande förmögenhet, men måhända skulle Gud välsigna det lilla, då det af henne användes.

Annie trädde in till modren med blekt ansigte, men ögonen strålade, och hon log så fröjdefullt, om ock sorgset. — Han har kommit tillbaka till oss, mamma, han har äntligen kommit tillbaka. O, Gud vare lofvad!

Denna dag var så underbart skön och fridfull. Sedan svaret afgått till Amerika, kände Annie sig till mods som om hon gick ett nytt lif tillmötes. Hon kände som om Gud, till ersättning för allt det förflutna, skulle sända henne en ny, stor, aldrig förr anad glädje.

Och en tid derefter, en Augustiafton, som då, för många, många år sedan, kom hon, den lilla främmande blomman från det främmande landet, den lilla plantan, som blifvit uppryckt och nu skulle uppfostras i en annan jordmån.

Fostermodren pysslade förtjust om den lilla och

var outtröttlig i sina omsorger, men först sedan hon sjelf blifvit ensam lemnad med barnet, tyckte Annie, att hon riktigt fick rå om sin skatt.

Hon tryckte flickan hårdt till sitt bröst, medan tunga droppar rullade utför de bleka kinderna, Derpå satte hon barnet tillrätta i sitt knä och blickade djupt in i de klara ögonen, — O, ja, det var hans ögon, samma ögon, hvilka så ofta, än mörka och blixtrande, än leende och skälmska, blickat emot henne under videbuskens grenar nere vid bäckstranden, — samma ögon, hvilka en gång så trofast lofvat minnas henne och dock så hastigt glömt henne för en dittills okänd värld med allt dess glitter och förledande prakt. Det var samma ögon, samma form, samma sköna färg, samma lifliga, sprittande uttryck — och ändå icke samma ögon... deras tid var förbi, de funnos icke mera, de hade strålat sin tid ut.

Annie tryckte sina läppar mot den lilla flickans ögonlock. — Fader i himmelen, gif mig Din hjälp att så uppfostra hans barn, att hennes ögon en gång skola stråla i ovanskelig glans och jag utan fruktan må kunna möta hennes far der uppe hos Dig!

Denna hviskning gick under sakta snyftningar genom rummet, och derpå blef det tyst. Fönstret var öppet, der nedifrån ljud bäckens muntra sorl, förtäljande om så många harmlösa lekar, fridfulla tankar, ljusa förhoppningar och krossade framtidsdrömmar, — och då månstrålarna litet senare tittade in i rummet, funno de Annie allt ännu sittande på samma plats, med det insomnade barnet i sitt knä och blickarne fästade på det lilla nya och likväl så välbekanta ansigtet.

Åter gingo ären förbi. Annie var ensam med sin lilla skyddsling; fostermodren hade gått bort med

en suck öfver det förlorade barnet och en välsignelse öfver det trogna. Bäckens brusade fram, alltid lika frisk och munter, och åsåg nästan lika glada lekar som fordom, då den brunlockige gossen och den lilla ljusa flickan med bara fötter trippade omkring vid dess stränder. Tant Annie var en förträfflig lekkamrat, och ingen, som såg den lifliga, lilla flickan hade kunnat ana, att hon icke hade några jemnåriga lekkamrater.

Om tant Annie var en god lekkamrat, så var hon en så mycket bättre lärarinna. Nina uppvexte under den omsorgsfulla vården till en ung, älsklig flicka, förenande fadrens skönhet med fostermodrens djupa allvar. Många funno henne älsklig, men allra mest Max Eller, den nye domarens äldste son. Annie fick så småningom på nära håll upplefva en liten roman. En dag kom Nina till sin fostermor med strålande ögon och glödande kinder, och den ljufva hemligheten blef den moderliga vännen anförtrodd. Hon blef kysst och välsignad, och dagen derpå kom den unge mannen till Almgården; de löften, hvilka nu vexlades der, emellan de tvenne, blefvo helt annorlunda hållna, än de, hvilka på samma plats för länge, länge sedan afgifvits emellan tvenne andra.

Men tant Annie stod på den låga, mossiga stenen, nere vid bäckstranden. Solen sken på det hvita håret, de fridfulla ögonen, de hopknäppta händerna, och den nyfikna bofinken i alens krona hade kunnat höra henne hviska: Herrens vägar äro underliga, men Hans vilja alltid den bästa.

DET RÖDA FÖRKLÄDET.

Jag kan icke säga, att min barndom var särdeles lycklig; icke heller mina ynglingaår. Vi bodde i en liten småstad så länge min far lefde, och nästan de enda glada minnen jag har från min barndom äro de söndagsaftnar, då han tog mig på sitt knä och visade mig bilderna i den stora bibeln, eller talade om de stackars små soldatbarnen, hvilka voro instängda i kasernen, eller förde mig längs de gräsbevuxna gatorna utåt landet, der präktiga mörkbruna kor och små, lifliga kalfvar betade.

Min far var en ung officer, stationerad med sitt regemente i den obetydliga, lilla staden. Han var strängt sysselsatt hela veckan igenom och hade icke mycken tid för de sina. Men det låg dock alltid ett ljust skimmer öfver hans panna, och ögonen hade ett uttryck, som om de visste af en hemlig glädjekälla, tillgänglig endast för dem. Jag mins tydligt hvilken ousäglig tillit jag kände för honom, då dessa ögon hvilade på mig med faderlig ömhet och han kallade mig «sin egen lilla gosse». Om någon fremling frågade mig hvems jag var, sade jag alltid: pappas egen. Och en gång, när en ung dame lockade mig med ett stycke kaka och frågade om jag icke ville vara hennes gosse, visade jag på mitt lilla pekfinger och sade: jo, så der mycket!

Min fars kärlek var dock endast som en kort solglimt för mig, ty redan i sitt trettionde år borttrycktes han af en häftig sjukdom.

Jag var då fyra år. En svart kolt och förklaringen att pappa nu var hos Gud, tröstade mig så småningom, och då jag två år derefter fick stjuffar, hade jag just ingenting deremot, ty ingen hade hittat på att skrämma mig med historier om elaka stjufföräldrar och dylikt.

Min mor var en liten, snäll fru, mycket noggrann uti min yttre skötsel och utomordentligt road af hushållsgöröml, i hvilka hon ock var mästarinna.

Hon hörde till dessa lugna, passiva naturer, hvilka tycka att det just är detsamma hvad man gör här i verlden, och jag tror att hon bägge gångerna gifte sig endast och allenast emedan hon tyckte att det skulle så vara. För öfrigt var hon godlynt och mycket omtyckt af alla, men människorna undrade öfver, att den ståtliche, allvarsamme kapten Lennings enka så snart kunde glömma honom och taga den lille, jovialiske köpman Maller. — Jag tror emellertid, att ingendera hade skäl att någonsin ångra detta steg, tvertom tror jag, att de trufdes förträffligt tillsamman, och ehuru jag under årens lopp äfven fick en liten syster, minskade detta icke min stjuffars vänlighet mot mig.

Vi flyttade strax efter giftermålet till det nya hemmet, en liten egendom nära staden. Min mor var här i sitt element, hon hade ladugård, skafferier och mjölkkammare att se efter, och jag tror att hon nu kände sig lyckligare. än i sitt första giftermål; hon hade aldrig rätt kunnat förstå min far.

Vårt nya hem var icke egentligen vackert beläget, men det hade en egen, tilldragande egenskap, hvilken stod i stark kontrast till invånarnes karakter.

Man skulle alls icke hafva kunnat tro, då man for der förbi, att stället egare voro mina prosaiska och beskedliga föräldrar, och vid mognare ålder tänkte jag ofta, att det visst var ett misstag af min stjuffar, då han köpte stället. Dess förnämsta behag utgjorde nemligen i mitt tycke dess hemlighetsfullhet, om jag så får uttrycka mig. Det låga, hvitrappade huset låg bokstaffigen inbäddadt i skogen. Vägen gjorde just här en krökning, och man blef verkligen förvånad, när man från den smala körvägen, kantad med tallar, stod framför den gamla, höga gårdsporten. En bred, grusad gång ledde rakt upp till huset, det var alltid halfskumt der, ty rännar och äpleträd bildade ett grönt hvalf deröfver, och höga riddarsporrar samt styfva tulpaner stodo i breda sängar på båda sidor.

På husets framsida låg en veranda med glasdörrar och fönster, som vette åt trädgården; yfviga gamla rosenbuskar omgäfvö väggarne så tätt, att en och annan sände sina grenar ända in genom fönstret och fällde de dottande bladen på golvet, eller slingrade uppåt längs takrännan. Jag hade, allt sedan jag var liten, haft mycken förkärlek för dessa rosor, och jag kommer ännu i håg huru jag en gång påträffades derute, genomblöt af det strida juliregnet, sittande under en rosenbuske, under hvilken jag krupit, för att utröna om regnet kunde tränga igenom den.

Trädgården var för öfrigt mycket lummig, till stort missnöje för min stjuffar, ty rotfrukter och grönsaker ville icke trivas rätt väl hos oss. Stora stånd af alla slags gammalmodiga blommor stodo i grupper öfverallt, äfven fruktträd funnos i mängd. Björkar, hagtorn och lindar omgäfvö trädgården, smala, gräsbevuxna gångar ledde hit och dit och förde slutligen till den stora, tysta skogen, som begynte strax bakom

uthusbyggnaderna och på alla sidor omgaf det lilla stället. Allt bar en prägel af halfskymning och stillhet, och det såg ut som om de förre egarne älskat att göra sig så osynliga som möjligt.

Men huru annorlunda var det icke derinne! Der gjorde åtminstone de nuvarande egarnes karakter sig gällande, ty rummen voro mycket ljusa, hvardagliga och treffiga, min lilla, snälla mor gick omkring och stökade, unnade alla så väl och bjöd på hvad huset förmådde, medan min stjuftar rökte förnöjd sin pipa, gnuggade sina händer och talade om sina lyckade handelsaffärer eller om afvelsdjur.

— Kom hit, Leonard, och sätt dig hos mig, — kunde han säga, när jag återvände från någon skogsvandring. — Du ser trött ut, du borde icke grubbla så mycket och vandra onyttig omkring, min gosse.

Min mamma skakade litet bekymrad på hufvudet och sade: Leonard liknar sin far, käre Maller! — Derpå fortsatte hon att härfva upp garnet från sin spinnrocksrulle.

Jag vill visst icke påbürda mina föräldrar skulden dertill att min barndom och ungdom voro förfelade. Nej, jag har ingenting att förebrå dem, jag var ett underligt barn, icke liflig, icke sjelfsvåldig, icke med afsigt olydig. Man kallade mig snäll, men tilllade alltid: hvem förstår sig på honom? — Jag var tyst och grubblande, och medan jag, om min far lefvat, under hans förståndiga och kärleksfulla ledning hade fått utveckla mig fritt och otvunget, blef jag nu allt mer och mer skygg samt förföll i de fel, som vanligtvis åtfölja en lugn och sluten karakter. Ingen besvarade heller mina otaliga frågor, uppmuntrade min läsning och afhöll mig från för mycken tankeanstängning. Frågade jag min stjuftar om något, klappade

han mig på hufvudet och sade: minsann jag det vet. och en dugtig karl har jag blifvit ändå. Lemna du det der, min gosse, se här har du en karamell.

Kom jag åter till min mor med en bok och började göra frågor eller beskrifva dess innehåll, hörde hon länge och tyst på mig, suckade sedan litet och sade: allt hitta de på att skrifva om! Jag tror att din skjortkrage icke är riktigt ren, min söta gosse.

Jag vandes sålunda vid att anse alla slags frågor onyttiga och slöt allt inom mig, men detta gör ett barn olyckligt och brådmoget. Jag lekte med min syster, en liten, fet, ijushårig flicka, jag ströfvade i skog och mark, deltog, enligt min stjuffars önskan, i lättare utarbeten, och under tiden arbetade otaliga tankar i mitt unga hufvud.

Under detta enformiga lif hade jag vuxit upp till en blek och gänglig trettonårig gosse, och nu blef en rådplägning om hvad jag skulle blifva i verlden.

— Jordbrukare duger han icke till, och Gud bevare oss för de lärda karlarne, — sade min stjuffar. — Det är bäst han blir officer, som hans far, så kan han tidigt förtjena sitt bröd.

Så kom jag till en kadettkorps. Det hastiga ombytet, kamratlifvet och det regelbundna lefnadssättet, allt var nytt för mig och därför äfven behagligt. Jag trufdes förträffligt, jag läste med ifver, jag fick flera vänner, och då sommaren kom med ferierna och hemresan, var jag märkbart förändrad.

— Bravo, min pojke, — ropade min stjuffar förtjust. — Du har lagt på hullet och är helt röd om kinden. Och glad sedan. Minsann ha icke de många kadettpojkarne satt lif i dig.

Men om hösten, då jag återsåg mina kamrater och lexorna, hade båda förlorat nyhetens behag. De

gamla tankarna, den fordna längtan infunno sig ånyo, och jag började tro mig vara annorlunda skapad än alla andra pojkar, efter jag icke trufdes någonstades. Min enda tröst sökte och fann jag till största delen i studier. Jag läste med utomordentlig ifver, först endast för den vanliga skolärelystnadens skull och emedan jag icke ville «göra skam åt min fars hufvud», som min stjuftar behagade säga. Men med åren kom så småningom en stark kärlek till böckerna för deras egen skull, och mången natt har jag tillbragt med att införlifva mig i sådant, som icke bibragtes oss i anstalten.

Till mina kamrater stod jag i mycket godt förhållande. Jag vet icke huru det kom sig, men det fanns knappt någon, som jag var ovän med, eller någon, som icke bevisat mig vänlighet på ett eller annat sätt efter pojkars sed. Visserligen stod jag också här egentligen ensam, jag gaf aldrig något förtroende tillbaka och besvarade förtroliga meddelanden endast med tystnad. Jag var och förblef inom mig sjelf.

En verklig vän hade jag likväl, han hette Christian Clevinger, andra sonen i en rik, grefflig familj. Han var raka motsatsen till mig. Det glänsande mörka håret föll öfver en öppen, barnslig panna, de bruna ögonen strålade af sjelfsväld och munterhet, och tankarna voro på alla andra ställen i hela verlden, utom vid lexorna. För öfrigt var han den godmodigaste, lättroiligaste, men också lättsinnigaste gosse, som någonsin trampat i kronans stöflar.

En gång var Christian i en svår klämna, emedan han med sin vanliga tanklöshet lemnat ett svårt thema till sista minuten. Han begärde min hjälp. Jag gaf honom den gerna, men bad honom låta det vara sista gången och sökte öfvertyga honom huru

mycket han genom det skadade sig sjelf. Han lofvade tusen löften, som alltid, men det oakadt upprepades samma försumlighet flera gånger, och jag hade nästan beslutat att icke mera hjälpa honom. Men då jag åter en dag såg honom sitta vid sin pulpet, skrifva om och om, svettas, rycka sig i håret och titta ut genom fönstret i komisk förtviflan, kunde jag ej hålla min föresats, utan satte mig bredvid honom och hjälpte honom tillrätta.

Innan vi ännu slutat och medan jag grubblade öfver rätta ordnandet af en sats, öfverraskade han mig med att plötsligt slå armarne omkring min hals och utbrista: — Leonard Lenning, du är den allra bästa karl, som kan finnas i verlden. Huru ids du hjälpa en sådan oförbätterlig slarf, som mig?

Troligen rodnade jag, såväl öfver det oförtjenta berömmet, som ännu mycket mera öfver smekningen, ty i allmänhet tycka gossar ej om sådant.

Jag svarade undvikande: — du behöfver alls icke vara oförbätterlig, käre Christian, om du ej vill.

— Åhnej, — sade han häftigt, — jag blir aldrig bättre. Men jag håller så mycket af dig och vill gerna vara din vän. — Dittills hade jag ringaktat honom för hans lättsinne, och kännande detta, sade jag ångerfullt: — det vill jag af hela mitt hjerta, men hvarmed har jag förtjenat din vänskap?

— Förtjenat? — Christian skrattade åter muntert. — Vet jag det, Leonard? Du är nu en gång sådan, du drager alla till dig, som magneten drager de små leksaksfiskarne.

Jag teg, men han slog plötsligt om och fortfor allvarsamt: — Jag är en stor slarf, och ingen bryr sig om mig, men låt mig blifva din vän, — försök!

Vi tryckte hvarandras händer under tystnad och fortsatte vårt arbete.

Christian blef verkligen min vän. Ännu blir jag varm om hjertat, när jag tänker på honom, och ehuru jag icke kan säga att jag gaf honom många förtroenden igen mot hans oräkneliga, höll jag honom mycket kär. Kamraterne kallade oss det förlofvade paret och retade Christian med att fråga när brölloppet skulle stå.

Allt der hemma var sig likt, utom att Betty i sitt elfte år sändes till sina fåstrar, två gamla, ogifta fruntimmer, för att uppfostras. Hittills hade hon varit en liten, trög och godlynt flicka, som matat hönsen oeh följt med sin mamma i ladugården; liknöjd hade hon lyssnat till mig, då jag någon gång velat visa och förklara för henne något ur mina böcker.

Åren förgingo. Min lärotid var ute, och vid tjugueett års ålder utgick jag som officer, för att blifva stationerad i samma lilla stad, der min far för några och tjugu år sedan hamnat, lika ung, lika oerfaren som jag.

Den dagen jag, för första gången iklädd epåleterna, inträdde hos mina föräldrar, var familjefest uti hemmet. Min stjuftar bryggde en punschbål, dagen till ära, och strålade af förnöjelse öfver att jag nu äntligen kommit så långt. Min mor gladde sig mest åt att jag skulle bo så nära till hemmet, att de ofta skulle få se mig, och tillade förhoppningsfullt: — Gud gifve, att du äfven i annat följde din fars exempel. Han var icke många år i staden, innan vi gifte oss.

Jag vet ej huru det med ens blef mig så trångt och qvaft om hjertat. Ett helt, långt lif, genomlevadt med en person som icke förstod en, stod plötsligt framför mig, och sedan jag tigande kysst min mors hand, drog jag mig för ett ögonblick tillbaka till mitt rum.

Huru ofta hade jag icke stått försjunken i njutningen af den sköna utsigt man hade härifrån, långt inåt den hemlighetsfulla barrskogen, der man på afstånd såg höga, grå klippor skymta fram mellan träden. Nu hade jag intet öga för denna tafra, jag vände mig till min fars porträtt, hvilket i naturlig storlek hängde ofvanom mitt skrifbord, och stående orörlig, med korslagda armar, betraktade jag det oafväudt.

I min barndom hade jag ansett detta porträtt för höjden af manlig skönhet. Nu märkte jag, att det egentligen var den öfverväldigande blandning af godhet, mildhet och allvar, hvilken låg utbredd öfver den kraftfulla gestalten, som gjorde det hela så intagande. Det enda verkligt vackra han hade, voro ögonen. O, dessa ögon, dessa sköna, blå ögon, huru faderligt ömt de tycktes hvila på mig! Jag betäckte mitt ansigte med händerna, jag tyckte mig åter vara barnet, som trycktes till fadrens bröst, under det att han hviskade: — min egen lilla gosse!

Huru allvarligt och fast var också hela hans väsende! Han såg ut som en man, den der känner sig sjelf och de pligter han har att fullgöra.

På min konfirmationsdag hade min mor öfverlemnadt åt mig hans bibel, på hvars titelblad stodo följande ord: — «till min älskade son Leonard Lenning på hans konfirmationsdag, med en innerlig önskan från hans döende far, att denna bok under alla lifvets skiften må skänka honom lika mycken tröst, som den gifvit mig». — Detta hade hans döende hand skrifvit, — min dyre fader! Kanske har ditt lif icke varit så rikt på jordisk lycka, som människorna trodde; kanske hade du mången bitter stund att genomléfva? Huru lycklig är du icke då, ty obemärkt och tyst har du genomgått pröfningarna, och ur den endå rätta källan hemtade du din tröst.

Kunde jag blott i någon mån likna honom! Men jag hade så litet tänkt på min framtid, jag hade hittills blott varit försänkt i det närvarande och blifvit mer och mer missnöjd dermed. Under de sista åren hade min motvilja för det militära lifvet blifvit allt större, min håg låg åt böckerna. Jag klandrade i tysthet mina välmenande föräldrar för att de fört mig in på en väg, den jag nu med ovilja beträdde, och det föll mig aldrig in att, då det tillsvidare icke kunde hjälpas, det åtminstone vore min skyldighet att söka göra mig reda för de pligter jag i mitt nya kall hade att uppfylla. Lyckligare var då Christian, som svärmade för krigareyrket och alltid hade så mycket att tala om dess pligter mot fosterland, kamrater och underlydande. Mig föreföll allt detta helt annorlunda, men från denna tankfulla stund framför min fars porträtt ville jag söka göra mitt bästa, och då jag, första aftonen i mitt nya hem, samma lilla, torftiga rum, der min far före mig begynt sitt kall, troligen under många rosiga framtidsdrömmar, — då jag der första gången nedlade mitt hufvud på kudden, uttröttad af dagens arbete, öfverraskade mig sömnen med min fars milda, kärleksfulla blick vakande öfver mig och hans bibel fast sluten i min venstra hand. Många år, tunga och bekymmersamma år, men äfven år, fulla af lycka, ligga nu emellan denna dag och det närvarande, men ännu står klart i mitt minne den känsla af ensamhet och längtan efter någonting bättre, hvarmed jag vid tjuguet år började min bana som man i staten.

Min tjänst var icke sträng; en del dagar var jag mycket sysselsatt, men för öfrigt hade jag endast obetydligt att göra, och emedan mitt hem låg endast en half timmas väg från staden, vistades jag ofta derute. Der fortfor allting att vara oförändradt, utom att

hvarje år blandade några flera hvita strån i min stjuvfars hår och gjorde min mor allt mindre och rundare. Betty kade nu kommit hem, utrustad med alla de fullkomligheter de gamla damerna derborta hade kunnat bibringa henne. Hon hade bibehållit mycket af sitt barndomstykke och liknade min mor med sitt tjocka, ljusa hår, den blomstrande hyn och den lilla knubbiga gestalten. Förhållandet oss emellan blef aldrig mer än vänligt, det kom icke till något förtroligare umgänge. Orsaken vet jag ej, om icke att Betty, för att tala uppriktigt, föreföll mig outhärdeligt tråkig. Då jag kom hem till en tid och hade föresatt mig att vara rätt mycket tillsamman med de mina, hände det snart, att jag blef ensam lemnad i nedra våningen, medan min far gick ut på ägorna och min mor sysslade i köket. Jag gick då upp till Betty och fann henne nästan alltid sittande vid fönstret, sysselsatt med virkning. — Jag begriper icke hvar till hon begagnade alla de billioner alnar spets hon förfärdigade, — och utan att vänta på någon rörelse af henne, ty det hade varit förgäfvets, satte jag mig ned midtemot henne.

— Det är så skönt att vara hemma igen, — började jag.

Intet svar.

— Känner du dig icke mycket ensam ibland?

— Nej, hvarför skulle jag det?

— Har du icke ledsamt efter dina skolkamrater?

— Nej.

— Hade du inga vänner der?

— Åh, — ja.

— Vill du höra på, om jag läser högt för dig?

— Ja, om du vill.

Så kunde jag då läsa högt för henne den ena

timman efter den andra, utan annat afbrott, än virknålens tysta rörelser, hvilka slutligen gjorde mig nervös. Der var intet ifrigt tankeutbyte om det lästa, inga glada dispyter, muntra eller allvarliga meddelanden, hvilka syskon emellan äro så vanliga. Betty satt tyst som en mur, och ja eller nej, eller på sin höjd några få liknöjda ord voro de enda svar jag kunde få. Besynnerligast föreföll mig, att hon aldrig var annorlunda, icke ens i sällskap med andra unga flickor, och jag beklagade i tysthet den man, som kanske engång skulle få henne till hustru. Naturligtvis ledsnade jag vid att sitta deruppe, och därför tillbragte jag största delen af min tid med att ströfva omkring i skogarne, liksom förr i mina gossår, — ehuru jag nu, i stället för «Siste Mohikanen» eller några af Mayne Reids fantastiska historier, bar ett vetenskapligt arbete i fickan.

Nu har jag längesedan insett, att icke Betty, utan jag, hadest örsta felet. Hon hade ju uppvuxit bland idel gamla personer och med sin flegmatiska natur insupit denna orörlighet och detta lugn, hvilka vanligtvis tillhöra ålderdomen. Om jag varit Christian, hade jag svängt om med henne, upplifvat henne på tusen sätt och icke gifvit mig ro, innan jag fått henne att skratta och tala. Men detta kunde jag ej; deremot längtade jag ofta att ega en liten glad och munter syster.

Om jag någon gång i skymningen fann Betty stående vid fönstret och då lade min arm omkring henne, drog henne närmare mig och talade med henne om stjernhimmelen derute och alla dess under, då hörde hon lugnt och vänligt, men blef aldrig förtrolig. Hon hade heller intet att anförtro någon, hon hade ingen vän, hon lefde ett underligt, flegmatiskt,

enformigt lif, och mången gång har jag förebrått mig, att jag, som var hennes ende bror, icke förstod att lifva och intressera henne för högre vyer i lifvet.

Mitt umgänge i staden var egentligen alls intet. — Du murar väl alldeles in dig, som snäckan i sitt skal, när icke jag är hos dig, — skref Christian. Han hade till en del rätt, ty då mina tjensteåligganden voro slutade, tillbragte jag tiden dels i stadens bibliotek, dels hemma hos mig, dels derute i det gamla hemmet.

Men detta kunde icke i evighet fortfara, jag kunde icke hela mitt lif sitta i en småstad och multna. Det ena året hade gått efter det andra, och jag var nu tjugusex år. Ännu i dag kan jag ej förstå, huru jag kunde framhärda i mitt enformiga lif en så lång tid. Men numera var det som om en orolighetsande kommit öfver mig. Christian skref det ena lockande brefvet efter det andra, jag ville ej mera trifvas, ens bland mina böcker, och slutligen sökte och erhöll jag transport till samma stad, der Christian vistades.

Mina föräldrar voro ej rätt nöjda. — Hvad nöd går på dig här, min käre Leonard? — sade min stjuvfår. Och min mor tillade bekymrad: bara du icke skulle råka i dåligt sällskap derborta?

Betty var naturligtvis lugn som alltid. Men i sista minuten gaf hon mig likväl en afskedsgåfva — det var ett dyrbart mineralogiskt arbete — hvilken så mycket mer rörde mig, då jag visste mig blott en enda gång ha yttrat min önskan att ega densamma, och i min afskedskyss låg tillika en afbön för den ringaktning, hvarmed jag förbisett hennes lilla, lugna och vänliga hjerta.

I staden blef allmän förvåning bland mina få bekanta, då jag nu ville bort.

— Ack, kapten Lenning, skall ni nu resa? — sade en vänlig, gammal fru, som jag brukade besöka, emedan hon känt min far sedan hans barndom. — Det var alltid så roligt att se er, man tyckte att man hade er far lifslevande framför sig, och jag trodde nu fullt och fast, att ni skulle göra som han och stanna hos oss för alltid. Men så är det, ungdomen vill försöka sina vingar. Om ni nu bara lofvar att komma tillbaka med en liten söt hustru, skall jag alls icke banna er.

Jag lofvade småleende den gamla frun att göra mitt bästa.

— Gud gifve det! — sade hon innerligt och tryckte min hand.

Christian emottog mig med öppna armar. Han var sig temligen lik, ehuru han förekom mig flera år yngre än jag, fastän vi voro jemnåriga. Det öppna ansigtet strålade af mod och lif, gestalten var så spänstig och frisk; jag fann honom, om möjligt, gladare än förr, ehuru hans glädje nu var af ett bättre, stadigare slag. Snart nog begrep jag orsaken dertill, ty knappt hade jag inträdt i rummet, förrän han jublande sträckte fram sin hand med den glänsande förlofningsringen och utbrast i berättelser om sin gränslösa lycka.

Den käre, varmhjertade Christian! Hvarannan sats slutade med att önska mig samma sällhet. Nej, nej, med mig var det annorlunda, jag var dömd till enslighet, jag hade ej hans varma, lifliga, öppna själ.

Han ville enträget att vi skulle bo tillsammans, men jag satte mig deremot, Christian var för mig aldrig annat än den käre vännen, men för andra var han grefve Clevinger och hade otaliga besökande dagen igenom. Detta störde mig, och jag kände mig mycket tillfreds, sedan jag fått ett eget rum i närhe-

ten af min vän, med min fars porträtt hängande öfver mitt skrifbord och mina böcker i fred och ro uppställda på sina platser.

Christian besökte mig alla dagar. Han förde mig ut på långa spatsarfärder och upptäcktsresor i staden, gjorde mig hemmastadd öfverallt och skildrade derunder i lifliga färger sin nuvarande lycka,

En dag, det var i Mars, rusade han uppför trapporna och in till mig.

— Jag reser ut till mitt hem i dag, — ropade han, — och du måste följa mig, för att få se min fästmö.

Christian fick tid efter annan plötsliga anfall af längtan efter sin fästmö, och då reste han genast hem till sin mors egendom, i hvars närhet äfven hans fästmöns hem var beläget. Jag kände detta, men hade ingen lust att följa honom.

— Åh prat, hvarför icke? Du kan icke se en vackrare väg, ehuru den nu är så ödslig, förstås, och huru skall du annars få se Minette? Seså, kom!

— Jag har ingen lust, — sade jag ovilligt. — Du vet, att jag icke är van vid umgänget i de högre kretsarne.

— Murmeldjur! — utbrast han. — Vill du alldeles förtorka bland dina böcker? Jag ämnar icke låta dig stanna, om jag också med våld måste släpa dig med.

Det stod icke till, jag måste följa med, och en timma derefter satt jag i full uniform bredvid min vän, som skrattande pekade på sina löjtnants epåletter och skröt, att han ännu aldrig haft äran resa hem i sällskap med en hel kapten.

Det var en vacker morgon, men naturen fick just icke röna synnerlig uppmärksamhet från vår sida,

ty Christian pratade oupphörligt, som han brukade, och slutligen måste jag bedja honom säga några ord om sin familj, på det jag dock skulle hafva en aning om de personer jag nu skulle möta.

— Min familj? Åh, om den är ej mycket att säga, — utbrast min vän på sitt lättsinniga sätt. — Min mor är en fru, som tillbragt största delen af sin tid med nöjen, hon är ännu mycket road deraf och — jag menar ingenting ondt dermed — dertill litet beqväm i sina hemseder.

— Har du några systrar?

Christian mätte mig från hufvud till fot med komisk förvåning.

— Jaså, du tänker redan på eröfringar. Ja, visst har jag två systrar, men der är ingen à prendre för dig, min vän. Jetta är en halfvuxen flickunge, inom parentes sagdt, lika sjelfsvåldig och lat, som jag, innan du tog vård om mig, — och Marie Louise, min äldsta syster, släktens stolthet, står i begrepp att skänka sig och sin vackra hand åt en, henne fullt värdig gammal general. Du ser, att du måste vända dig åt annat håll. Detta parti är mammas förtjusning, men mamma är också mycket nöjd med *mitt* val, ty som du vet, äro vi kusiner, min fästmö och jag. Hvad Marie Louise beträffar, sä — nåja, du må döma sjelf, men i allmänhet vet jag ej huru det skulle bära sig der hemma, om icke min svägerska funnes. Som du vet, är egendomen fideikommiss, och min äldsta bror eger det nu, medan vi andra tre ha att välja på mindre egendomar eller tjänster. Mamma är icke nöjd med att jag tjenar, i stället för att taga afsked och sätta mig ned att lätjas på en egendom, ty du vet, att det kunde jag göra, om jag ville. Men det gör jag aldrig. Jag har ingen lust att följa Everts, min

andre brors exempel, som gifte sig för några månader sedan och nu bor på sin egendom, borta hvem vet hvar, samt nöjer sig med att ha afbrutit sin bana vid tre och tjugu år. Jag är ung, frisk och stark, jag är intresserad af mitt yrke, och jag hoppas att vi bägge, såväl jag som yngste bror, hvilken studerar nästan med din flit, käre Leonard, skola uppnå den lycka vi eftersträfvat, hvar på sitt sätt. Jag har ju för öfrigt redan funnit min, ty Minette är nöjd med mig, sådan jag är, och gillar i allt mina åsigter.

Christians ansigte, som för ett ögonblick blifvit allvarligt, strålade nu åter, och han fortsatte muntert: — Men jag skulle ju tala om min svägerska. Se, det är en liten fru, som har hufvudet på rätta stället! Hon var troligen med när krutet fanns upp. Hon leder och styr allt i hela huset, och spiran, som min mor så villigt öfverlemnade åt henne, för hon med säker hand. Man bör ej undra deröfver, hennes mor säges ha varit spanjorska. Ack, se der har du mitt hem!

Vi hade svängt om i en krökning och åkte nu in i en vidsträckt allé, der trädens snöhöljda grenar glänste i Marssolens sken och pekade framåt mot den höga, eleganta byggnaden der böta.

Christians berättelse hade gjort mig nyfiken att se denna familj. Jag var ännu mycket oerfaren, oakadt mina tjugusex år; jag skulle nu göra mitt inträde i ett hus, der rikedom och namn ansågos för det förnämsta, och trots mina kaptens-epåletter, slog mitt hjerta icke i så alldeles lugn takt, som jag hade önskat, då vi stannade vid den till ett litet orangeri förvandlade glasverandan. Christian var med ett språng ur släden och tryckte hjertligt min hand.

— Välkommen, gamle vän, — sade hade mun-

tert och drog mig uppför trappan in i tamburen, hvars dörr en hastigt framskyndande betjent hade öppnat. Christian nickade vänligt åt honom; — han behandlade alla tjenare på sitt glada, öppna sätt, hvilket gjorde honom mycket afhållen af alla, som stodo under honom; — derefter frågade han:

— Är grefvinnan hemma?

— Ja, herr grefve, herrskapet äro alla hemma, utom grefve Gösta, som reste bort i går, — sade betjenten, och ett slugt småleende utbredde sig öfver hans ansigte, då han tillade; — grefvinnan sitter i lilla förmaket med fröken Minette.

— Hvad, Minette är här? — utbrast Christian, glömsk af allt, och rusade in. — Vänta ett ögonblick, Leonard, jag är genast tillbaka. Märten, följ kapten Lenning upp till mitt rum.

I det vi stego uppför den breda, mattbelagda trappan och jag småleende tänkte på min väns hastiga försvinnande, rusade en halfvuxen flicka med ett omiskänneligt snärt-utseende förbi oss, och genom den öppna dörren hörde jag henne öfverfalla Christian med utrop och smekningar. — Det var Jetta, tänkte jag vid mig sjelf. — De båda medlemmar af detta hus, jag hittills sett, tyckas icke vara synnerligen rädda om sin värdighet.

I detta ögonblick hördes en fin, nästan skarp fruntimmersröst dernere i tamburen ropa inåt det angränsande rummet: — säg till åt mamsell, att hon har kaffet i ordning, grefve Christian har kommit hem!

— Svägerskan! — tänkte jag.

Betjenten öppnade nu dörren till ett stort rum, hvilket tydligen utvisade såväl lyx, som komfort, nemligen så mycket sådant låter förena sig med den mängd bössor, ridpiskor och cigarrer, hvilka oundgängligen

höra till ett herr-rum. I det jag trädde fram till fönstret, flög genom min själ en vemodig tanke på mitt enkla vindsrum der hemma, med den tysta skogen midt emot. Från andra sidan af huset hade man helt visst en ganska vacker utsigt, men här var detta icke fallet. I nedra våningen låg troligen köksdepartementet på denna sida, ty dernere var en mera vidsträckt plan, på alla sidor omgifven af ståtliga uthusbyggnader, och just nu trädde en qvinnogestalt, kanske «mamsell», ut ur en af dem. Längst borta låg en afskild, liten, röd byggnad, enligt all sannolikhet en boning för gårdens befjädrade invånare, ty den var hög och smal, en låg dörr var anbragt på gafveländan, och en pinnstege ledde upp till den högt under taket belägna andra dörren. Jag påmintes ovilkorligt om hemmet, jag vet ej hvarför, och småleende vände jag mig om, just då Christian inträdde i rummet.

— Se så, kom nu, låt oss gå ned, — utbrast han med, om möjligt, gladare ansigte, än jag någonsin förr sett honom. — Jag har gjort Minette utomordentligt nyfiken att se dig, och vi få ej låta henne vänta. Jag skulle hafva kommit för längesedan, men Jetta, Gud välsigne de flickungarna, hon fick fatt i mig och halade mig ända in till barnen, hvilka rakt ville taga ned mig, de små vildkattorna!

Då vi nu stodo vid dörren till salen, kände jag mig just icke väl till mods, men min vän hviskade skrattande, med handen på dörrlåset: — vill du ha instruktioner, så tala med mamma om stadens nöjen och om våra förlofningar, med Marie Louise om dito dito, med Minette om ditt hem, och för allt i verlden, — kalla icke min svägerska «unga grefvinnan», hon tål det ej, emedan det kanske påminner om oerfa-

renhet och barnslighet, två svåra synder i hennes ögon.

Dermed öppnade han dörren, och vi inträdde i den stora, långa hela huset gående salen, möblerad i fullkomligt modern elegant stil. Christian förde mig genast fram till en medelstor, ganska korpulent dame, i hvars drag jag förgäfves sökte en likhet med min vän, och i det jag djupt bugade mig, sade han vänligt: — mamma lilla, här ser du kapten Lenning, han som fordom tog vård om din slarfvige gosse och nu är min bästa vän. Det är för mig en stor glädje att få föreställa honom för dig.

Grefvinnan lät det fina broderiet nedsjunka i famnen och räckte mig sin feta, ringpydda hand.

— Välkommen, kapten Lenning, — sade hon förbindligt, — jag har redan flera gånger uppmanat Christian att bedja er följa med hit ut, och det är nu för oss alla ett nöje att äntligen se er här . . . Min svärdotter, min dotter, — tillade hon, med en rörelse af handen visande på de bägge i fåtöljerna vid bordet sittande damerna.

Jag bugade mig tigande, men Christians tålmod var nu slut, och otåligt drog han mig bort till en ung flicka, som vid vårt inträde hade stått vid fönstret och nu vändt sig om.

— Nå, Leonard, detta är Minette, — utbrast han, och hans röst ljöd nästan triumferande. — Här, Minette, ser du Leonard Lenning, hvars like i allt slags fullkomlighet du förgäfves skall söka.

Hon räckte mig otvunget bägge sina händer, och ehuru en lätt rodnad spred sig öfver hennes ansigte, svarade hon mycket hjertligt:

— Jag är så glad att se er. Christian har ofta talat om er, och jag hoppas, att äfven jag får anse er som min vän?

Jag blickade öfverraskad in i hennes öppna, friska ansigte — det var en verklig lisa att se derpå — och det gjorde mig så godt att se, det min vän icke tycktes hafva misstagit sig, att jag endast varmt kunde trycka hennes händer och säga: — jag tackar er rätt mycket, fröken Clevinger.

Huru gerna hade jag icke nu följt min böjelse att sätta mig ned i någon vrå och derifrån göra mina iakttagelser, men detta gick ju ej an, och jag lemnade därför Christian ensam med sin fästmö, för att förena mig med den lilla cirkeln kring divanbordet derborta, hvarifrån jag ibland kunde kasta en förstulen blick på Minette.

Hvad hon var täck! Ingalunda vacker, ty Christian, som man, var mycket vackrare än hon, — men der hon nu stod, med det af inre lycka belysta ansigtet vändt emot honom, var hon mycket älsklig. Christian tycktes alldeles vara af min åsigt, han öfverlemnade fullkomligt åt mig att sköta mig sjelf och gaf mig rikligen tillfälle att använda de vinkar, angående samtalsämnen, han nyss gifvit mig.

Den unga svärdottren i huset såg verkligen spansk ut. Det var en värdighet från topp till tå, som var förvånande; till och med vecken i hennes klädning stodo styfva i sitt sjelfmedvetna värde, och händerna, som outtröttligt förde den fina virknålen, påminte mig genom sina lugna, taktmessiga rörelser om Betty. Jag sade ung. Ja, till åren var hon väl icke gammal, men redan fanns ett allvarligt, jag ville nästan säga strängt uttryck i hennes ansigte, och när hon log, upplystes detta alls icke af leendet.

Jag kunde nu äfven, vid åsynen af gamla greffvinnan, fullkomligt förstå Christians uttryck att hon gerna lemnat spiran ifrån sig, ty det fanns något i

hennes korpulenta gestalt, i det innehållslösa ansigtet med sina små godmodiga ögon, något, som genast påminde mig om att hon tillbragt sitt lif hufvudsakligast med att «roa sig». Hon såg ut som om hon ännu kunde upplifvas af intressanta små squallerhistorier och platta artigheter, och jag är öfvertygad att jag stigit i hennes ynnest, derest jag kunnat stå till tjänst dermed.

Hennes dotter måste hafva varit en trogen afbild af mamma sjelf i hennes ungdom, ehuru jag ej kan säga, att de till det yttre liknade hvarandra. Hon hade ett ganska vackert ansigte, hennes vext var elegant, hennes sätt oklanderligt och hennes konversation så jemn, så fin, så *comme il faut*, att man ovilkorligen efteråt måste fråga sig hvad man egentligen talat om.

Helt visst hade hon ifrån sitt sjuttonde år uteslutande sysselsatt sig med att vara fröken Clevinger, se bra ut, låta beundra sig och till sist emottaga ett passande anbud. I det min blick ett ögonblick dröjde vid henne, tänkte jag, att om också fröken Marie Louise ännu kunde tillåta någon att blifva förälskad i henne, behöfde jag icke vara orolig för mig sjelf.

Mina betraktelser afbrötos genom betjentens inträde med den af silfver tungt lastade kaffebrickan, och i det grefvinnan afbröt vår konversation, ropade hon de två unga der borta till oss. Genom dörren, hvilken betjenten lemnat halföppen, inträngde ett obehagligt, skrapande ljud, såsom då man rifver socker; den unga frun vände sig hastigt till betjenten och sade skarpt:

— Säg genast till åt mamsell att låta bli med det der, så länge vi sitta här inne, hon borde förstå det sjelf.

Christian och Minette hade nyss tagit plats vid bordet. Jag såg honom rikta en något ovillig blick på sin svägerska, och i det han utsträckte handen efter koppen, som hon räckte honom, sade han litet ironiskt:

— Men, huru skola vi nu få socker till desserten i middag, när ordern lyder att det icke får rivas annorstädes än i matsalen och vi antagligen komma att sitta här hela tiden? Nej, kära Emelie, hellre ville jag draga på mig soldatrocken, än jag ville vara ditt hushållsbiträde.

— Jag hoppas du tillåter mig att sköta det som blifvit mig anförtrodt, — sade hon fullkomligt lugnt, ignorera den senare delen af meningen, medan Marie Louise utbrast: ja, käre Christian, du tänker då helt visst ställa ditt tjänstefolk i glasskåp! Det skall verkligen bli roligt att se ditt hus en gång. — Och dermed vred hon leende på sin förlofningsring, som om hon tänkt, att då denna en gång skulle gifva henne rättighet att befälla öfver en hop tjenare, så skulle hon ingalunda låta dem spara sina krafter.

Christian hade troligen ett bitande svar på tungan, ty Minette lade obemärkt sin hand på hans arm och såg bedjande på honom, i detsamma gamla grefvinnan yttrade: — Emelie har ett utmärkt sätt med tjänarne. Jag sjelf hade sällan tid eller lust att befatta mig med folket, och jag önskar, min kära Minette, att du må taga Emelie till ditt föredöme. Söta Christian, drick litet mera kaffe, det är ett för ruskigt väder i dag.

Jag tog tillfället i akt att tala om resan och afbryta den vändning samtalen tagit. Snart aflockade Christians muntra berättelser till och med den unga frun ett leende. Han kunde märkvärdigt hastigt få

sitt goda lynne tillbaka och glömde då ögonblickligen, att det ens fanns något sådant som förargelser i världen.

Icke så jag. Af det lilla jag hittills sett, fanns ingenting som drog mig till denna familj, och ehuru fru Emelie vid middagen tycktes visa att hon förstod att ordna ett rikt bord; ehuru bemötandet i hela huset var så godt jag endast kunde önska mig, kände jag mig ingalunda hemmastadd och förvånade mig oupphörligt deröfver, att Christian kunnat utgå från detta hem.

Vid bordet syntes också Jetta, som icke allenast till anletsdragen, utan ock i inre egenskaper tycktes likna sin bror, ty hon ådrog sig oupphörliga tillrätavisningar för sin liflighet.

Äfven tre små, nätta flickor, barnbarnen i huset, voro synliga. De uppträdde nu ingalunda vilda, som Christian förutsagt, tvärtom sutto de märkvärdigt stilla, och jag föreställde mig dervid, att deras mor äfven måste hafva ett utmärkt sätt med sina barn.

Efter middagen lyckades jag en stund få samtala med Minette och blef allt mera intagen af hennes okonstlade, tillmötesgående väsende. Då Christian lyftade henne i släden, för att följa henne hem, var jag fullt öfvertygad om att min käre vildhjerna här fått den följeslagerska genom lifvet, hvilken han behöfde.

Derefter förestod mig en timmas ganska tråkig tète à tète med fröken Marie Louise, och sedan Christian kommit tillbaka, intogo vi endast en kopp thé och återvände derpå till staden i den sköna, månlysa vinteraftonen.

Christian var ovanligt tyst, men jag visste ju

hvar hans tankar voro och störde honom ej; en känsla af afund uppsteg inom mig, jag återvände från denna utflykt utan ett enda ljuft eller mildrande intryck. Knappt någonsin förr hade jag känt min ensamhet i världen så djupt.

Nu förgick en ganska lång tid, innan något af brott störde mitt ensliga lif; jag hade fått afsmak för nya bekantskaper, och mina vänner förklarade, att jag om några år skulle vara ett formligt original. Christian gjorde oupphörliga besök i sitt hem, och för hvarje gång återvände han mera upplifvad, men aldrig föll det mig in att följa honom. Jag visste ju, att medan han besökte sin fästmö, skulle jag utan räddning lemnas ensam med damerna, och hvad detta innebar, — det visste jag af erfarenhet.

En dag i början af Juni bestormade mig likväl Christian med så många böner, att jag slutligen gaf vika och följde honom.

— Nu behöfver du ej frukta att ensam uppoftas — sade han, då vi sutto i den lilla, lätta vagnen; — nu är der ett lustigt lif derute, må du tro. Evert har kommit med sin unga fru, och äfven Knut, min yngste bror, är sedan några dagar der hemma.

Då vi åkte in på gården, fastnade plötsligt något vid hjulet och rullade med detta omkring. Christian böjde sig ned och upptog hvisslande bitarne af ett i trasor slitet litet, ljusrödt kattunförkläde, som tydligen nedfallit på sandgången från viburnum busken, der ännu dess make qvarhängde.

Jag betraktade med deltagande det stackars lilla rifna förklädet och frågade hvem det kunde tillhöra.

— Hvem? Åh, det är bara Luluns, hon hänger då också sina evinnerliga röda förkläden midt framför ens näsa, — svarade Christian vårdslöst, och tagande

tömmarne ur min hand, manade han otåligt på hästen. Minettes ansigte syntes redan i dörren.

De tre bröderne mottogo oss. Den äldste, fideikommissarien, var en lång, tyst herre, som tycktes något smittad af sin frus stelhet; den andre, den unge nygifte mannen, tycktes icke kunna se eller höra eller tala vid någon annan, än sin lilla fru, och den tredje, Knut, var en präktig yngling, ganska lik Christian, men lika lugn, som denne var liflig.

Sedan vi inne i salen välkomnats af damerna, drogo vi oss för ett ögonblick tillbaka till vårt rum. Jag ville utplåna spåren af den dammiga vägen, och Knut skulle visa en ny revolver åt sin bror.

De två stannade deruppe ifrigt samtalande, medan jag steg långsamt utför trappan. Dörren till sidorummet stod öppen, jag hörde röster derinne, stannade ett ögonblick och kunde ej motstå begäret att lyssna. En af tårar darrande, blid, ung stämman yttrade bedjande:

— Jag försäkrar hennes nåd, att det ej skall ske härnäst och ber om förlåtelse för min oskicklighet. Jag nödgades skynda mig mycket och hann endast i största hast upphänga dem der. Att det icke var passande plats för dem, visste jag nog, men jag kunde ju icke ana, att det skulle gå så illa.

— Jag vet ej hvad du anade och önskar alls icke se några tårar, — hördes fru Emelies röst, ganska tillskärpt, — men det förvånar mig på det högsta, min kära Lulu, att du icke desto mer gifver akt på dina kläder, och jag ber dig komma ihåg, att detta ej får hända en gång till.

Jag hade under tiden trädt till dörren. En ung flicka, med ett ännu barnsligt utseende, stod framför den unga frun. Öfver hennes ena arm hängde maken

till det röda förklädet, och trasorna af det sönderrifna höll hon i de hårdt slutna små händerna. Jag fattade genast sammanhanget och stod inom ett ögonblick framför dem båda.

— Fru grefvinna — sade jag och bugade mig vördnadsfullt, — tillåt, att jag framför min ursäkt för mitt oskickliga beteende. Såsom körsven hade jag bordt se hvad som låg på marken framför mig, och det är jag, som borde uppbära förebråelser, i stället för det unga fruntimret. Att klädet fallit ned, var ju vindens skull.

Fru Emelie mätte mig med en något kall blick. — Jag ber, herr kaptan, det är en bagatell. Låt oss gå, om ni behagar. Lulu, — hon vände sig åter till den unga flickan, — säg åt mamsell, att théet serveras klockan nio i afton.

Jag bugade mig ännu en gång för dem bägge och lemnade rummet. Hvem var hon, denna unga flicka? I första ögonblicket hade jag trott henne vara den förut omtalade «mamsell», men nu hade jag insett mitt misstag. Hvem kunde hon vara? Helt visst ingen vanlig tjenarinna. Huru enkel och barnslig hade hon icke stått framför den stränga frun, i den tarfliga, slitna, men ytterst omsorgsfullt vårdade mörka klädningen och de bruna flätorna hängande ända ned öfver midjan. Hvem var hon? Och hon hette Lulu?

Vig aftonmåltiden stod hon vid ett sidobord och serverade thé. Det tycktes vara hennes åliggande att skära för åt barnen och se till att intet fattades gästerna. Min plats var bredvid fröken Marie Louise, som öfvervakade bordet. En gång, då betjenten gått ut, hörde jag henne befälla: — Lulu, hemta hit mera stek. — Kaptan Lenning, var så god!

Jag bekänner, att steken var mig fullkomligt lik-

giltig, men jag tog likväl långsamt för mig, för att sedan blifva i tillfälle att forskande se in i detta unga ansigte, hvilket så mycket intresserat mig, och säga: jag tackar er.

Fröken Marie Louise kastade en flygtig blick af förvåning på mig — jag hade också beräknat det — och fortsatte derpå sin konversation, men Lulu drog sig ögonblickligen tillbaka, till sin förra plats. Hon hade stått orörlig med nedslagna ögon framför mig; endast händerna, hvilka buro det tunga fatet, darrade lätt, och oaktadt det högljudda samtalet, skämtet och munterheten vid bordet, kunde jag ej tillbakahålla en känsla af djupt medlidande, hvarje gång jag varseblef det röda förklädet, som hon nu bar, i något hörn af rummet.

Då vi om aftonen kommo upp till vårt rum, sade jag till Christian: hvem är denna unga flicka? — Lulu? Åh, det är Emilies hushållsbiträde.

Jag kände att mitt intresse ögonblickligen minskades; jag hade en ööfvervinnerlig motvilja för allt hvad hushåll hette och trodde, enligt min sorgliga erfarenhet derhemma, att med huslighet ovilkorligen måste förenas enfald, beskedlighet och trångbröstade idéer. Vid denna tid kunde jag ej tänka mig en qvinna, på samma gång förenande ett ädelt hjerta, öppet för allt godt och skönt, med de qvinliga egenskaperna af huslighet och blygsamhet. Icke heller tänkte jag derpå, att ju ett stackars människobarn, begåfvadt med dessa egenskaper, kunde inkastas i förhållanden, der man nödtvungen måste foga sig efter andras anspråk.

Jag ville dock veta något mera om denna flicka och frågade: — är hon här endast anställd för hushållet?

— Ja visst, — Christian gäspade redan något litet. — Hon kom för ett år sedan hit från Emelies hem, den hon upptagits från barndomen. Hon är en släkting till min svägerska.

— En släkting? — utbrast jag förvånad. — Och hushållsbiträde? Är hon aflönad?

Christian skrattade.

— Naturligtvis, hon har tio mark i månaden, tror jag. Emelie aflönar alla sina tjenare på månad.

— Förlåt mig, men detta är icke finkänsligt, — anmärkte jag med ovilja. — Händelsevis blef jag vittne till ett uppträde, som förvånade mig redan då, men nu, när jag känner förhållandet, finner jag det oförklarligt, ja hårdt.

Då jag omtalat förmiddagens uppträde, svarade Christian allvarsamt: — jag kan icke gilla Emelies method att som en sträng despot göra affär af sådana småsaker. Mamma finner det högst berömvärdt. Staccars $\frac{1}{2}$ Lulu, jag skall skicka henne tyg till ett nytt förkläde. Flickan är snäll och anspråkslös, ehuru naturligtvis uppfylld med tankar på potatis och förlorade ägg, hvilka ju också äro hennes lefnads bestämelse. God natt, Leonard, jag är ansenligt trött. Vet du, Minette blir här en hel månad, medan hennes mor reser utrikes. Hvarför kan jag ej bosätta mig här?

Detta samtal, tillika med det som jag sett och hört på förmiddagen, visade mig tydligt den unga flickans ställning i detta ytliga, sjelfviska hus, der man antingen förtryckte eller fullkomligt ignorerade henne. Det förvånade mig, att ej ens den varmhjertade Christian tog den förtrycktas parti, men jag var viss derpå, att han behandlade henne med samma vänlighet, som husets öfriga tjenare, och naturligtvis var den ej heller van vid annat.

Klockan var ännu icke fem, då jag andra morgonen, redan klädd, trädde fram till fönstret, lemnande min vän försänkt i sin ljufvaste morgonsömn.

Det var en härlig morgon, så tyst, så klar. Jag öppnade fönstret och såg utåt. Ehuru jag saknade barndomshemmets skog, var utsigten icke heller här utan sina behag. Här var icke detta tysta och hemlighetsfulla i naturen, som jag älskade att minnas ifrån det fördna hemmet, endast solljus, vidsträckta, gröna ängar, kantade med unga björkar, små, leende skogsdungar och längst borta någonting smalt och skimrande, förmodligen en å.

Ett hjertligt skratt nedifrån gården afbröt min tankegång. Jag böjde mig ut och blickade ned. På den stenlagda gången, längs huset, i skuggan af det utskjutande förstugutaket, stod Lulu, i sitt röda förkläde knutet ända upp till halsen, framför en tvättbunke. Bredvid henne satt en äldre kvinna med ett godlynt utseende, sysselsatt med att småningom tömma korgen med de orensade grönsakerna vid hennes sida i ett stort fat, och just nu yttrade hon några ord, hvilka jag ej kunde uppfatta.

Ett sakta, men hjertligt skratt hördes åter upp till mig, och Lulu yttrade: — jag trött! Åh nej, morgonstunden är den skönaste tid på dagen. Nu får jag arbeta ostörd, ingen bannar mig, och er, kära mamsell Lund, bryr jag mig ej mycket om, fastän jag står under er uppsigt.

Åter skrattade hon och derpå, med ett tag kastande de våta kläderna i ämbaret bredvid, afskakade hon tvättdret från de bara armarna, så att ett hvitt skum yrde omkring henne, och utbrast: — seså, nu har jag alla kragarna tvättade, nu till pumpen och så fort till hönsen, de kära, små varelserna!

Hon sprang glädtigt till den midt på gården belägna brunnen, fick med några hastiga tag vattnet att rinna ut genom den långa, smala rännan och höll sedan de hvita, barnsligt runda armarna midt uppe i den breda vattenstrålen, så att ett regn af glittrande vattenperlor föll på de obetäckta, bruna flätorna och det leende ansigtet. Derpå sköljde hon hastigt och muntert de tvättade kläderna och försvann sedan, efter några glädtiga ord till hushållerskan, med ämbaret på armen, genom porten, som ledde till trädgården. Då hon en stund derefter återvände, upptog hon en tung korg från trappan och stod snart vid hönshusdörren. Den gamla hushållerskan ropade varnande: — dröj icke länge, Lulu, kom ihåg degen!

I detta ögonblick föll en skugga öfver det hitills så leende ansigtet, en skugga såsom af en bitter smärta och nedslagenhet, men hon for hastigt med handen öfver pannan och försvann genom dörren.

Vi tillbragte dagen med musik, samtal och promenader, dels i den ståtliga, välordnade trädgården, dels i parken. Christian öfverströmmade af munterhet och glada infall, Minette föreföll mig som en vänlig, försonande solstråle, och Knut vände sig, så ofta de andras högljuddhet tillät det, med frågor till mig om de ämnen, hvilka intresserade oss båda så mycket.

Lulu syntes icke till, utom vid måltiderna, då hon innehade sin plats vid serveringen. Ingen tycktes det minsta gifva akt på henne, alla behandlade henne med samma likgiltighet, om jag undantager Minette, hvars vänliga, mörka ögon stundom hvilade på henne. Jag märkte, att hon efter middagen till och med tryckte den unga flickans hand och hviskade: tack för din möda, lilla Lulu!

Vi voro tvungne att återvända till staden mot

aftonen. Redan hade vi tagit afsked af den öfriga familjen, då Christian påminte sig barnen och drog mig med sig till ett stort, ljust rum på andra sidan af huset.

Det första, som mötte mina blickar, var Lulu, som satt med sitt arbete vid fönstret. Hon reste sig hastigt vid vårt inträde, och en hög rodnad steg ända upp till hårfästet, då Christian vänligt utbrast:

— Ah, se der ha vi ju dig, Lulu! Det gör mig ondt att vi genom vår oaktsamhet i går skulle förskaffa dig bannor, men jag skickar dig ett nytt förkläde och hoppas att du sedan icke lägger det sönderrifna så mycket på sinnet.

Hon neg djupt och tackade med en tjenarinnas ödmjukhet. Min vän upptogs nu af barnen, hvilka under förtjusning trängdes omkring honom.

Medan han kysste och smekte dem, hade jag tid att några ögonblick betrakta Lulu. Det låg dock någonting så olik en vanlig tjenarinna i hela hennes väsende, att jag frågade mig sjelf huru människorna kunde vara så kortsynta att uppfostra henne endast för köket, och der hon nu stod tyst, med ögonen fästade på gofvet, bar hennes ansigte en så underbar prägel af själsadel, att jag kände ett tyst tvifvel, huruvida inom denna skönt hvälfda panna dvaldes endast tankar på potatis och förvällade grönsaker. Då vi skulle gå, gick jag fram till henne och bugade mig djupt, utan att akta på hennes nigning. Om ett ögonblick voro vi på väg till staden.

Christian lyckades utverka åt sig tre veckors permission från slutet af månaden. Efter några små strider, vissèrligen mindre heta än de föregående, lyckades han öfvertala mig att göra detsamma, och jag kände mig nästan förlägen, då jag åter stod i det

greffliga husets vestibul, efter en frånvaro af endast två veckor.

Grefvinnan emottog mig mycket nådigt och uttalade sin glädje öfver att se mig trifvas hos dem. Knut tryckte hjertligt min hand, och Minette sade gladt: — nu, kapten Lenning, tänker jag icke låta någon taga mig ur den tron, att ni kom för min skull. Jag tillstår, att jag är mycket stolt deröfver.

Till en del hade hon rätt, men numera kan jag ju erkänna, att på djupet af mitt hjerta, så djupt, att jag då knappt var medveten derom, låg något annat, som hemlighetsfullt drog mig till detta hus.

Då jag senare på förmiddagen ville gå att för-ena mig med det i en berså sittande öfriga sällskapet, passerade jag en del af köksträdgården och varseblef der Lulu, som jemte den gamla hushållerskan skördade sparris i stora korgar. Jag närmade mig dem, helsade på den gamla och vände mig derefter till Lulu. Jag kände mig så glad att återse henne, att jag, utan att tänka derpå, ville fatta hennes hand, men hon vek tillbaka, och jag såg ett uttryck i hennes ansigte, som kom mig att endast buga och fråga huru hon befann sig.

Hon neg och svarade mycket stelt: — jag tackar er, min herre.

Jag kände mig illa till mods. Hon hade icke nämnt mig vid namn, hon hade erinrat mig, att jag, begagnande mig af hennes underordnade ställning, uraktlåtit den vanligaste höflighetsformel. Jag yttrade derfor hastigt: — jag ber att få presentera mig. Mitt namn är Leonard Lenning.

— Jag heter Lulu Vige, — svarade hon, ännu i afmätt ton, och för första gången slog hon upp de stora, blå ögonen och såg mig i ansigtet. Jag

kände i detta ögonblick ett djupt medlidande med henne; det låg så mycket vemod, så mycken renhet och skygghet i dessa ögon. Arma barn!

Hon ville sannolikt undandraga sig mitt sällskap, ty hon grep genast derefter i korgen och försvann genom trädgårdsporten. Nedslagen vände jag om, för att gå till de andra. Detta blyga barn var så otillgängligt och misstroget; skulle jag väl någonsin lära känna henne?

De följande dagarne såg jag icke till henne, utom vid måltiderna, men jag visste ju, att de tidiga morgontimmarna voro hennes älsklingsstunder, och de blefvo nu äfven detsamma för mig. Jag företog mig ingalunda några utflygter i det fria, nej, jag satt vid det öppna fönstret och studerade derifrån på afstånd ett ungt, rent qvinnohjertas historia, i hela dess sorgliga vidd. Hon hade alltid något arbete, och jag märkte snart, att det ålåg hushållsbiträdet hos grefvinnan Clevinger att tvätta, krusa och stryka all den fintvätt, som till oändlighet förbrukades af de alltid ultra fashionabelt klädda damerna, samt att en mängd andra göromål, såsom omsorgen om linneskåpet, den finare matlagningen och slutligen vården om det lilla, röda huset midt emot, voro lagda på dessa unga skuldror. Stundom var hon derute i sällskap med den gamla hushållerskan, stundom förrättade hon ensam något af sina mångfaldiga arbeten, och då försjönk hon ofta i en djup tankfullhet, medan en skugga tycktes utbreda sig öfver den öppna pannan. Men alltid förrättades dessa arbeten ute på den skuggiga gården under det skyddande förstugutaket. Till och med strykbrädet flyttades ut, ehuru mamsell Lund hördes brumma öfver att loden kallnade så snart och hon derigenom förskaffade sig onödigt besvär. Men Lulu

log gladt, strök håret bort från det upphettade ansigtet och visade hur hastigt det gick att sträcka handen in genom det öppna köksfönstret och taga ett nytt lod från den der bredvid ställda strykugnen.

De små beffädrade djuren, hönsen, ankorna och dufvorna, tycktes vara henne mycket kära och deras vård hennes angenämaste sysselsättning. Oftast var det med ett gladt utrop hon sprang upp, då tiden därför var inne, och det var med ett eget, på en gång skälmskt och bedjande uttryck hon grep den fyllda korgen och ropade till mamsell Lund: — nu går jag till pullorna; och ropa mig ej alltför snart derifrån! — Jag hörde derinne ett högljudt kacklande eller snattrande, och ofta sågs Lulu skrattande utsträcka sitt hufvud genom fönstret, för att visa sin gamla vän huru en glupsk dufva ville hicka sönder hennes läppar i sin ifver att komma åt de läckra ärterna.

Länge var hon aldrig derinne. Om en stund kom hon ut, satte sig på dörrtröskeln högt uppe under taket, och med pinnstegen till stöd för sina fötter, till hälften dold af det yfviga, gamla päronträdet, hvars grenar sträckte sig ända upp till taket, satt hon orörlig, stundom två timmar å rad, tills hushållerskans röst kom henne att spritta till och skyndsamt klättra ned. Att hon icke satt sysslolös der, kunde jag se, ty stundom rörde sig hennes högra hand i hastiga, jemna rörelser, stundom satt hon djupt nedböjd, liksom öfver en bok. Men det var mig omöjligt att utgrunda hvarmed hon sysselsatte sig, och min nyfikenhet blef derigenom än mera stegrad. Hvad kunde hon förehafva? Var det möjligt, att dessa stunder användes till läsning? Kunde denna flicka kanske ändå intressera sig för annat, än kokboken och köksspi-seln?

Jag medgifver, att detta spioneri icke var rätt, det var icke ett öppet erkännande af mitt intresse för henne. Men hvad kunde jag göra? Jag insåg, att jag endast skulle utsätta henne för obehagligheter, om jag närmade mig henne, och dertill hade jag heller aldrig tillfälle. Ehuru Christian yttrat på sitt lätta sätt, såsom svar på en half förebräelse af mig, att Lulu visserligen var litet bättre än bara vatten och icke heller ansågs som en vanlig tjenarinna, så behandlades hon ändock nära nog som en sådan, ty hennes plats vid bordet var alltid tom, och hon visade sig aldrig inne i rummen, utom någon gång, då grefvinnan önskade få kaffe- eller thébordet inflyttadt i salongen eller verandan, vid hvilka tillfällen Lulu endast på afstånd sysslade som en ljudlös tjensteande, iklädd det oundvikliga röda förklädet.

Jag önskade lifligt att vinna hennes förtroende, ty hon bemötte mig skyggt, nästan mistroget, och jag underlät aldrig, de få gånger jag var i tillfälle dertill, att behandla henne lika aktningsfullt, som någon af de andra damerna.

En afton voro vi alla församlade ute på den främre gården, der en präktig croquet-plan var anlagd. Grefvinnan, jemte sin äldsta svärdotter, satt på den beqväma trädgårdssoffan och åsåg spelets gång. Vi unga deremot stodo alla i en vidsträckt krets deromkring, och medan kloten rullade, ljödo glada skratt och lifliga samtal.

Då kom Lulu långsamt gående öfver gården med en hel börda af nyss strukna, fladdrande kläder på ena armen och en tung korg på den andra. Förvirrad af de många blickar som följde henne, snafvade hon plötsligt öfver en af spelets messingsportar och föll handlöst till marken.

Fröken Marie Louise, som stod närmast henne och var min medspelerska, vek litet tillbaka, och ingen rörde sig. Grefve Gösta stod endast väntande, med klubban upplyftad, ty det var hans tur att slå. Jag uppreste Lulu hastigt, upphemtade de på sanden liggande kläderna, och fräntagande henne den tunga korgen, ledsagade jag henne lugnt till trappan, der jag med en bugning lemnade henne och återvände till min plats.

Hvilken blick de skygga ögonen hade fäst på mig! Tacksamhet, förvåning, tvifvel lågo afspeglade deri, och de sammanpressade läpparna hade icke yttrat ett ord. Jag anade också, vid hågkomsten af den tillintetgörande blick unga grefvinnan kastat på henne, att hvarje skrynkla på de illa medfarna kläderna helt visst skulle kunna utplånas af de tårar, som komme att fällas öfver dem ännu denna qväll.

Fröken Marie Louise såg emellertid road ut. Knut betraktade mig på en gång förvånad och eftertänksam, men för öfrigt fortsattes spelet ostördt. Christian och Minette hade redan gått in, och till deras fördel vill jag tro, att de icke likgiltigt åsett den unga flickans missöde.

Jag hade i början fruktat att förorsaka Lulu några obehagligheter, då jag erbjudit henne min hjälp, men då ingen vidare tog notis derom, lugnade jag mig och fortsatte ostörd mina morgonobservationer. Af hvad jag då såg och hörde begynte jag inse, att min ställning, så ensam och oförstådd jag än hittills ansett mig, var ett paradiset mot ett beroende, så stort, att jag kände mig beklämd vid blotta tanken derpå.

En morgon stod jag ovanligt tidigt vid fönstret. Klockan hade nyss slagit fyra, och en tät dimma, som under natten omsvept nejden, började nu långsamt

höja sig, medan fågelqvittret från närmaste skogsdunge ännu ljud helt svagt och solstrålarne endast då och då letade sig fram genom dimman, Jag undrade just om Lulu snart skulle komma och gissade att det måhända ännu var för tidigt, då hon plötsligt trädde ut på gården, åtföljd af hushållerskan. Hennes ansigte var mycket allvarsamt, och det leende, hvarmed hon besvarade något yttrande af mamsell Lund, var nästan svårmodigt.

Derpå sade hon:

— Nej, nej, mamsell Lund, lyckönska mig ej, jag har ju bedt er derom. Hvad betyder det att blifva nitton år i dag, när ändå allt förblir vid det gamla? Men — nu är jag otacksam. Jag får icke försumma den lilla fristund ni på eget bevåg gifvit mig, dagen till ära.

Hon nickade vänligt åt den gamla, skyndade med hastiga steg öfver gården och försvann i dimman

Jag såg efter henne, försänkt i djupa tankar. Nitton år, och redan äta ett så bittert bröd! Och hon hade sagt, att det ej skulle blifva bättre. Nu var hon fri, denna tidiga morgontimma, nu skulle hon sannolikt begagna sin frihet till samma sysselsättning, som deruppe under päronträdet . . . Om jag skulle följa henne? Om jag skulle uppsöka henne och förvissa mig om det sätt, hvarpå hon begagnade sina lediga stunder? Jag stod med handen på dörrlåset. Skulle jag gå? Jag hade ingen rättighet att tränga mig på henne; hon var utan skydd utan vänner. Men mitt beslut var fattadt. Jag ville uppsöka henne, och hvem vet, kanske kunde jag göra något för henne.

Jag gick sakta nedför trappan, sade åt Mårten, som jag mötte i vestibulen, att jag ville göra en morgonpromenad, och tog sedan vägen till parken, dit jag

antog att Lulu begifvit sig. Jag kände mig icke väl till mods, jag fann det oädelt att sålunda spionera på henne utan hennes vetskap. Men mitt samvete var rent, jag ville ju icke det minsta brista i den aktning jag var skyldig denna värlösa, unga och oerfarna flicka. Jag hade trott, att hon flytt till parkens aflägsnaste hörn, men det dröjde ej länge, förrän jag, till min öfverraskning, såg hennes ljusröda förkläde skymta fram mellan träden, och småleende tänkte jag härvid, att det denna gång var för mig en vägledande stjärna. Jag närmade mig utan buller på den sammetslena gräsmattan och stod snart bredvid henne, utan att hon, fördjupad som hon var i sin läsning, hade märkt det ringaste.

Jag nämnde henne vid namn, och hon flög upp. Framför henne låg en stor, mycket diger volym. Hon stirrade ett ögonblick förskrämd på mig, men lugnade sig efterhand och sade, synbarligen lättad, i det hon visade på en sidogångstig: denna väg, om jag får be, kapten Lenning. Parken är villosam.

Jag kunde icke undertrycka ett småleende. — Jag har icke gått vilse, — yttrade jag. — Men låt mig icke störa er; hvad är det ni läser?

Hon betraktade mig och såg sig omkring med ett uttryck af förskräckelse, men svarade icke.

— Det är en bok af stort omfång — fortfor jag lugnt, utan att låtsa om hennes förvirring, och ville upptaga den från bänken, der den låg. Men hon lade hastigt sina båda händer på boken och sade blygt, medan rösten darrade af ängslan: — jag ber er, min herre, rör icke vid denna bok!

— Ni har icke mycket förtroende till mig, fröken Vige.

Hon såg hastigt upp och blickade stadigt i mitt

ansigte; jag hade omedvetet inlagt en förebråelse i min röst. Derefter drog hon långsamt sina händer tillbaka och vände sig bort.

— Får jag se boken? — frågade jag.

— Ja — sade hon tvekande.

Knappt kunde jag tillbakahålla ett utrop af förvåning, då jag såg en lärobok i fysiologi på tyska språket, ett utmärkt och grundligt verk, som jag väl kände. Jag betraktade henne nästan misstroget: detta var således resultatet af morgontimmarna på pinnstegen under päronträdet? Men seende tårar i hennes ögon, sade jag hastigt: — ni är road af läsning?

— Ja, — svarade hon med låg röst.

— Förlåt mig, men jag har märkt, att ni . . . att er ställning i detta hus är, — jag menar att den förefaller mig mycket beroende, och jag kan därför ej förstå huru ni funnit tid till de förberedande studier, som ovilkorligen fordras för läsningen af ett så vetenskapligt arbete.

Hon teg ett ögonblick. Derpå höjde hon sin blick till mig, de blå ögonen blixtrade och rösten darade af harm, då hon svarade: min herre, ni säger att jag är beroende, och det är sannt. Jag har aldrig märkt det så klart som nu, då ni tager er rättighet att intränga i mina hemligheter, utan undseende för de svårigheter ni dermed förorsakar mig. Ni har tvenne gånger visat mig vänlighet och erbjudit mig er hjälp, utan att jag bedt er derom, och jag är tacksam därför. Men huru mycket ni än må anse mig beroende och underlägsen er, så är jag er dock ingen räkenskap skyldig för mina handlingar.

Jag stod orörlig af förvåning. Var detta den flicka, som icke kunde tänka på annat än omeletter och förlorade ägg? Var detta verkligen Lulu?

— Det var ingalunda min mening att såra er — yttrade jag lugnt. — Hur kunde jag ana, att här- under låg en hemlighet? Hvarför skall ni då tro, att jag kan handla mindre grannlaga mot er, än mot hvil- ken annan som helst i denna familj? Medgif, att min fråga icke innebar den aflägsnaste förolämpning.

Hon stod allt ännu lutad mot trädstammen, men tycktes småningom lugna sig och inse att hennes häf- tighet varit oberättigad, ehuru läpparna ännu darrade och händerna mekaniskt sönderplockade en liten skogs- blomma.

Jag fortfor, inläggande i min röst allt det akt- ningsfulla deltagande jag förmådde uttrycka:

— Ni är mycket fallen för misstro, jag ser det och finner det icke oförklarligt i er belägenhet. Men ni går för långt, fröken Vige. Ni borde ej ha kun- nat misstyda en så naturlig fråga, som min. Icke alla unga flickor studera sådana arbeten, och ännu mer måste det väcka min förvåning att se *er* göra det. Jag måste ju fråga mig sjelf, när ni kan finna tid dertill.

Hon teg, och efter en paus återtog jag:

Om jag skall vara uppriktig, måste jag erkänna, att jag lifligt önskar få intränga i edra hemligheter. Hvilken rättighet har jag dertill? Alldeles ingen. Men jag önskade så oändligt gerna kunna på något sätt vara er nyttig.

Hon rodnade djupt, men blickande mig fast och stadigt i ögonen, svarade hon: — Kapten Lenning, jag är så ovan vid vänlighet och ber er förlåta min häftighet. Men det lilla jag kunnat lära har i flera år varit en strängt bevarad hemlighet, hvilken, om den blefve upptäckt, måhända skulle bereda mig bittra svårigheter, och tanken att ni skulle förråda den, gjorde

mig förtviflad. Ni är en främling här, för er kan det vara likgiltigt på hvilket sätt jag fått tillfredsställa mitt begär efter vetande, så att jag nu, så bunden jag är för största delen af dagen, dock kan använda någon liten stund till att komma längre. Ack, kapten Lenning, förråd mig icke, jag har förtroende till er, därför har jag sagt er så mycket! Var öfvertygad, att jag icke försummar mina pligter för mitt nöje.

— Jag tror er, arma, förtryckta varelse, — utbrast jag, hänförd af mitt deltagande och med ovilja i min röst.

Hon afbröt mig.

— Jag ber er, fortsätt icke! Det hus, der jag vistas, har stora anspråk på min tacksamhet, och om jag öppet säger er att modet ibland vill svika, så önskar jag intet medlidande från er sida.

— Ni kan ej förbjuda mig det, — sade jag. — Ni har icke blott det deltagande jag måste hysa för hvarje ung, rastlöst arbetande själ, ni har ock mitt varmaste intresse och — tillåt mig det! — en oegenlyttig vänskap. Jag inser, att jag icke kan bevisa det bättre, än genom mitt löfte att förtiga hvad ni i dag sagt mig och utan vidare frågor aflägsna mig, för att unna er de få dyrbara ögonblick ni har till er disposition. Men jag ber er att hysa förtroende till mig, ehuru jag ännu ej vet huru jag skall visa mig värdig detta förtroende. Farväl. Är det icke något, som jag kan göra för er?

— Nej — svarade hon enkelt. — Det bästa ni kan gifva mig är ensamhet. Timman är snart förliden.

Hon räckte mig sin hand, jag fattade den, tryckte den varmt och aflägsnade mig hastigt. Då jag utkom från parken, stannade jag och, seende att allt deruppe

vid gården ännu var försänkt i stillhet, styrde jag mina steg till ån bortom ängarna, hvilken jag sett från mitt fönster.

Under vandringen upptogos alla mina tankar af denna sällsamma flicka. Hvarför måste hon så omsorgsfullt dölja sitt vetande? Hade hon någon lärare att tacka därför? Helt visst; hon hade icke på egen hand kunnat komma så långt. Hvarför fruktade hon då att visa sina kunskaper? Skulle hon icke blifva bättre behandlad, om hon vore mindre hemlighetsfull? Jag kände min vrede uppstiga vid tanken på fru Emelie, denna stränga, fordrande qvinna med sin skarpa röst. Äfven gamla grefvinnan och de öfriga behandlade visserligen Lulu som en maskin, inrättad för deras beqvämlighet, men det låg dock någon vänlighet i deras bemötande. Minette brukade stundom tilltala henne, och jag hade märkt att Lulus ögon då strålade af fröjd; äfven Christian var ofta vänlig mot henne, ehuru han aldrig föll på den tanken att vidare befatta sig med henne.

Då jag efter min långa vandring åter inträdde i vårt rum, fann jag min vän upptagen af att rengöra sin bössa efter gårdagens andjagt.

— Irrande herr riddare, — utropade han — hvilken lärd afhandling har åter beröfvat oss ditt angenäma sällskap? Är det Cicero eller Plato, Linné eller Darwin? Du borde icke vara militär, Leonard, du är en vandrande bokhylla.

Jag smålog och svarade: — Och om jag nu verkligen studerat denna morgon? En klassiker var det ej, men en förtjusande bok. Jag beklagar blott, att jag ej fick fortsätta mitt studium.

Christian hörde mig knappt. Han var åter fördjupad i sin sysselsättning, och hade jag nu berättat

honom hvad jag hört i parken, skulle han ha utbrustit: hvad tänker barnet på? Ett hushållsbiträde läsa fysiologi, jo jag tackar, det var något rart! Det är ju oförsvarligt af Emelie, hon borde låta barnet få guvernante och icke tvinga henne att stiga upp midt i natten; — jag afskyr att stiga tidigt upp.

Och när min vän Christian på detta sätt gifvit luft åt sin naturliga godmodighet, skulle han antingen ha glömt alltsammans, eller ock rört upp himmel och jord, utan att uträtta det minsta för sin protegée. Jag betraktade honom en lång stund med tystnad. Hur kär han var mig med allt sitt lättsinne, sitt varma, ädla hjerta och sin obegripliga barnslighet! Han kände slutligen att jag såg på honom och såg skratande upp.

— Hvad är det nu? — frågade han.

— Jag tänker blott på huru hög tid det är att Minette kommer och tager vård om din uppfostran, — svarade jag leende.

— Ja, vet du, detsamma tycker jag själf. Det är blott obegripligt, att hon så beredvilligt vill åtaga sig ett så lönlöst arbete. — Och med dessa ord skjöt Christian eftertryckligt laddstocken i bösspipan.

De tre veckorna voro nära sitt slut. De hade gått fort under många omvexlande nöjen, på hvilka det rika huset hade att bjuda. Huru ofta hade jag dock ej hellre försakat en lustfärd, der jag likväl ej gjorde annat än afundades Christian, som hvarje afton, när vi gingo till hvila, med en suck utbrast: åter en dag mindre af den dyrbara tiden! Men det var omöjligt att uteblifva. Familjen hade ökats med en ny medlem, fröken Marie Louise's fästman, den ståtliga generalen, hvilken, oaktadt den stora skilnaden i ålder — han hade sett tjugu flera somrar än hon — likväl

oupphörligt kysste sin fästmö's vackra händer och egnade henne en ynglings beundran.

Sista dagen före vår afresa var inne, och en stor utfärd, med många bjudna gäster och mycken ståt, skulle nu ega rum.

— Mamma lilla — sade Christian, — jag föreslår ett nytt sätt att bestämma huru vi skola åka. Vi låta slumpen afgöra. Vi uppteckna damernas namn på papperslappar, lägga dem i en urna, och alla kavaljererne gå i tur fram, för att få veta namnet på sin följeslagarinna. Men — tillade han med en sidoblick på Minette, — jag förmodar medel finnas att blidka ödet, ifall det skulle visa sig allför ogynnsamt.

Förslaget vann bifall, och de unga damerna begynte genast anteckna sina namn. Under en allmäa och högljudd munterhet hörde jag Minette halfhögt yttra:

— Christian, det faller mig något in. Lulu borde få vara med om partiet; du vet, det är ett skönt ställe vi i dag skola besöka, och ditvägen är härlig. Den stackars flickan har i två dagar haft en svår hufvudvärk och behöfver någon förströelse.

— Ja, du har rätt, — utbrast min vän.

— Hör på, Emelie, du kan umbära ditt hushållsbiträde i dag; vi taga henne med oss.

— Det är onödigt — svarade hon lugnt. — Märten medföljer, för att servera er.

— Åh, hvem talar om servering? — utropade Christian otåligt, — Minette tycker, att Lulu behöfver en liten förströelse, och hon följer oss i dag som gäst, förstår du?

— Nej, jag förstår sannerligen icke. Jag är icke van att se mina tjenare behandlade annorlunda än jag önskar, och hoppas du är nog förnuftig att inse det.

En rodnad uppsteg i Christians ansigte.

Jag ämnar icke vara nog förnuftig att inse detta — sade han häftigt. — Minette har rätt, och jag har beslutat att Lulu skall följa oss.

— Min kära Emelie, — inföll gamla grefvinnan, — det är ju en bagatell. Lulu är anspråkslös nog för att känna sin ställning; gör för denna gång Christian till viljes!

Fru Emelie böjde lätt på hufvudet för sin svärmor och genmålde kallt: — Om Christian lyckas finna en kavaljer åt henne, så gerna för mig. Och uppför hon sig icke som henne anstår, så blir det hans ensak.

— Det förstås, högvördigaste fru grefvinna — svarade Christian, nu åter leende, och han hade kanske tillagt något mera, om ej Minette lagt sin arm i hans och fört honom bort till mig.

— Ni har hört vårt samtal, kapten Lenning, — yttrade hon med låg röst, -- och jag är öfvertygad derom, att ni icke vägrar blifva det stackars barnets beskyddare för i dag, icke sannt?

Jag samtyckte utan invändningar, och Minette gick in för att hemta Lulu. Då vi redan stodo i tamburen, återvände hon, ledande den unga flickan vid handen.

Huru väl minnes jag henne icke ännu, der hon stod framför oss, blek och blyg, men med strålande ögon! Hon bar icke i dag det oundvikliga röda förklädet; en mörk kattunsklädning föll i enkla veck omkring den spensliga gestalten, och hennes enda prydnad var en liten perlnål, som fasthöll den smala, vec-kade kragen vid halsen. Huru skilde hon sig icke himmelsvidt från de öfriga, i siden och musslin klädda unga damerna, men huru älskligt kysk och ren var hon ej!

— Nå, Lulu, låt nu se att vi tre, du, jag och Minette, blifva de gladaste i dag! Jag önskar dig mycket nöje, — utropade Christian muntert, i det han lade Minettes arm under sin och förde henne ut, medan vi öfriga följde efter.

Just då vi stodo vid åkdonen, hörde jag generalen yttra på fransyska, i sin vanliga nonchalanta ton: — vår käre Christian har sina originela idéer. Hvad är det för en liten absurdt klädd person han embal- lerat vid sidan af den hygglige kapten Lenning?

Ehuru dessa ord ingalunda voro ämnade för våra öron, hörde vi dem båda, Jag önskade i detta ögonblick innerligt min vördade förman till Chivas sand- öknar och hade velat tillägga en annan önskan, att Lulu varit döf eller okunnig i fransyskan, men tyvärr var hon det ej. Hon spratt till, en brännande rodnad flög öfver hennes ansigte, och då jag räckte henne min hand för att uppstiga i åkdonet, kände jag att hennes hand darrade.

Anseende för det bästa att så fort som möjligt utplåna hågkomsten af det fatala yttrandet, ledde jag hastigt samtalet på böcker, skolor och studier och anställde med henne så småningom en verklig examen, utan att hon märkte det.

I början var Lulu mycket tyst och svarade helt kort, men småningom blef hon lifvigare, och jag märkte med förvåning, att hennes vetande icke blott var ganska vidtomfattande, utan äfven grundligt. Jag är säker derpå, att, oaktadt den högljudda munterhet, som ljöd från de öfriga åkdonen, likväl ingen njöt så mycket af resan, som vi båda, ty medan vi talade om de mest och mångfaldigast intressanta ämnen, hade vi vår glädje af den härliga naturen omkring oss, och Lulu, som förut kände denna trakt, gjorde mig då och då uppmärksam på dess skönaste utsigter.

Slutligen kunde jag ej längre afhålla mig från att något skarpt yttra:

— Ni gör orätt, fröken Vige, då ni så envist döljer edra kunskaper. Ni ställer derigenom min väns familj i en skef dager, ty de kunna ju icke veta, att de illa använda er bildning och edra kunskaper. Jag ville gerna känna motiven till ert handlingsätt.

Hon såg ned, men svarade icke.

Jag fortfor i mildare ton: — jag har ingen rättighet att begära ert förtroende, men jag afskyr all förställning och frågar er, om ni med rent samvete kan säga, att ni handlar rätt.

Hon såg mig i ansigtet med en klar blick.

— Det kan jag.

— Nåväl, hvarför stannar ni då här i denna underordnade ställning, i stället att gå ut i verlden och genom edra kunskaper försäkra er om ett fritt och oberoende lif?

Hon rodnade djupt.

— Ni tager er stora friheter gent emot mig — sade hon sakta.

— Det är möjligt, men ni skall ej missförstå mig, — inföll jag hastigt.

Hon afbröt mig och tillade brådskande, ty vi stannade just nu framför trappan till det lilla landtliga värdshuset: — Jag vill säga er allt och skall begagna återvägen dertill, om ni vill.

Jag tackade henne varmt, hvarpå vi förenade oss med det öfriga sällskapet.

Dagen var varm, nästan qvalmig. Vid det lilla vattenfallet, ett stycke från värdshuset, upptändes snart eldar, och mellan dem rörde sig en mängd unga damer under lifligt samtal, skratt och rådplägningar, ty de skulle i dag sjelfva ställa i ordning måltiden, hvar-

för ingen annan tjänare medföljt, utom Mårten, som snart anlände med korgar och knyten.

En behaglig syn framställde sig för blicken under de väldiga träden vid stränderna. Här stod en ung flicka och rörde i en gryta, medan ett par artige riddare skötte om elden. Der läste en ung herre högt för en grupp damer, och längre bort på en liten, fri plan, företogo sig några halv vuxna gossar och flickor, anförda af Jetta, att springa hög och dufva, i stället att samla bränsle. Christian och Minette gjorde les honneurs på det mest förtjusande sätt, och den sistnämnda tog en så öm vård om Lulu, att hon tillvann sig hela mitt hjerta. Äfven Lulu tycktes känna sig lycklig af denna välvilja. Då vi sedan sutto vid det rika, med grönt och kransar ymnigt prydda bordet och jag lyssnade till det lifliga sorlet omkring mig, märkte jag, att sällskapslifvet äfven hade sina behag och hade min fröjd af att se Christian stråla af glädje, hvar vi än befunno oss.

Eftermiddagen förflöt hastigt, och den efterlängttade aftonsvalkan fördröjde afresan. Slutligen ljöd dock Christians manande stämma till uppbrott, och efter mycket virrvarr och munterhet var allt i ordning samt jag i vagnen vid Lulus sida.

Vi hade knappt förlorat värdshuset ur sigte, innan jag började:

— Ni håller ert löfte, fröken Vige?

— Ja visst, — var det snabba svaret, men det uttalades med en ansträngning att synas lugn, hvilken icke undgick mig. Efter en paus hade hon beherrskat sig nog, för att i nästan likgiltig ton yttra: ni vet kanske icke, att jag är en släkting till unga grefvinnan?

— Jag vet det.

— Endast på långt afstånd. Jag tror, att min mormor bar samma namn, som hennes far. Jag kom som ett litet värnlöst barn till hennes föräldrahem, och fröken Emelie, som då var hemma, tog vård om mig. Hon har nästan uteslutande uppfostrat mig. Jag menar dermed, att hon uppfostrat mig till ett skickligt och pålitligt hushållsbiträde, ty hon behöfde ett sådant, och dertill ville hon hafva mig. Dermed trodde hon sig också sörja bäst för min framtid. Jag var fullkomligt medellös; min far hade varit en fattig tjänsteman, och hvarken han eller min mor hade efterlemnadt något åt mig, hvarför det var en stor godhet af mina rika och ansedda släktingar att taga mig till sig. Nej, jag ber er, le ej så der, det var verkligen mycket, mycket menniskovänligt af dem, och jag skall alltid erkänna det. Det är sannt, att de icke skänkte mig mycken kärlek; de sörjde för att jag hade mat, kläder och nyttigt arbete. I öfrigt voro de likgiltiga och lemnade mig för det mesta åt tjänstefolket. Min barndom var därför — jag måste tillstå det — mycket sorglig, och jag mins alltför tydligt huru många gånger jag gret af ängslan, innan jag hade stickat mina bestämda antal hvarf, der jag lemnades ensam i tjänstefolkets rum, eller då jag de långa vinteraftnarne måste sitta uppe, utan att hafva några lek-saker, tills min softid var inne. Så snart jag blott kunde, fick jag börja att lära mig duka ett bord, passa upp och gå hushållsmamsellen tillhanda. Derjemte undervisade mig fröken Emelie sjelf i läsning, skrifning och religion, medan kammarjungfrun fick lära mig handarbeten. Jag hade ju bordt vara nöjd, ty jag hade till det yttre allt hvad jag behöfde, men ju äldre jag blef, desto mera längtade jag att få lära något, och tillfälle dertill gafs mig verkligen, ehuru

jag icke ens ännu kan göra klart för mig sjelf, om det var rätt gjordt af mig att begagna mig af det jag då, i barnsligt oförstånd, tog för en vink af Gud.

Fröken Emelie hade en bror vid namn Kurt, en tystlåten och sluten gosse, men ovanligt begåfvad, och emedan han var sjuklig, hade han en mängd lärare, som kommo till huset och undervisade honom. Han brydde sig just aldrig om mig förut, men en dag — jag var då tio år och han redan en tjuguarig yngling — fann han mig snyftande öfver en bok uppe på vinden och frågade mig hvarför jag gret. Jag svarade: för att jag var så dum, för att jag icke förstod något och för att jag aldrig skulle få lära mig något.

Detta tycktes intressera honom. Han gjorde mig en mängd frågor, satt länge tyst och sade mig slutligen, att om jag ville vara flitig, lydig och uppmärksam, skulle han börja läsa med mig. Jag skrek till af glädje, men han yttrade strängt: tyst dermed! Detta blir en stor hemlighet mellan oss båda, och om jag får höra att du omtalat det för någon, slutar jag genast, mins detta! Kom också ihåg, att du aldrig får försumma dina sysslor, utan förrätta dem lika omsorgsfullt som förut-

Jag var skrämmd, men lofvade, det oaktadt, genast allt, och från denna dag begynte mina lektioner för baron Kurt. Jag kan knappt efteråt förstå, huru vi kunde förblifva oupptäckta under alla dessa år, men han måste hafva förstätt att skickligt dölja våra lektioner. Hvarje morgon klockan fyra stod jag färdig och väntade honom, om sommaren i parken, om vintern i hans eget studerrum, och under dessa timmar lärde jag med lust och fröjd. Han hade ett utomordentligt sätt att undervisa, och ju äldre och förståndigare jag blef, desto mer intresserade blefvo vi bägge.

Språk och naturvetenskaper voro hans älsklingsstudier, och ingen lärare kunde vara grundligare deri, än han; jag har också ärft hans entusiasm för dessa studier.

Jag nästan dyrkade honom den tiden och skulle hafva kunnat gå i elden för honom, om han fordrat det. Men jag hade också anledning dertill. Huru många gånger blef han icke hemma från baler och lustpartier, för att, medan alla andra voro frånvarande, gifva mig en lektion!

Detta fortfor i flera år. Visserligen hade jag mindre tid dertill, ju äldre jag blef, isynnerhet sedan jag vid femton års ålder utnämndes till hushållsbiträde, genom det röda förkläde, som fröken Emelie sjelf knöt kring mig och som jag allt ännu bär. Men morgontimmarna hade jag ju alltid fria och äfven någon stund om söndagarna.

Min lärare hörde icke till dessa moderna otrogne, hvilka antingen se ned på bibeln med ett medlidsamt leende och fullkomligt ignorera den, eller ock med ifver utkasta stridshandsken emot dess läror. Han hade fasta och allvarliga religionsåsigter, hvilka han äfven bibragte mig, och jag skall aldrig glömma de ljufviga sabbatsmorgnar, då han brukade förhöra mina lexor i religion, lät mig läsa högt ur den heliga skrift, eller ock sjelf läste för mig ur store theologers arbeten. Orsaken, hvarför baron Kurt så strängt tillsagt mig att hålla mina kunskaper hemliga, visste jag icke och vågade heller aldrig fråga derom; jag var nöjd, blott jag fick lära.

Men då jag var aderton år, fick jag veta allt.

Han sade mig, att hans syster vid min ankomst beslutat taga mig under sin särskilda vård (föräldrarna voro då redan gamla och sjukliga). Hon hade der-

vid förklarar, att hon ämnade uppfostra mig till en punktlig, ordentlig och skicklig hushållerska, men vidare skulle jag heller ingenting få lära, emedan jag, om så hände, blefve ett olyckligt mellanting. Hon hade bestämt mitt lefnadsmål, utan att det ringaste undersöka mina anlag, och äfven på det uttryckligaste nekat, att hennes bror skulle få gifva mig någon undervisning. Han skulle hafva lydt henne, om han ej sett min brinnande lust för läsning, hvilken han då beslöt tillfredsställa. Han ville dock icke utsätta mig för obehagliga nppträden, och därför måste han i hemlighet undervisa mig. Han tillade, att, om rätta förhållandet nu blefve upptäckt, skulle han komma att stå i en mycket svår ställning gentemot sin syster, och naturligtvis gaf jag honom genast det löfte, att ingen dödlig skulle få veta hvad jag lärt. Detta löfte har jag hållit till nu.

Kort derefter kom jag hit, och ehuru jag här är mycket, mycket mera beroende, än der borta, finner jag stundom tid för mina böcker, ehuru jag mycket saknar min lärare. Han fortfar dock att hålla sin hand öfver mig och sänder mig då och då några böcker genom mamsell Lund. Kanske anser ni det omöjligt, att fru Emelie, om hon visste allt detta, skulle neka mig sin förlåtelse och göra min ställning dragligare? Men jag vet ju huru det är. Då jag kom hit, hade hon nyss skickat bort en ung flicka, som «kunde för mycket» och icke var nöjd att äta i barnkammaren tillsammans med amman. Vore jag aldrig så lydig och flitig, skulle hon ändå se en förändring i mitt uppförande och utan vidare sända mig tillbaka till sitt hem, der jag ej mera kan vara. Och huru skulle jag dessutom kunna förlåta mig sjelf, att hafva förorsakat min gode lärare obehagligheter?

— Men hvarför lemna ni ej detta hus? — upprepede jag. — Låt icke skicka er tillbaka, tag en lärarinneplats, och ehuru beroende denna ställning är, är den dock ett paradiset, i jämförelse med ert nuvarande slafveri.

— Mina uppfostrare lofvade min mor, då hon låg på dödsbädden, att icke sända mig ut i världen, utan behålla mig hos dem. Jag får icke följa min egen vilja.

— Men ni sade er vara mera bunden här, än uti ert första hem. Hvarför ej återvända dit, der ni dessutom har er lärare?

En glödande rodnad öfvergjöt Lulus ansigte. Hon nedslog ögonen och sönderplockade med feberaktig häftighet den ena blomman efter den andra ur sin bukett.

Derefter yttrade hon med halfqväfd röst: — jag vet icke hvarför jag litar på er. Jag har berättat er hela min korta lefnadshistoria; ni skall äfven få veta slutet. Samma dag min lärare upptäckt för mig orsakerna till sitt handlingssätt, frågade han mig äfven om . . . om — jag ville blifva hans hustru, och . . . det kunde jag ej.

Hon brast ut i konvulsivisk gråt, men hejdade sig efterhand och fortfor med darrande läppar: — ni förstår, att jag ej kunde uthärda längre der och begärde att flyttas hit, der platsen var ledig, och tusen, tusen gånger hellre arbetar jag här, tills mina krafter svika, än jag återvänder till min förra ställning. Kan-ske inser ni nu hvarför jag måste dölja mitt lilla vetande, hvarför jag nödgas förställa mig och hvarför ingen får veta, att jag förstår något annat, än att biträda mina slägtiugar i hushållsgöromål.

Jag satt tankfull och stum. Så mycken olycka,

ås många pröfningar hade redan öfvergått denna arma, unga varelse, att jag öfverväldigades vid tanken derpå.

— Det är dock hårdt, — började jag, men blef hastigt afbruten.

— Jag har icke bedt om ert medlidande och önskar icke höra mina uppfostrare nedsättas. Jag har dock dem, näst Gud, att tacka för hvad jag är, och vid min nuvarande ställning har jag redan vant mig. Jag är ofta i tillfälle att visa mig nyttig, genom att medla mellan husmoder och tjenare; min närmaste uppgift är att vara trogen med det ringa pund mig blifvit beskärdat, och jag är icke ensam; min Gud är med mig öfverallt.

De sista meningarna hade blifvit framhviskade under snyftningar, och nu satt min följeslagarinna nedböjd, betäckande ansigtet med sina händer.

Det hade blifvit skumt, och vi passerade just nu genom en tät skog. Jag kände mig lycklig att ingen annan bevittnade Lulus tårar, ty det öfriga sällskapet kunde ej se henne, — svepte min plaid omkring henne och satt länge tyst, för att låta henne få gråta ut. Det hade kanske icke ofta förunnats henne. När vi nalkades alléen vid herrgården, sökte hon lugna sig och utplåna spåren af sina tårar.

Plötsligt såg hon upp.

— Ni känner nu mitt lifs historia — sade hon med sväfvande röst. — Ni vet nu hvad ingen annan i detta hus vet. Ni är en främling, och jag har visat er ett mycket stort, kanske mycket oförsigtigt förtroende. Jag ber er, — svik det icke!

Utän ett ord till svar, fattade jag hennes lilla, af arbete härdade hand och förde den till mina läppar. Ännu aldrig hade jag med så mycken aktning böjt mig ned öfver en qvinnohand.

I detsamma stannade de främsta åkdonen framför den klart upplysta vestibulen, och Christians muntra stämma ropade halt. Aftonen slutades med dans och supé, men Lulu syntes naturligtvis icke till vid någondera.

När vi sent på natten återvände till vårt rum, stod min vän en stund vid fönstret och blickade ut i mörkret. Derpå hvisslade han och for med handen öfver pannan.

— Tro mig, Leonard, afsked är ändå en odräglig sak, isynnerhet när man sett tårar uppstiga i tvenne ögon och vet att ens afresa är orsaken dertill. Men det begriper du icke.

— Nej, huru skall jag begripa det? — Och likväl instämde jag i hans djupa suck.

Andra dagen på förmiddagen återvände vi till staden, Christian i ett förtvifladt lynne, jag med tungt hjerta. — Det föreföll mig ovant och betydelselöst att återtaga de vanliga sysselsättningarna och åter befinna mig, sluten som förr, i mitt ensliga rum.

I mina föräldrars hem hade nu ändtligen inträffat en epok. Betty var förlofvad med en ung godsägare, som icke låtit skrämma sig af hennes tystlåtenhet, utan ryckt fram med sitt ärende och fått ja. Knappt en månad efter mitt långa besök hos Clevingers erhöll jag åter, ehuru med möda, permission, för att kunna bevista min sisters bröllop.

Jag fann allt och alla så temligen vid det förra. Min snälla mor var så glad att återse mig och anmärkte blott bekymrad, att jag ej såg frisk ut. Min stjuffar hade åldrats mycket och förklarade afsides för mig, huru det glädde hans hjerta att se mig och flickungen försörjda, så att vi kunde taga vård om mor, då han icke mera fanns till.

I öfrigt var han densamme som förr, brydde Betty och frågade, när han skulle få se mig följa min systers kloka föredöme. Min nye svåger var en präktig ung sjöofficer med lifliga ögon och ett beslutsamt, öppet sätt. Det var tydligt, att han ämnade, så att säga, sätta till alla segel, för att få min tungrodda syster i rörelse. Han hade lärt känna henne hos släkttingarne, han visste hennes meriter och fel: jag var öfvertygad, att han skulle uppfostra henne bättre än jag förmått det.

Jag glädde mig så mycket mera deråt, då jag ju alltid känt mig otillfredsställd med mig sjelf i förhållandet till Betty, och det var med en varm önskan för hennes lycka jag kysste min syster på bröllopsdagen.

Sedan jag sett det unga paret afresa efter många tårar och löften om ömsesidiga besök, och sedan jag stannat en vecka för att mildra för de gamla tomheten efter Betty, återvände jag till Christian och min tjänst.

Men oaktadt allt borde hafva varit som förut, var det på långt när icke så. Ej ens i föräldrahemmet, på mina älsklingsplatser i skogen, hade jag känt mig hemmastadd. En oro hade bemäktigat sig mig, jag försummade mina böcker och vandrade ofta omkring utan rast eller mål. En skarpsyntare vän, än Christian, hade sannolikt frågat, om murmeldjuret nu verkligen uppvaknat ur vintersömnen. Men min trogne bundsförvandt hade hufvudet alltför fullt af Minette och egna bekymmer, för att märka det ringaste, något som var fullkomligt i min smak.

Min tankar dröjde beständigt vid den sorgliga historien om en ung varelse, dömd att förnöta sitt lif i en beständig och tacklös sjelfförsakelse, och för-

gäfves grubblade jag på medel att förmildra hennes öde. Det fanns blott en utväg, och — hvad hade jag icke gifvit, om jag blott varit säker att den skulle lyckas! Men tanken på baron Kurt gjorde mig djupt nedslagen. Hvad hade icke han att bjuda henne! Honom kände hon, honom hade hon dyrkat och beundrat alltfrån sin barndom. Och likväl hade hon «icke kunnat». Huru djerfdes då jag hysa några förhoppningar? En vis människokännare har sagt, att hoppet är människans dyrbaraste goda, och jag erfor detta. Utan ett tyst, ett hemligt, ett ännu af intet berättigadt hopp hade jag väl knappast samtyckt att åter en gång, en vacker höstdag, åtfölja min vän till hans hem.

Christian var vid ett ypperligt lynne. Han hade varit strängt sysselsatt och icke sett sin fästmö på länge. Vid det ställe, der vägen tog af till hennes hem, steg han ur, lemnande mig att fortsätta resan framåt. Jag blickade efter honom, der han muntert hvisslande gick vägen framåt med raska steg, och der vid tänkte jag, huru skönt det dock vore att också engång känna sig lycklig.

I alléen mötte jag äldste grefven och Knut, hvilka ämnat sig ut på en spatserfärd, men nu vände om. På gården och i vestibulen sprungo tjenare af och till. Jag erfor, att en afskedsfest i afton skulle ega rum för grefve Evert och hans fru, som ville afresa om några dagar.

Då vi inträdde i tamburen, kom en äldre herre ut ur ett sidorum, lyftade lätt på hatten och gick oss förbi till trappan, der ett åkdon väntade honom.

Jag hade genast igenkännt honom — det var husiäkaren — och frågade därför hvem som var sjuk.

— Det är bara Lulu, min hustrus hushållsbiträde,
— svarade grefven.

Bara Lulu!

Jag slet mekaniskt sönder knappen i min handsk och frågade derefter så lugnt som möjligt: ingenting farligt, hoppas jag?

— Ja, något allvarsamt lärer det vara, någonting i lungorna, tror jag; doktorn kommer igen i afton. Får jag be er stiga in, kapten Lenning?

Lifliga röster ljödo emot oss. Derinne var ett litet utvaldt sällskap församladt, och jag blef presenterad till höger och venster. De unga damerna bundo sina buketter för aftonen, danser begärdes och utlovades, och man räknade ankomsten af två kavaljerer till för en verklig lyckträff.

Jag kände mig till mods som bure jag ett dolkstygn i hjertat och vågade icke för någon omtala det. Medan jag besvarade grefvinnans frågor och konverserade med fröken Marie Louise, kände jag en isande fruktan mer och mer bemäktiga sig mig och hviska till mig: om hon skulle dö? Och du får icke ens se henne!

Hvad hade jag icke gifvit för att få veta, om hon länge varit sjuk och om verklig fara var förhanden? Så måste det vara; hvarför skulle man annars sändt efter läkare? «Det var ju bara Lulu»!

Outhärdligt!

Och rundt omkring mig detta glädtiga sällskap, midt emot mig fru Emelie, som knöt fileten, så lugn och orörlig, som kunde icke ens döden göra intrång i hennes hus, om hon ej tillät det.

Vid middagen tjenstgjorde mamsell Lund, i stället för det röda förklädet, som alltid så skyndsamt serverat gästerna. Det undgick mig icke, att den gamla hushållerskans ögon voro röda samt att hon gjorde en mängd missgrepp, hvilka ådrogo henne en sträng blick af den allrådande herrskarinnan.

Christian och Minette anlände mot aftonen, glada, älskvärda som alltid, och blefvo helsade med allmän förtjusning.

Balen begynte. Den stora våningen strålade som ett ljushaf, blommor doftade i de djupa fönsternischer-na, och en mängd gäster rörde sig som skuggor i ljusskenet.

Klockan kunde varit ungefär tio på aftonen, då jag varseblef doktorn i tamburen. Inom ett ögonblick stod jag framför honom. — Ni har en patient, herr doktor; hur är det med henne?

Han nedtog sin öfverrock från klädhängaren och trädde den på sig.

— Illa, — svarade han torrt.

— Hvad fattas henne?

— Lunginflammation och vatten i lungsäcken.

— Och det är farligt?

Han mätte mig med en lugn, medlidsam blick.

— Jag kan icke ansvara för att hon går igenom. Min hjälp blef sent påkallad.

Rummet var tomt, jag stödde mig halft medvetslös mot dörrposten och mumlade, utan att egentligen veta hvad jag sade: o, min Gud, min Gud!

Han stod stilla och betraktade mig med en genomträngande blick.

— Det är förmodligen en slägting? — frågade han?

— Nej.

— Då ber jag om ursäkt. För öfrigt tyckes man här icke hafva mycket undseende med en sjuk. Det är oförsvarligt att tillställa ett dylikt stoj i huset, medan en medmänniska kämpar med döden.

Han bugade lätt och gick. I detsamma hördes Christians muntra röst.

— Leonard, hvar är du? Quadrillen börjar. Har du dame och vis-à-vis? Hvad, ingendera? Är du sjuk, människa? Jaså, inte? Således endast vid dåligt lynne. Jag skall skaffa dig en glad dame; Minette och jag blifva ditt vis-à-vis, kom!

Dansmusiken ljöd skärande i mina öron. Som i en dröm hörde jag Christian presentera mig för en ung dame i rosenrödt, och mekaniskt förde jag henne bort till hennes plats. Allt hade försvunnit, marken hade vikit bort undan mina fötter vid de hotande orden: *jag kan icke ansvara för att hon går igenom.* Och här dansade vi och skämtade och logo, medan derinne, i något aflägsset rum, en ung själ måhända just nu lyftade vingen bort till en högre verld.

Min blick föll på Christian och Minette, hvilka stodo midt emot mig. Hon var i dag klädd i hvitt och såg ut som den personifierade lyckan. Just nu vände hon det strålande ansigtet mot honom och räckte honom sin hand. Det var som om ungdom, skönhet och helsa ställt sig på deras sida och kvarlemnade åt mig förvissning, skugga och död.

Det förekom mig, som ville denna afton aldrig taga ett slut, och då de sista gästerne tagit afsked, kände jag, att min strängt uppjudna sjelfbeherskning begynte svigta. Min vän gick i detta ögonblick förbi mig och sprang gnolande uppför trappan, i det han ropade: — dröj icke länge, Leonard, jag ämnar icke vänta på dig.

Jag längtade efter frisk luft och gick ut. Qvällen var skön, jag insöp den milda höstluften med djupa drag. Kunde jag blott få se henne . . . men jag visste ju ej ens det rum, der hon led. Utan något bestämdt mål vandrade jag af och an mellan de månbelysta trädgrupperna på den vidsträckta gården

och såg ljusen deruppe så småningom slockna. Allt blef tyst. En dunkel aning förde mig till en liten sidobyggnad, der ljus ännu brann. Fönstret var lågt, jag kunde se in i rummet; — ja, der var Lulu! Jag gaf mig knappt tid att se, det ingen annan än mam-sell Lund fanns i rummet, förrän jag med ett språng stod vid dörren.

Efter min sakta knackning hördes steg närma sig, och hushållerskan öppnade. Hon vek bestört tillbaka med den sakta, tvekande frågan: — kapten Lenning! Ni här?

— Var barmhertig, öppna, jag måste se henne! Är det slut? Kan ni icke tala? Är det förbi?

— Ack, min Gud, du har då i *ett* hjerta uppväckt medlidande för det arma barnet! . . . Nej, nej, det är icke slut, doktorn säger, att den egentliga krisen ej ännu är inne. Men det är förskräckligt att se hur hon lider. Nej, var icke rädd, hon känner icke igen er. Se, der vissnar hon bort!

Hon förde mig snyftande till sängen. Lulu låg orörlig mellan de hvita kuddarna, intet ljud kom öfver hennes läppar, men bröstet arbetade våldsamt, och de blå ögonen, förut så sköna och glänsande, irrade nu omkring med en egendomligt glasartad blick. Det förekom mig, som hade döden redan tryckt sitt in-segel på detta dödsbleka ansigte. Jag vände mig skälfvande bort. All min sjelfbeherskning var bruten, jag betäckte mitt ansigte med händerna och suckade: min Gud, skall du taga taga allt ifrån mig? Skall du lemna mig intet kvar?

Några minuter förgingo. — Yrar hon? — frågade jag.

— Nej, icke det, men hon hviskar någonting sakta för sig sjelf, så otydligt, att jag ej kan fatta

något, och när jag talar till henne, hör hon icke. I början, när hon kunde tala, måste jag om och om läsa för henne ställen ur bibeln, och sjelf upprepade hon alla språk, som hon behållit i minnet. Men sedan i går gör hon det ej mer, hon hvissar endast: var trofast intill döden . . . Längre kommer hon ej. Ser ni, det är hennes konfirmationsspråk. Ack, om vår Herre skänker lifvets krona åt någon, så är det åt henne. Så troget har hon alltid hållit sig till Honom, så undergifven, så försakande har hon alltid varit, och om hon önskat sig någonstades, så har det varit till himlen. Hon visste väl, att hon der får det bäst.

Att hon der får det bäst? Ja. utan allt tvifvel får hon det. Det arma, unga hjertat, så hårdt pröfvadt, skulle der få ro, och alla, som älskade henne, borde ju intet bättre önska. Men jag kunde det icke. Förtviflan fyllde min själ, jag knotade emot Gud.

Under alla dessa timmar, medan jag dröjde kvar i det dystra rummet och stod der stum vid sjukbädden, ångestfullt gifvande akt på hvarje blick, hvarje andetag, rasade en fruktansvärd kamp i mitt inre. Jag kunde icke undergifvet böja mitt hufvud för detta slag, jag måste veta hvarför jag erhöll det. Hvarför skulle jag lefva mer, om hon skulle dö? Det blef mig nu alldeles klart, att med henne bortgick all min jordiska lycka.

Klockan var fem, och den grå höstgryningen såg in genom fönstret. Jag måste gå. Om några timmar skulle jag resa bort, utan att få en afskedsblick, ett afskedsord, utan att få säga henne att jag älskade henne, älskade henne så högt, att världen skulle blifva öde för mig, om hon lemnade mig, — utan att få veta, om hon hade något rum för mig i sitt hjerta, och utan att veta, om jag någonsin mera skulle återse

henne. Bittra tanke! Jag vände mig bort. Då föll mina blickar på en liten sliten, svart bok, uppslagen vid ett skönt, ett oförgätligt ställe i Johannes Uppenbarelse: *“Och Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon, och ingen död skall vara mer, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon värk skall vara mer, ty det första är förgånget”*.

Detta skulle hon måhända snart få erfara. Ja, jag var nu viss derpå, att hon skulle det. Var då min kärlek till henne så sjelfvisk, att jag icke ville unna henne denna saliga lycka efter de pröfningar hon redan utstått här nere? Ja, sjelfvisk, sjelfvisk och svag! Kunde jag veta hvilka pröfningar ännu besparades henne, om hon nu rycktes bort? I alla händelser borde jag ju förstå, att hvad än skedde, det skedde efter en vis och rättfärdig Faders vilja. Jag dröjde ännu ett ögonblick, sökande att i mitt minne inpräglade de dyrbara anletsdragen. Derpå gick jag, sedan jag till afsked vänligt tryckt den gamla hushållerskans hand.

Ljudlöst inträdde jag in vårt rum. Sofva kunde jag icke, men måste dock lägga mig, för att icke uppväcka min väns förvåning vid uppvaknandet.

Då vi om morgonen gingo ned, stod en herre vid ett af fönstren i frukostrummet, inbegripen i ett lifligt samtal med unga grefvinnan. Han var resklädd, såg blek och orolig ut och tycktes icke bemärka vårt inträde.

Christian sprang med ett gladt utrop emot honom.
— Kurt! du här! Hvad för dig hit?

Grefvinnan presenterade honom för mig som sin bror, och han bugade sig, men tycktes missnöjd att hafva blifvit afbruten. Jag drog mig tillbaka längre inåt rummet, under de mest stridiga känslor. Utan

tvifvel kom han för hennes skull; han skulle få stanna här, sitta inne hos henne — kanske hade han redan besökt henne — och ingen skulle hindra honom. Men jag — måste bort!

Oaktadt all min bitterhet, fängslade han mina blickar. Han var lång och smärt, med ett ädelt formadt hufvud och ett svärmodigt uttryck i de mörka ögonen. När en sådan man under långa år närt en böjelse i sitt hjerta, då kunde han icke lätt gifva sitt hopp förloradt. Och om Lulu tillfrisknade, hvem kunde, hvem vågade rycka henne från denne energiske man?

Jag glömde i detta ögonblick, att lif och död stridde om rofvet. Oaktadt allt, var jag likväl en ung man om sju och tjugu år, och vid denna ålder har man icke lärt att lida tanken på en medtäflare.

Vi afreste. Christian var stum under början af vägen. Om en stund yttrade han tankfullt: — skulle det verkligen vara möjligt, att elden kommit lös i iskällaren? Det ser nästan så ut. Vår käre baron Kurt skulle då falla ned från sin oåtkomlighets höjd och taga till hustru en liten snäll flicka, som icke vet annat, än det hans syster behagat låta henne veta. Så går det med våra fullkomligheter.. Han har hett drabbat hop med Emelie, det hörde jag tydligt, och jag bekänner, att jag icke ogerna skulle se vår lilla Lulu befriad från sitt evinnerliga röda förkläde, för att i stället bäras på händerna af en högförnäm filosof.

Om min vän kunnat ana, att hvarje af hans ord förorsakade mig en nästan fysisk smärta och gjöt sjudande olja på vulkanerna i mitt inre! Och likväl hade jag icke för allt i verlden önskat, att han varit nog skarpsynt att ana det. Hon var förlorad för mig, äfven om hon skulle återvinnas åt lifvet, derom var jag

nu öfvertygad, och hvartill tjenade det då att begära andras medlidande? Jag sade mig om och om, att jag måste vara en man, en stark, en modig man, och likväl var denna korta resa en af de längsta, svåraste och tyngsta jag någonsin gjort.

Den tid, som nu förflöt, innan jag hörde något om Lulu, var en smärftfull pröfningstid. Jag förrätade min tienst, följde Christian på de vanliga spatsersfärderna och sysselsatte mig med böcker. Under allt detta tänkte jag blott på henne, undrade om hon var död, eller om hon kanske i detta ögonblick räckte sin hand åt honom, hvilken hon beundrade och högaktade och som skulle föra henne bort från förtryck utan kärlek till ett soligare, lyckligare lif. Jag visste ju knappt, om jag mer hade rättighet att älska henne; kanske var hon redan en annans.

Ändtligen en dag, en vecka efter vårt sista besök hos Clevingers, ankom ett bref derifrån till Christian, som just då befann sig hos mig. Jag kände att jag bleknade och gick hastigt bort till fönstret, medan han öppnade det.

Christians drag voro mycket uttrycksfulla, och när han läste sina bref, afspeglade sig brefvets innehåll i hans ansigte. Men denna gång kunde jag ej lita derpå; det, som från honom endast skulle aflocka ett medlidsamt utrop, kunde för alltid krossa mitt lifs lycka.

Lefde hon? Var hon död?

Dessa frågor marterade mig, till dess att Christian, hopvikande brefvet, utbrast: ack, om jag varit der! De ha haft en storartad parforcejagt, skrifver Knut. Lulu är bättre, doktorn förklarade henne för några dagar sedan utan all fara. — Sex räfvar fällda, åtta ungar tagna lefvande, och jag icke med! — Nå, ja,

Lulu lär vara mycket matt, doktorn säger, att hon bör skötas väl och längre fram göra en tur till södern. Jo, jag tackar! Nå, det har Kurt råd till. Sex räfvar, och det på en dag!

Christians första ord hade kommit min själ att jubla af fröjd och tacksamhet öfver Guds nåd. De sista orden gjorde mig djupt nedslagen.

— Är det redan afgjordt? — frågade jag så likgiltigt som möjligt.

— Nej bevars, men Knut skrifver, att Kurt är mycket genomskinlig. Han är retlig och Emelie naturligtvis högst förbittrad. Nå, jag tänker då icke sätta mig emot det, jag unnar alla lycka. När du blir lika lycklig som jag, skall du bli lika from.

De voro förskräckliga, dessa veckor, innan vi åter reste ut. Jag kunde icke vara tacksam deröfver att hon lefde, det var mig omöjligt. Det förekom mig i min förtviflan, att jag hellre skulle ha sörjt henne som död.

Mitt lugn var förbi, detta orubbliga lugn, hvilket jag redan vant mig att anse såsom en säker mur mot alla häftiga passioner. Huru ofta hade icke Christian skämtande bedt om en bit af min flegma för sig, han som var idel eld och lågor! Nu var muren nedrasad. Jag fick under denna tid lära, att det naturliga lugnet är af noll och intet värde vid dylika kriser. Att förtrösta derpå, det är att ro ut i ett snäckskal på hafvet. Stormen kommer, och då hjälper intet annat, än ett kraftigt uppjudande af den egna viljan, en oafslätlig förtröstan på den nåderike och allsmäktige Hjelparen. Jag mottog pröfningen hvarken med trots eller klagan, men jag nödgades till en oafslätlig, oupphörlig kamp, hvilken tärde på min själ och förorsakade mig ousäglig smärta. Framförallt

önskade jag att få visshet och välsignade Christians infall att på en dag resa ut till sitt hem.

Medan vi sutto i åkdonet, visade han skrattande på en korg under sitsen och sade:

— Kan du tänka dig? Kurt har bedt mig hemta en bukett åt Lulu. Rosor och heliotroper! Jag är blott förvånad deröfver, att han icke med ens lät mig hemta förlofningsringen, denna tjänst hade jag gerna bevisat honom.

Vid vår ankomst stod ungdomen ute på gården och spelade croquet. Vi helsades med förtjusning; en jagt beramades genast för morgondagen, och nu måste vi utan invändningar deltaga i spelet. Då det var slutadt, lade Christian sin fästmö's arm under sin och vinkade åt mig med en skalkaktig blinkning:

— Nu skola vi föra buketten åt Lulu. Det är väl icke afgjort ännu, Minette?

Hon skakade på hufvudet och svarade allvarsamt: — du får icke plåga den stackars flickan, Christian. Hon är ännu mycket svag och tål ingenting. Kurt är ofta inne hos henne och försummar oss andra alldeles, men ännu vet jag knappt huru det aflöper.

Då vi inträdde, satt baron Kurt vid fönstret och läste, medan Lulu halfåg i soffan, omsorgsfullt stödd af dynor. Hon öppnade långsamt ögonen, då hon såg oss, och en djup rodnad spred sig öfver hennes bleka ansigte, i det hon försökte resa sig upp. Minette tryckte henne sakta ned och kysste henne under Christians vänliga ord: — det är roligt att se dig frisk igen, Lulu. Här hemtar jag dig en bukett, — åh, det är icke pappersblommor de här, känn huru de dofta! Man säger, att rosor och heliotroper passa åt sjuka.

Lulu ville resa sig för att tacka honom, men han hejdade henne muntert, visande på Kurt: — nej, du,

sitt vackert stilla, det är icke jag som gifver buketten, det är han der. Tacka honom för blommorna!

Hon hade ånyo rodnat ända upp till hårtästatet, och ett drag af beklämdhet darrade kring hennes läppar.

Men baron Kurt ställde lugnt buketten i ett glas vatten och sade:

— Lulu behöfver frisk vällukt i sitt rum, då hon måste umbära den rena höstluften derute. Hur befinner du dig nuförtiden, Christian? Ämnar du allt ännu tjena?

— Ja, lita på det, — svarade min vän lifligt, och nu utspann sig ett långt samtal mellan dem båda, hvarunder Minette och jag hade tillfälle att sysselsätta oss med Lulu.

Jag var för det mesta stum och kände mig så förvissad om ställningen, att jag icke ansåg mig behöfva en vidare bekräftelse. Jag betraktade blott omvexlande uttrycket i Lulus och hennes lärares anletsdrag.

Engång föll hans blick på mig och erhöll då ett på engång begrundande och allvarligt uttryck. Kunde han ännu frukta någon rival?

Vi hade suttit derinne ungefär en timma, då baron Kurt upptog sin klocka och yttrade: Lulus middagstimma är inne, vi måste lemna henne. Jag skall skicka mamsell Lund till dig och senare komma att gifva din medicin, — tillade han, vänd till Lulu.

Jag måste beundra hans säkra och afgörande sätt mot henne; gentemot honom kunde inga svårigheter, inga invändningar komma i fråga. Alla tycktes också behandla honom i hög grad aktningsfullt, med undantag af Christian, som stod på förtrolig fot med alla. Det förvånade mig, att baron Kurts ständiga vistelse hos Lulu, hans lugna, oafåtliga omsorg om henne

och den uppmärksamhet han visade henne, icke väckte större uppseende i huset. Men jag märkte snart, att denne man hörde till dem, hvilka kunna företaga sig hvad de vilja, emedan deras lugn och konsiderationslöshet helt och hållet beröfva andra förmågan att klandra dem, eller ens förvåna sig öfver deras handlingssätt.

— Knut antyder, att heta uppträden förefallit mellan systemen och honom — yttrade Christian, när vi åter befunno oss ensamme. — Hon ville hvarken förstå eller höra honom, då han öppet erkände, att det var oron för Lulu, som fört honom hit. Men han fick henne nog att höra, minsann, och min kära svägerska har fått smälta rätt skarpa saker om den stackars flickans hårda behandling. À la bonheur, jag unnar henne det. Men med all respekt för vår käre Kurt, nog rör han upp himmel och jord för bra litet, ty Lulu har aldrig varit van vid bättre och kan icke förstå att längta efter någonting annat. Vete sfinx och icke jag hvad som nu med ens flugit i honom.

För mig, som kände till allt, syntes det klart, att baron Kurt under årtal lidit af att se sin fordna elevs glädjelösa tillvaro och nu, då han varit nära att förlora henne, ångestfullt bortkastat tanken på allt annat, utom att göra henne lycklig. Det skulle han äfven göra; hon måste under denna tid hafva lärt sig att värdera hans trofasta kärlek, och hon skulle nu emottaga den, då den åter erbjöds henne, mera lutt-rad och renad, än för ett år sedan.

Var kanske allt redan bestämdt och afgjort, ehuru icke familjen ännu visste af det?

I en tryckande sinnesstämning uppsökte jag om aftonen mitt och min väns gemensamma rum. Utan att tänka på sömn, stod jag vid fönstret och såg ut, tänkande på de sköna morgonstunder, då jag sett Lulu, i sitt

röda förkläde, förrätta de enkla göromålen dernere på den skuggiga, stenbelagda gången. Nu skulle hon sannolikt aldrig mer behöfva tänka på dessa husliga hvardagsgöromål, och med dem var det röda förklädet bannlyst för alltid.

Följande morgon ströfvade vi på en lång jagtresa, hvarifrån vi först efter två dygn hemkommo, jag uttröttad till kropp och själ. Då vi stannade vid trappan, såg jag i förbifarten en skymt af baron Kurt, som långsamt, med armarna korlagda öfver bröstet och hufvudet nedböjdt, gick fram och tillbaka i trädgården.

Utan minsta lust att förena mig med det öfriga sällskapet, stod jag i ett sidorum och bladrade i en bok, då Christian hastigt uppsökte mig och drog mig afsides.

— Kan du tänka dig, — utbrast han — världen är upp och nedvänd! Stora ting ha händt under vår frånvaro. Lulu har afslagit Kurts anbud, och nu går den vise, oåtkomlige filosofen hängande hufvudet, alldeles som vi andra dödliga. Emelie skulle vara förtjust naturligtvis, om hon ej tillika vore ännu mera förbittrad deröfver, att *hennes* hushållsbiträde varit nog oförskämndt att gifva *hennes* bror korgen. Jag nekar icke till, att ju sådant är mindre vanligt. Minette påstår Lulu vara förtviflad öfver att Emelie ämnar skicka henne tillbaka till sitt hem, och jag förstår icke hvart Kurts beprisade förstånd tagit vägen, när han kunnat oroa flickan just nu, då hon mest behöft lugn. Han har likväl förklarar för mamma att, om han också icke kan föra henne med sig såsom sin hustru, skall hon likväl bort från detta slafveri, till hvad pris som helst. Nå ja, det han engång lofvat, det håller han. Emellertid kan du begripa, att vi nu ha ett verkligt

uppror inom familjen. Mamma kan icke rätt förlåta Kurt det der yttrandet om slafveri, då ju Lulu aldrig varit van vid friheten mer än en kanariefågel i bur. Men det är sannerligen synd om barnet, och ännu mer om min käre svåger. Han är ett original, låt vara, men en af de karlar, som bryta berg, och skulle förtjena den lycka han önskat sig... Hvad nu, Leonard? Hvad i fridens namn går åt dig, karl? Är du sjuk eller från förståndet? Skulle Kurts olycka angå dig? Svvara, menniska! Står han icke der som en plockad gås, och jag, — har jag då hittills varit blind som en torndyfvel, efter ett ljus nu plötsligt uppgår för mig?

Bedöfvad hade jag lyssnat till hans ord. Jag kunde knappt tro, att icke allt var en dröm. Småningom blef dock sanningen klar för mig, och jag kände min själ jubla öfver att den tyngd, som så länge tryckt mig till jorden, nu var med ens försvunnen.

Jag fattade min väns hand.

— Ja, Christian, du har verkligen varit blind som en torndyfvel. Jag är icke sjuk, jag dricker dina ord som en törstande dricker lifvet. Jag vågar nu hoppas...

— Alltså, mitt murmeldjur tänker således verkligen täfla med lejonet? — Han skakade på hufvudet. — Detta var ett oväntadt slut på historien, Leonard: förr hade jag trott mig sjelf om en sådan dårskap.

— Historien är ännu icke slut, Christian. Icke heller tänker jag på någon täflan. Mitt hopp är oändligen svagt, och om äfven det brister, nåväl — så vill jag med Guds hjälp vara en man och icke gå under. Men nu kan du förstå, att jag icke ämnar resa härifrån för att åter plågas af ovisshet. Tror du, att jag kan få ett samtal med henne?

— Gå, gå, gå! — utbrast Christian och skjöt mig

ut genom dörren. — Gå på eviga minuten; hvem hindrar dig att upptäcka en ny verld, Christoffer Columbus? Nu fattas bara att Jetta blir kär, så vore samslingen komplett!

Hans skämt plågade mig, men huru kunde jag vredgas på honom i detta ögonblick, då alla mina tankar voro koncentrerade på en punkt? Jag stod nu utanför rummet, drog ett djupt andetag, öppnade dörren och trädde sakta in.

Derinne rådde en behaglig halfslummer, ty gardinerna voro till hälften nedfällda, heliotroperna i buketten utspridde en stark vällukt, och i länstolen vid fönstret satt Lulu, tankfullt bladdrande i en bok. Hon vände långsamt hufvudet, då jag trädde in, och öfverraskning, blandad med förvirring, öfvergjöt vid min åsyn hennes kinder med ett vexlande färgspel.

— Stör jag er? — frågade jag.

— Nej, nej, visst icke. Var så god, tag plats. Jag är mycket tacksam för att alla äro så goda mot mig.

Hon såg sig likväl omkring med en märkbar oro. Jag förstod, att hon icke ansåg denna tête-à-tête så alldeles på sin plats, men jag låtsade icke derom och fortfor: — det har gladt också mig, att er vård varit så omsorgsfull. Ni var lycklig att återse er lärare?

— Ja mycket, — isynnerhet först, — tillade hon hastigt. — Han har varit outtröttlig i sin godhet mot mig; jag måste allt mera beundra och högakta honom.

En paus uppstod. Något tvekande började jag åter:

— Min vän har i dag berättat mig en fortsättning af den historia ni sjelf hade godheten meddela mig under hemfärden från lustpartiet. Förvåna er ej

deröfver. Han visste, att äfves ett mindre skarpsynt öga, än mitt, skulle snart upptäcka det lilla uppror, som händelsen förorsakat inom hans familj, och han föredrog att sjelf meddela mig allt.

Då hon icke svarade, fortfor jag: Christian och hans fästmö inse att ni handlat rätt, ehuru ni derigenom torde komma att lida mycket; men de beklaga äfven den man ni förorsakat smärta. Jag, som vet huru nära ni är förbunden med honom genom aktningens och tacksamhetens band, bekänner öppet, att hvad jag har fått höra på det högsta förvånat mig.

Hon afbröt mig under en liflig rodnad:

— Min herre, hvarföre säger ni mig allt detta? Tvinga mig ej att påminna er om att allt detta rör endast mig och . . . och en annan!

— Nej, fröken Vige, det har jag icke glömt. Jag kom icke hit för att såra ett finkänsligt hjerta, utan för att säga huru ondt det gör mig att se er lida. Jag kom för att säga er huru lycklig jag skulle vara, att veta er borta från detta hus . . .

Hon afbröt mig åter och utbrast häftigt:

— Jag ber er, sluta! Ni återkallar i mitt minne det, som jag så mödosamt söker utplåna derur. Ni borde icke vidröra ett ämne, om hvilket ni måste förstå, att det smärtar mig mer än något annat i verlden. Det är grymt, det är orätt af er. Ni, som är fri och oberoende, ni anser er hafva rätt att beklaga mig, som är beroende, utan någon att sluta mig till på hela den vida jorden. Ni säger, att ni önskar bistå mig, och ni vet likväl, att intet kan göras. O, denna förskräckliga morgon måste jag afgöra allt och endast handla rätt, endast rätt, men dermed på samma gång för alltid såra ett stort och ädelt hjerta! Min ställning är outhärdlig. Jag har ju stridt, o min Gud, hur

har jag ej stridt mot upproret i mitt innersta, men det blef mig för starkt. Jag kunde ju icke bedraga honom, jag måste vara sann. Och nu skall jag skickas bort, jag får icke qvarstanna i detta hus, ehuru jag gerna ville arbeta dubbelt mot förr. Grefvinnan vill icke behålla mig här, hon skall föra mig med sig till det första hemmet, der jag skall blifva vårdad, omhuldad, — älskad, och likväl så gränslöst olycklig! Aldrig, eller först efter långa år, skall jag blifva fri, få gå ut i verlden och sjelf förtjena mitt bröd. Min Gud, hvad har jag brutit, att du så måste förödmjuka mig ända till döden och fräntaga mig allt, allt! . . .

Hon hade talat med en vild, sjuklig häftighet, som visste hon knappt hvad hon sade. Den öfverfulla kalken hade nu flödat öfver, och hennes efter sjukdomen försvagade nerver kunde icke uthärda den starka sinnesrörelsen. Arma barn, hon hade ju dessa dagar nödgats utstå så mycket. De sista orden liknade ett halfqväfdt, förtvifladt utrop, och nu utbrast hon i konvulsiviska snyftningar, hvilka kommo den späda gestalten att darra i hvarje fiber..

Jag var djupt rörd. Lulu hade, utan att ana det, gifvit mig ett nytt, ett hänförande hopp, men jag bäfvade att öka upproret i hennes känslor.

— Nej, icke så, icke så! — bad jag och sökte mildt lösgöra hennes händer från ansigtet. — Ni är sjuk, ni måste lugna er, för att kunna lefva. Se här vatten, att svalka er panna. Vill ni då icke lefva? O ja, ja, ni måste lefva med edra sköna nitton år, och kanske skall Gud ännu gifva er mycket att lefva för.

Hon lydde mig, utan att svara ett ord, händerna nedfölla, men den lilla munnens muskler darrade ännu smärtsamt.

Då hon något lugnat sig, fortfor jag, med möda bekämpande mina egna känslor: — Ni afbröt mig nyss. Ni lät mig icke säga er någonting, som låg på mitt hjerta. Jag kom icke för att oroa er, utan för att meddela er en utväg att kunna undvika allt det, som nu gör er så olycklig.

Hon såg hastigt upp till mig med sina ljufva, förgråtna ögon och betraktade mig frågande.

— En utväg — fortfor jag, och min röst darade, oaktadt alla mina bemödanden att synas lugn — en utväg, hvarigenom ni kan undvika att stanna här i kärlekslöshet och beroende, — undvika att resa dit bort med honom, hvilken ni fruktar. Det finns en utväg, hvarigenom ni, om ni samtycker dertill, skall göra en annan utesägligt lycklig, och denna enda utväg är — att ni blir min hustru.

Hon hade i början afhört mig lugnt, men då meningen blef henne klar, studsade hon häftigt och begynte darra från hufvud till fot. Några ögonblick rådde en dödstygnad i rummet. Jag tyckte mig höra mitt hjertas slag.

Derpå yttrade Lulu plötsligt:

— Ni har missförstått mig. Jag har icke lagt mina ord så, som jag bordt. Jag menade icke så. Jag begär ingen hjälp. Ack, jag ber er, begå icke af medlidande ett misstag, hvilket ni sedan skall ångra!

— Misstag? — oaktadt min oro, måste jag le. — Ni måste då varit blind, om ni icke sett huru dyrbar ni är för mig. Hade ni kunnat ana min ångest, då jag trodde att Gud skulle taga ifrån mig min lilla Lulu, eller min sorg, när jag måste resa, utan ett afskedsord, utan en blick till farväl, utan att veta om jag någonsin mer skulle få se er, — ni skulle ej tala så, om ni ett enda ögonblick kunnat se in i mitt hjerta.

— Ni vet, jag är misstrogen — hviskade hon.
— Jag har erfarit så mycken likgiltighet, köld, kärlekslöshet. Om jag blott vore säker, att ni icke ändå misstager er!

— Arma, olyckliga barn, låt framtiden utvisa det!
— svarade jag, djupt rörd. — Ni hade engång förtroende till mig, Lulu; har ni det icke mer?

Jag väntade tåligt flera långa minuter.

Då vågade hon en skygg blick i mitt ansigte och lade sin hand i min, utan att yttra ett ord.

— Men ännu vet jag icke, om ni frivilligt och gerna öfverlemnar hand, lif och lycka i mina händer? — frågade jag, qvarhållande den lilla handen. — Jag har ingen rikedom, intet namn, ingen lysande ställning att erbjuda er, som den andre. Jag har intet annat, än mycken, mycken kärlek att gifva er; är ni nöjd dermed? Alltsedan den dagen, då det stackars lilla förklädet dref omkring hjulet på vår vagn, har ni bott i mina tankar, men förrän jag kan tro, att Vår Herre verkligen gifvit mig den lycka hvarom jag bedt honom, måste jag veta, om ni alls haft ett rum för mig i ert hjerta.

För ett ögonblick rodnade hon djupt, derpå fattade hon sig hastigt, och det låg ett skönt uttryck af förtroende i de blå ögonen, då hon såg upp till mig och sade: — Det har ni haft. Ni var den förste, hvilken behandlade mig som en tänkande och kännande varelse, det var detta, som drog mig till er. Förlåt den ovänlighet och den misstro jag så ofta visat er, men ni är finkänslig, ni måste förstå, att i min ställning hvarje närmare bekantskap var en förolämpning. O, ni vet ej hvad det vill säga, att hafva varit förtryckt och tillbakasatt hela sitt lif . . .

Hon tystnade. Efter ett ögonblicks afbrott fort-

for hon knappt hörbart: — Derför . . . derför kan ni väl knappt föreställa er huru det kännes för mig nu, när Gud så nådigt hört mina böner och sändt till mig den ende på jorden, på hvilken jag kunnat förlita mig, den ende jag kunnat — älska.

— Och min lilla Lulu vill då verkligen afslå anbudet om en glänsande lycka, för att åter påtaga sitt lilla, röda förkläde och följa mig bort till sträfvan och arbete?

— Ja — hviskade hon.

— Gud välsigne dig då, min älskling; aldrig skall du behöfva ångra dessa ord.

Jag ilade bort till fönstret, öfverväldigad af min lycka och bäfvande för att visa henne den. Hon var så svag, så blek, så darrande, att jag knappt vågade vidröra hennes hand, af fruktan att allt skulle försvinna för mig som en ljuf dröm. Jag stod ett ögonblick derborta och lyssnade till mitt hjertas jublande slag; en tanke på den förfärliga natten, då hon var nära att för alltid gå bort, flög igenom min själ. Nu var hon mig återskänt, ja, dubbelt, helt, oåterkal-
leligt.

Mina blickar föllo på den slitna, lilla bibeln, och jag återvände till min plats. — Gud vare lofvad, jag vet nu, att dessa tårar komma af lycka, men jag kan icke mer tillåta dem att falla. Jag måste få se min lilla Lulu litet gladare, innan jag reser, jag måste ju åter bort så snart. Se hit på denna bok, ser du detta ställe? Den natten, då jag förtviflad knotade emot Gud öfver att han ville beröfva mig dig, gäfvode dessa ord mig röst. Jag erinrar mig det så lifligt just nu, när Han åter gjort mig så lycklig, att blotta tanken derpå öfverväldigar mig.

Hon var mycket blek, och tårarna framvälle

oupphörligt, såsom ur en klar källa af outtöm-
ligt djup, medan hon lyssnade till mina ord. Jag
insåg, att jag icke borde missbruka min lycka, jag
måste lemna henne, hon behöfde nu hvila. Jag förde
henne till hvilsoffan, och sedan jag omsorgsfullt ord-
nat hennes kuddar, stod jag om ett ögonblick åter
derute, med en ljuf, säker känsla deraf, att hon, som
nu derinne återskänktes åt lifvet, var min, endast min,
och att min kärlek engång skulle komma henne att
glömma hennes glädjelösa, ensliga ungdomsdagar.

Då vi om aftonen återvände till vårt rum, vän-
tade mig Christians otåliga vänskapsbetygelser.

— Nå, man behöfver då sannerligen icke fråga
dig huru det gått! — utropade han förtjust. Ser du
icke äntligen engång ut som andra menniskor! Jo,
jo, vår värde baron satt också och betraktade dig vid
bordet, märkte jag. Du var tankspridd som en pro-
fessor, det förstås, och strålande som en älskare. Man
skall få se, att Kurt redan gissat allt och i morgon
bittida är försvunnen, för att åter inmura sig hemma
i sitt rum, efter denna lilla utflygt till oss, vanliga
dödliga. Min kära svägerska lärar knappt bära detta
ödets oförmodade slag med sitt vanliga öfverlägsna
lugn; det kan fröjda mig ända in i själen, när jag
tänker derpå. Men nu, Leonard, berätta mig något
om dig sjelf; jag är förskäcktligt nyfiken och vill veta
allt, — ja, blankt alltsamman.

Jag ansåg mig nu kunna berätta honom Lulus
hela historia, hennes förhållande till baron Kurt och
orsaken hvarför hon fördes hit, icke utan att sjelf
känna mig upprörd, då jag ännu en gång genomgick
allt detta. Men Christian var utom sig af förbittring:
hans rättskänsla uppreste sig mot denna behandling
af en ung, värnlös varelse; och han lofvade sig sjelf

att icke spara lexorna för sin svägerska och hennes bror.

Huru oädelt, huru oförsvarligt af Kurt han ansåg det att tvinga Lulu till tystnad, tvinga henne bära sin bildning som en synd, och det blott för att bespara sig sjelf obehag! Christian undrade alls icke, att Lulu belönade sin lärare med en storartad korg.

Med möda lyckades jag lugna honom och af tvinga honom ett löfte att icke omtala detta för någon, ty min Lulu hade ju redan förorsakat förbittring nog; hvarför skulle vi då göra vistelsen här för henne ännu svårare, den korta tid hon ännu nödgades qvarstanna?

Min historia närmar sig sitt slut. Christian hade rätt i sin förmodan. Då vi om morgonen uppsökte den öfriga familjen, funno vi baron Kurt, ånyo resklädd, samtalande med sin syster i frukostrummet. Denna gång fanns det icke en ångestfull oro i hans ansigte, ehuru ett mörkt uttryck öfver ögonen och ett resigneradt drag kring de slutna läpparna läto mig förmoda, att han reste härifrån med icke mindre tungt hjerta, än han anländt.

Fru Emelie afhörde mig kallt, då jag förklarade henne huru sakerna stodo. Hennes samtycke gafs genast och så lugnt, som hade det varit fråga om en bagatell.

Jag måste tillstå: den tanken gladde mig dock, att hon icke var fullt så lugn, som hon lät påskina.

De öfriga mottogo nyheten med mycken förvåning, och utan tvifvel sjönk jag för alltid i fröken Marie Louises ögon, då jag gifte mig med «den lilla, absurdt klädda personen». Endast tvenne deltog på det varmaste i vår lycka: Christian förklarade sig hafva rättighet att kyssa sin väns fästmö och försä-

krade henne om sin eviga tacksamhet för att hon lyckats uppväcka mördjuret. Minette omfamnade ömt min lilla Lulu, medan hennes ögon fylldes af deltagandets tårar.

Det är en eftermiddag i Juni. På morgonen föll ett stridt regn, men nu har det upphört, och hela vår lilla våning är uppfylld af solljus. Från min hustrus rum, på andra sidan af huset, ljuder kanarie-fågeln sång jublande in till oss, och genom det öppnade fönstret intränger en stark doft af äpleblommorna, hvilka likt en hvit välluktande matta betäcka den skuggiga gången mellan träden derute.

Allt är sig likt i mitt kära, gamla hem. Och likväl är allting förändradt. Min stjuftar är död. Den vänlige, gamle mannens sista ord voro en välgångsönskan för mig. Jag hade sannerligen icke förtjänat så mycken godhet från hans sida.

Min snälla mor bor sedan dess hos sin dotter, der hon är en liten förträfflig mormor och njuter af att vistas på den stora egendomen.

Betty är mycket nöjd. Hennes man har visserligen ej lyckats förmå henne att sätta till alla segel, men hennes lifliga barn göra det så mycket mer, och hon är nu en helt annan person, än den tråkiga, ordkarga flicka, som här hemma outröttligt förfärdigade sina spetsar.

Af baron Kurt höra vi just icke mycket. Lulu har kort före vårt giftermål skrifvit till honom och ännu en gång tackat honom för allt hvad han gjort för henne. Något svar har hon icke fått. Likväl

hoppas hon, att småningom komma honom att hysa vänligare känslor mot oss, så att han kunde förmås att då och då göra ett afbrott i sitt ensliga lif och någon tid vistas hos oss.

Christian och Minette äro som bäst på sin bröllopsresa, och vi få ibland bref af dem, nemligen endast då, när Minette påminner sin man derom.

I höst, då de återkomma, hafva de lofvat besöka oss.

Då skola äfven vi lemna detta vårt kära hem, för att bosätta oss i hufvudstaden. Jag har ändtligen beslutat mig för att öfvergifva den bana jag hittills vandrat och beträda en ny, och ehuru min hustru sörjer öfver att framdeles endast om somrarna vistas på detta sköna ställe, som redan blifvit henne så kärt, är det dock hon, som mest uppmanat mig till det afgörande steget. Det är med friskt mod jag i höst begynder mina studier på allvar, för att så snart som möjligt kunna taga graden.

Jag bortlägger nu pennan och ser mig omkring.

Min hustru sitter bredvid mig vid andra ändan af skrifbordet. Det röda förklädet bär hon ännu, för att, som hon säger, icke förhäfvas, utan beständigt känna sig ödmjuk; men de bruna flätorna äro upplagda kring hufvudet, vigselringen glänser på den lilla barnsliga handen, och ett skönt uttryck af mildt allvar och frid ligger utbreddt öfver hela hennes gestalt.

En känsla af ousäglig lycka genomströmmar mig. Jag tager en flik af det röda förklädet och för det till mina läppar.

— Gud välsigne det, och Gud välsigne henne, som bär det!

INNEHÅLL:

	Sid.
EN HÄGRING	4.
SKOGSVÄGEN	18.
ANNIE	40.
DET RÖDA FÖRKLÄDET	63.

~~913.14.84.~~

Gv. skönl. l.
Gripenberg

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0024

